

Nữ Phúc Khí Của Tử Vương

Contents

Nữ Phúc Khí Của Tử Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	52
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65
11. Chương 11	72

Nữ Phúc Khí Của Tử Vương

Giới thiệu

Đó là một đôi thanh mai trúc mã, hần và nàng đã thân nhau từ nhỏ, những ấn tượng ngày ấy không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phuc-khi-cua-tu-vuong>

1. Chương 1

“Công tử, thật sự xin lỗi người, đều do hai lão đây hàng ngày dạy dỗ không nghiêm, dung túng tiểu nữ làm bậy, mới để cho nó làm hại công tử, khiến người ngắt đi.”

“Chúng ta vừa mới nghe chuyện, biết được việc này do Tiêu Phúc không đúng, Tiểu Phúc tính tình nông nổi, nhưng nó không có ác ý, mong công tử đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt với nó”.

Ồ đâu ra những người nông dân này đây? Khiến hần choáng váng, chẳng hiểu gì.

Ý thức Nam Cung Kiệt chưa khôi phục hẳn, nghe hai lão lão nhải xong, thì thấy một cô nương dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, tuổi chừng 17-18, xuất thân nông thôn, gạt hai lão kia sang một bên, chen lên phía trước.

Nàng vỗ vỗ bộ ngực, to giọng nói: “Ta là Tiền Tiểu Phúc, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tự làm tự chịu, chuyện này đều do ta gây ra, đương nhiên cũng do một mình ta gánh vác hậu quả.”

Tiểu nha đầu nói liên hồi, cứ như là nàng đang nói chuyện với đám đông. Nam Cung Kiệt đứng tại chỗ, chưa nói một câu nào, đôi mày cau lại, lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, khiến người khác phải giật mình sợ hãi.

Đứng trước mặt hắn, nàng chống tay trên eo, nhìn kĩ thì cô nương này có chút quen mắt, giọng nói của nàng cũng chút quen tai.

Hắn nhớ rõ khi mình đang ở quán rượu Lai Phúc ăn cơm, mang theo một gã sai vặt trong phủ đến Nghi Xương để chuẩn bị buôn bán.

Trong lúc dùng bữa, hắn bảo gã sai vặt đi ra ngoài mua đồ, không lâu sau trong quán vang lên tiếng thét của một cô nương, khiến cho mọi người trong quán rượu chú ý đến.

Nói hắn máu lạnh cũng tốt, tuyệt tình cũng được, đối với chuyện này, hắn không quan tâm. Tiếng nói trong trẻo mềm giòn mắng to tên nào đó, chỉ chốc lát sau lại vang lên tiếng đánh nhau. Nhớ rõ lúc ấy, quán rượu náo loạn một hồi, cuối cùng không biết vì sao, hắn cảm thấy gáy đau đau, trước mắt tối sầm, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Nửa khắc đồng hồ sau, hắn tỉnh lại dần dần từ trong đau đớn, nhìn xung quanh, phát hiện mình không ở quán rượu Lai Phúc nữa, mà ở trong một ngôi nhà nông dân.

Tất cả mọi người tại đây đều xin lỗi hắn, thoáng suy nghĩ lại, Nam Cung Kiệt suy đoán tên đầu sỏ khiến mình té xỉu, khẳng định có liên quan đến hai lão và cô nương trước mắt đây.

“Sự việc là như thế này, bởi vì ta phải cứu cô nương đang bị người ta giả trò sàm sỡ, không cẩn thận ném chén trà trúng đầu người, khiến người bất tỉnh, lại không biết nhà người ở đâu, tên họ là gì, mới quyết định khiêng người về nhà ta”.

Khiêng về nhà cô ta ư? Khiêng?

Nam Cung Kiệt dò xét nàng từ trên xuống dưới, nhìn vóc dáng nhỏ bé của nàng, không hề có cơ bắp, chưa được mấy lạng thịt, mà sao có thể khiêng một nam nhân cao to 7 thước như mình đây.

Thấy hắn không nói gì khi nghe cha mẹ và muội muội xin lỗi, vài vị nam nhân dáng người to khỏe, chắc là do ngày ngày chịu khó luyện tập võ công, cũng tham gia vào.

“Công tử, tóm lại muội muội của ta không cố tình”.

“Đúng vậy công tử, người ta nói làm người phải có lòng khoan dung...”

Nam Cung Kiệt không chịu nổi nữa, mặt lạnh như băng trừng mắt nhìn, lập tức bảy cái mồm trước mặt không dám lên tiếng.

Bọn họ biết nói lời xin lỗi với vị công tử này không phải là một cách hay, Tiền Tiểu Phúc vội kéo cha mẹ cùng các ca ca đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, nói cho bọn họ yên tâm, mình sẽ thu xếp chuyện này ổn thỏa.

Nàng nói xong liền trở về phòng, đóng cửa lại, xoay người thì kẻ bị nàng ném nhằm đến bất tỉnh, mà kẻ ấy cũng đang nhìn mình chăm chăm.

“Nói như vậy, kẻ ném đồ lung tung làm ta té xỉu là cô sao?” Giọng hắn nhẹ nhàng, nhưng mang theo vài phần trách móc cùng không vừa lòng.

Không vội giải thích, Tiền Tiểu Phúc lúc này mới để ý đến nam nhân này, tóc đen như mực, ngũ quan thâm thúy tinh xảo, có thể khẳng định là một người khôi ngô phóng khoáng.

Nàng không giỏi dùng những từ bay bổng để miêu tả vẻ đẹp của người khác, nhưng khuôn mặt nam nhân này giống như thần tiên từ trong tranh bước ra vậy.

Nhưng mà vị tiên này có sắc mặt kém quá hay không nhỉ? Mày nhú lại hết mức, ánh mắt lại lạnh đến đáng sợ, ngay cả khi mở miệng nói chuyện cũng khiến người khác phải lạnh sống lưng.

Nàng nhận lỗi rồi cơ mà. Nàng việc gì phải sợ hãi cơ chứ.

“Đúng vậy, ta biết chuyện này là do ta không đúng nhưng lúc đó tình thế cấp bách, vị tỷ tỷ kia bị người ta sàm sỡ, ta nhất thời mới... Đây,... Mặt người như thế là ý gì hả?”

Lời nói còn chưa xong, vẻ mặt hần thiếu kiên nhẫn mà quay đi, rõ ràng không muốn nghe tiếp. Nàng tức giận to giọng nói: “Mà chuyện này người cũng có phần không đúng, bên cạnh người có một vị cô nương bị ức hiếp, người chẳng những không ra tay cứu giúp, đến lúc ta cùng tên hám sắc kia giằng co thì người lại ngồi một chỗ ăn uống, không giúp đỡ thì phải biết né đi chứ”.

Nam Cung Kiệt nghe vậy, thiếu chút nữa bị nàng làm nội thương, đưa tay chỉ vào vị trí sau gáy: “Ý cô là ta sống được là do cô ném chén trà vào đây ư?”

Tiền Tiểu Phúc biết mình đuối lý, lập tức cơn tức biến mất hơn nửa “Vây... Vây thì người nghĩ thế nào?”

Nàng cau mày bĩu môi, hai gò má trắng nõn hiện chút hồng, tuy nàng ăn mặc giản dị nhưng lại không che được khí chất đoan trang mà ông trời tặng cho nàng.

Từ nhỏ, xung quanh Nam Cung Kiệt có vô số nữ tử, ngay cả mỹ nhân cũng không lọt được vào mắt hần, mà hần cũng không rảnh để nhìn dung nhan người khác.

Tiểu nha đầu trước mặt hần có đôi mắt to mà hấp dẫn, nhìn nàng rất đơn thuần, cá tính thẳng thắn, không giống với những người khác luôn tiếp cận hần vì mục đích tài của. Thật ra, lần này bị cái chén đập phải cũng có lỗi của hần.

Bởi vì cha mẹ qua đời từ lâu, thân là vạn tửu trang chủ, mỗi ngày hần đều vất vả giải quyết nhiều chuyện. Nói đến vạn tửu, từ cụ ông 80 tuổi đến đứa bé 3 tuổi ở Đông Thần này không ai không biết.

Trong đó nổi tiếng nhất là rượu ‘Túy hoa đào’ có một không hai. Hoa đào này ủ bằng phương pháp kì lạ, công thức cũng rất phiền phức, vì thế mà được thiên hạ vô cùng yêu thích.

Trước đây không lâu, Đại sư phụ nắm giữ công thức chế ‘Túy hoa đào’ qua đời do mắc bệnh, cho nên công thức cất rượu chỉ có con gái ông - Triệu Như Mai biết được.

Hần muốn mua lại công thức chế rượu ‘Túy hoa đào’ với giá cao, nhưng Triệu Như Mai không chịu đáp ứng, nàng ta đặt ra điều kiện, nếu muốn có phương thức ‘hoa đào say’ thì phải lấy nàng ta làm vợ.

Từ nhỏ Nam Cung Kiệt đã ghét bị người khác uy hiếp, đặt điều kiện, nhà hần luôn tiếp đãi long trọng với Triệu gia, cho dù Triệu Như Mai là con gái của đại sư phụ kia, sống ở phủ Nam Cung đều luôn giống một vị tiểu thư.

Không những nữ nhân kia không báo đáp ân tình, ngược lại nhân cơ hội uy hiếp hần. Trong lúc tức giận, hần thông báo cho toàn thiên hạ biết muốn tìm một vị sư phó biết cất rượu. Chỉ cần họ tìm ra được phương thức chế rượu làm hần hài lòng, chẳng những được hần trả một số tiền lớn mà họ có con gái chưa lấy chồng thì có thể tiến vào nhà Nam Cung trở thành Nam Cung phu nhân.

Tin tức vừa được phát ra, các người chế rượu khắp nơi đều đến đây để trình diễn tài nghệ, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được một sư phó cất rượu phù hợp.

Hôm nay là đợt thứ hai tổ chức cuộc thi này, mỗi ngày, hần đều rất bận rộn, thời gian nghỉ ngơi cũng giảm đi nhiều, thế nên sự mệt mỏi tích góp lại nhiều, khiến hần bị một chén trà nhỏ đập trúng đã ngất đi.

Nhưng những lời này làm sao hần dám nói với kẻ gây họa này chứ, mà hần cũng không có thói quen bỏ đá xuống giếng, hần có thể bỏ qua chuyện này, dù rằng thực sự có chút không cam lòng.

Đang muốn mở miệng làm khó nàng thì nghe thấy tiếng sấm vang lên.

Tiền Tiểu Phúc sắc mặt trắng bệch, chỉ tay vào mặt hần mà nói: “Bây giờ... Người... Người đừng nên nói gì cả, chờ ta quay lại thì tiếp tục nói chuyện tiếp.”

Nàng vội vã xoay người chạy ra ngoài sân, một lát sau thấy nàng quay lại, trên tay cầm mấy cái giỏ. Trong giỏ đựng toàn thảo dược cùng hoa khô, còn có một chút mùi hương kì lạ lẫn vào trong đó.

Nam Cung Kiệt tò mò nhìn: “Cái gì vậy?”.

“Nguyên liệu cất rượu” Nàng vừa trả lời, vừa bày các loại dược liệu lên trên bàn.

“Cô biết cất rượu ư?” Hấn cho rằng mình nghe lầm.

Tiền Tiểu Phúc quay đầu lại liếc hần, cười “Khắp thiên hạ, tất cả người dân Đông Thần quốc đều biết, vạn tửu trang nổi tiếng thông báo muốn tìm một người cất rượu, chỉ cần ai hiểu biết về rượu thì đều có thể tham gia dự thi, mà ta thì cũng nóng lòng muốn thử xem”.

Nàng muốn vào vạn tửu trang cũng có nguyên nhân, mà nguyên nhân này có cách đây vài năm. Nhớ rõ lúc ấy, có một người ăn mày đầu tóc trắng rũ rượi, ngồi bên đường, mà lại đang là mùa đông, lão ăn mày cô đơn ngồi một góc, mong có người hảo tâm đi qua bố thí chút ngân lượng. Đúng lúc này, một chiếc kiệu đi ngang qua chợt dừng lại, một vị công tử hảo tâm từ trong kiệu bước ra, đặt vào trong cái bát của lão một thỏi bạc.

Sau này, nàng mới biết được vị công tử kia chính là thiếu trang chủ Nam Cung Kiệt của vạn tửu trang.

Những năm gần đây, từ khi hấn trở thành trang chủ, nàng nghe thấy rất nhiều lần hấn làm từ thiện, ví như mấy năm trước, tỉnh bên cạnh gặp thiên tai, một mình hấn quyên góp 50 vạn lượng bạc giúp nhân dân cứu đói.

Một nam nhân có tấm lòng lương thiện như vậy, không biết đã làm mê mẩn bao nhiêu trái tim cô nương, Tiền Tiểu Phúc cũng không phủ nhận mình là một trong số đó.

Nam Cung Kiệt không biết tâm sự của nàng, cười lạnh nói: “Ồ! Ta lại nhìn không ra được tuổi nhỏ chí cao của cô rồi, thật sự là ‘ghé non mới sinh không sợ cộp’, cô cho rằng chiếc ghế ấy ai cũng có thể ngồi được hay sao?”

Tiền Tiểu Phúc không tức giận, vừa lườm hần, vừa cười nói: “Vạn tửu trang chủ đơn giản chính là dựa vào ‘Túy hoa đào’ mà trở nên giàu có. Nhưng ‘Túy hoa đào’ lại không hoàn mỹ lắm, đó là chỉ cần uống vào là say.” Mặc dù có tình ý với trang chủ, nhưng đề cập đến rượu thì nàng rất nghiêm túc.

Nhìn nàng tuổi còn trẻ lại có thể nói ra như vậy, khiến hần không khỏi nhíu mày, suy nghĩ sâu xa.

Đúng vậy, mặc dù ‘Túy hoa đào’ là loại rượu ngon có một không hai, nhưng rất nhiều khách nếm qua nó đều nói, rượu này hương vị tuy thơm lại cực kì dễ làm người khác nghiện, và đây chính là khuyết điểm mà hần chưa tìm ra giải pháp nào!

Ngay lập tức, hần hỏi sự đánh giá của nàng về các loại rượu khác, rồi nghe nàng nói không ngừng nghỉ, từ việc phân tích ưu điểm đến nhược điểm của các loại rượu. Dần dần, Nam Cung Kiệt phát hiện mình lại nghe một cách say mê như vậy. Tuyệt đối không nghĩ rằng một nha đầu sống nơi thôn dã lại hiểu rõ về rượu đến thế.

“Này, tại sao ngươi lại hỏi ta nhiều vấn đề vậy, còn chưa nói cho ta biết, ngươi muốn ta bồi thường thế nào đây?”.

Quay lại chủ đề chính, đầu tiên là Nam Cung Kiệt ngây ngốc, sau đó cười nhạt một tiếng: “giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì phải trả, đây là đạo lí nghìn đời không đổi. Hôm nay cô làm ta bị thương, món nợ này ta đương nhiên phải suy nghĩ tính toán cho kĩ càng”.

Hấn lại nói tiếp: “Ta không phải là người không phân biệt phải trái, vết thương ở đâu ta còn chưa lành, mà cô là kẻ gây ra họa nên phải tự mình đền hậu hạ ta, thế là được rồi”.

“Gi?”.

Tiền Tiểu Phúc trơ mắt nhìn con gà mái mình cực khổ nuôi bị hầm cháo, mà bát cháo gà ngon miệng này lại được bày ở trước mặt vị “Chủ nợ”.

Sau đó nhìn Nam Cung Kiệt từ từ đem một ít thịt gà bỏ vào miệng, nhai chậm chậm, lúc sau mới ăn chút cơm, gấp một miếng khoai tây lên, im lặng đánh giá nó, một lát sau lại đem miếng khoai tây đặt xuống, không thèm để ý đến nữa.

Tiền Tiểu Phúc hung hăng nhìn chăm chăm hắn, rốt cục, hắn không chịu được ánh mắt kia, liếc nàng vài cái, nàng tức giận trừng mắt hỏi: “Chẳng lẽ đồ ăn nhà ta làm không hợp khẩu vị của ngươi à?”

Từ lúc tên nam nhâm ghê tởm này xuất hiện, nàng cảm thấy tính mạng mình thường xuyên bị đe dọa, mây đen che đỉnh đầu, tiền đồ một màu đen kịt. Chỉ bị một chiếc chén nện phải sau đầu thôi, thân thể hắn rõ ràng cường tráng thế kia, lại mặt dày ở trong nhà nàng không chịu rời đi, lại còn đem con gà nàng vất vả nuôi được ăn sạch nữa chứ.

Đối mặt với sát khí của nàng, Nam Cung Kiệt không để ý lắm, sống tại Tiền gia mấy ngày nay, hắn có chút hiểu biết về gia đình này.

Tiền gia gồm bảy người, trừ Tiền Tiểu Phúc, nàng còn có bốn vị ca ca. Gia đình này cũng rất đặc biệt, nam nhân cả nhà đều là những người vóc dáng to khỏe, tuy có võ công cao cường nhưng vừa thương vừa sợ hai người phụ nữ duy nhất trong nhà. Nhất là bốn vị nam nhân kia- ca ca của Tiền Tiểu Phúc lại rất sợ người mẹ có dáng người nhỏ nhắn gầy yếu.

Nam Cung Kiệt cảm giác rằng bà ấy không phải là người sinh ra tại thôn quê, bà ăn nói cao nhã, khí chất thoát tục, dựa vào điều kiện của bà có thể được gả vào nơi tốt hơn, nhưng bà lại chọn Tiền lão gia, một người có điều kiện sống trung bình. Mặc dù vậy, trong mắt bà luôn tỏa ra một niềm hạnh phúc mãn nguyện.

Mà hắn quyết định ở tại Tiền gia mấy ngày, cũng là bởi, hắn phát hiện kỹ thuật cất rượu của Tiền Tiểu Phúc, nên mới tạm thời chưa đến Nghi Xương theo kế hoạch, mà ở chỗ này âm thầm quan sát.

Mấy ngày ở chung, Nam Cung Kiệt thấy được ngôi nhà này thật ấm áp, hòa thuận. Nhất là bác gái, trên mặt luôn nở nụ cười dịu dàng, kèm theo tiếng nói nhỏ nhẹ, khiến cho hắn có cảm giác thân thiết.

Trong lòng mãi mê suy nghĩ, hắn phát hiện trong bát cơm được ai đó gấp vào một ít rau xanh.

Bác gái cười mỉm nhìn hắn: “Thanh Cách công tử, mấy ngày nay mỗi bữa cậu ăn rất ít, nếu kéo dài lâu rất dễ bị đau dạ dày, mà bệnh này thì theo cả một đời người, rất khó chữa trị”.

Giọng nói không có sự chanh chua của người phụ nữ nông thôn, ngược lại mang mấy phần thanh nhã lịch sự, nhất là giọng nói trong trẻo, không khiến tâm hắn dao động.

Sống tại Tiền gia, hắn cố ý giấu diếm tên họ của mình, “Thanh Cách” là tên chữ của hắn, rất ít người biết được điều này.

Từ lúc hắn lên mười tuổi, cha mẹ lần lượt qua đời, toàn bộ sản nghiệp Nam Cung gia nhanh chóng dồn lên đầu hắn. Hắn cũng quên đi sự nuông chiều của cha mẹ. Mỗi ngày trôi qua đều rất bận rộn, hắn chỉ nghĩ làm thế nào để tũ trang ngày càng lớn mạnh, mình trở thành một tũ vương. Mà một khắc này, trái tim cô đơn nhiều năm chỉ vì một câu nói chân thành của bà, khiến hắn tươi cười cảm động.

Tiền phu nhân thấy hắn nhìn chăm chăm miếng rau xanh trong bát, không khỏi lo lắng nói: “Ta thật hồ đồ, Thanh Cách công tử chắc là chưa quen ăn loại rau dại nông thôn...”

Nam Cung Kiệt vội vàng lắc đầu: “Không, không phải!”.

Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng đem rau cho vào miệng, dùng sức nhai, trên mặt còn hiện ra nụ cười chân thành: “Bác à, loại rau hẹ này ăn thật ngon...”

Nhai kĩ, hắn không khỏi nhẹ cau mày: “Chỉ có điều rau hẹ này được làm thế nào mà không giống hương vị rau hẹ bình thường”.

Mọi người nghe thấy hắn nói vậy, ngoài việc kinh ngạc cũng không biết trả lời như thế nào.

Chỉ có Tiền Tiểu Phúc vừa bực mình, vừa buồn cười liếc nhìn hắn: “Cái gì mà rau hẹ, đây rõ ràng là cọng hoa tỏi non”.

Vừa dứt lời, mọi người đều há miệng cười.

Nam Cung Kiệt sững sốt, sau đó cẩn thận nhìn món ăn trong mâm, rõ ràng rất giống rau hẹ mà, nhú mảy khó hiểu.

Có thể thấy được, bởi vì một câu nói của hắn mà khiến mọi người vui vẻ như vậy. Hắn cũng từ từ cong cánh môi lên cùng họ nở nụ cười.

Đặc biệt, Tiền Tiểu Phúc đối với Nam Cung Kiệt luôn có địch ý, nhin không được liếc hắn. Vừa rồi nàng nhìn lầm ư? Nàng đã nhìn thấy sự cô đơn trong mắt hắn.

Đông Thần quốc nằm ở phía đông Trung Nguyên, nổi tiếng về tài cưỡi ngựa bắn cung, tinh thông binh pháp. Trước kia chỉ là một đất nước nhỏ do 15 thành trì liên hợp, ngày nay đã phát triển thành một đất nước lớn mạnh, độc chiếm một vùng đất đai rộng lớn. Hoàng đế đương triều lúc bấy giờ là một người trẻ tuổi chính trực, có tấm lòng nhân hậu, yêu dân như con, từ lúc kế vị cho đến nay, luôn được dân chúng kính mến. Mà kinh đô chính là Danh Dương, cách xa thành Vĩnh An đến ngàn dặm.

Thôn Lan Sơn nằm ở ngoại ô thành Vĩnh An, cách thành 30 dặm, là thôn nhỏ nhất ở đây, người dân sống bằng nghề làm đồ cứng quẩy; hàng xóm sống với nhau cực kì hòa thuận.

Ở đây hơn 10 ngày, Nam Cung Kiệt dần dần phát hiện, Tiền gia tuy nghèo khổ, nhưng một nhà bảy người sống với nhau hết sức hòa thuận vui vẻ.

Ở tại lâu, hắn không tự chủ được luyến tiếc sự thân thiết của bác trai và bác gái, có thói quen cùng bốn vị nam nhân đầu võ miệng giống như trẻ con, lại hiểu biết nhiều về cách cất rượu mà Tiền Tiểu Phúc nói.

Hắn cố ý che giấu thân phận trang chủ Vạn tử trang, chỉ nói với bọn họ rằng hắn tên là Thanh Cách, mất cha mẹ từ thuở nhỏ, không nơi nương tựa. Tại ngoại ô có mở một quán rượu, đáng tiếc buôn bán không tốt, kinh doanh ế ẩm, cho nên lần này tới thành Vĩnh An muốn tìm một con đường khác để kiếm sống.

Tiền gia phụ mẫu nghe hắn nói vậy, không khỏi lộ ra vẻ đau lòng, vô hình chung liền coi hắn như con ruột trong gia đình, yêu thương quan tâm.

Hôm qua hắn và Tiền Tiểu Phúc nói chuyện, mới biết nàng muốn đi tham gia cất rượu do Vạn tử trang tổ chức, định lên Tuyết Đỉnh sơn tìm một ít nguyên liệu dùng để cất rượu. Nam Cung Kiệt nghe vậy không khỏi động tâm, liền hứng khởi muốn cùng nàng đi.

Nhưng mới ra khỏi cửa, mới phát hiện một vấn đề cực kì quan trọng, thân là thiếu gia vạn tử trang, ngay từ nhỏ ra ngoài đều do xe ngựa hoặc nhuyễn kiệu đưa đón, ít khi phải đi lên núi gập ghềnh như này.

Từ Lan Sơn thôn đến Tuyết Đỉnh sơn phải đi hơn 15 dặm, Nam Cung Kiệt lại đi bộ, gần đến nơi mà sức để uống nước hắn cũng không có.

Mà Tiền Tiểu Phúc đeo một cái giỏ lớn sau lưng, bước đi rất nhanh, trên đường đi còn trêu hắn mặt đỏ như quả hồng, mới đi vài bước mà đã đầm đìa mồ hôi.

Nam Cung Kiệt tức muốn chết nhưng lại không phản bác được câu nào, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng nàng: " Xí, một cô nương có cử chỉ thô lỗ như cô, tương lai nam nhân nào nguyện ý lấy về nhà hử."

Tiền Tiểu Phúc nghe xong cũng không tức giận: "Người khác có cưới ta hay không, ta cũng không quan tâm, trong nội tâm ta đã muốn gả cho một người tồi."

Nam Cung Kiệt thấy nàng lộ rõ vẻ mặt thẹn thùng, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mang theo sự khờ khạo được ánh nắng chiếu vào, làm khiến khuôn mặt càng trở nên đáng yêu, hai gò má đỏ hồng làm cho người khác một hồi xúc động.

Chỉ là nghe nàng nói trong lòng đã có ý trung nhân, khiến hắn có chút bức bối. Nhưng rất nhanh, hắn gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu. Nàng có người trong lòng mắc mớ gì tới mình chứ!

"Tên nam nhân xui xẻo nào bị cô nhìn trúng vậy?" Dù nói không để ý, nhưng lời nói ra có phần ghen tuông, khiến hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tiền Tiểu Phúc không thèm để ý đến lời châm chọc của hắn, nói tiếp: "Huynh ấy chính là trang chủ Nam Cung Kiệt của Vạn tử trang."

Nam Cung Kiệt suýt bị chết vì sắc nước bọt của chính mình, hấn giật mình nhìn tiểu cô nương trước mặt. Ý trung nhân trong lòng nàng rõ ràng là mình ư?

Nhưng hấn có quen nàng đâu? Hay là ... Nàng cũng giống như những cô nương kia, chỉ nghe đồn hấn có gia sản lớn, tướng mạo anh tuấn, nên mỗi ngày đều mơ mộng được gả vào gia đình giàu có.

“Huynh ấy là con người thiện lương, còn nhớ mấy năm trước, ta đem củi ra chợ thành để bán; tận mắt nhìn thấy huynh ấy cầm một thỏi bạc đưa cho ông lão ăn mày sắp chết vì lạnh, không nghĩ tới hấn là một công tử có tấm lòng hảo tâm đến vậy”.

Nam Cung Kiệt nghe xong không khỏi nhú mày, sao hấn không nhớ mình từng làm qua chuyện này?

Nhưng khi hấn bắt gặp ánh mắt không hề có chút tham lam, hám lợi của nàng, mà là đối với Nam Cung Kiệt một lòng sùng bái ngưỡng mộ. Trong lúc đó, hấn cảm giác đáy lòng có tia ấm áp.

“Thanh Cách, từ bé người đã mất cả cha lẫn mẹ sao?”.

Nam Cung Kiệt đang mãi mê suy nghĩ bỗng nhiên giật mình, hấn nhìn cặp mắt hồn nhiên kia, ‘tình thân’ là điều cấm kị lớn nhất của hấn, dù ai cũng không được nhắc đến điều này?.

Tuy Nam Cung gia có sản nghiệp lớn, người hầu nhiều đếm không xuể nhưng không ai cho hấn biết cảm giác của một gia đình là như thế nào, một cảm giác được quan tâm che chở, ấm áp.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt hấn hiện lên chút cô đơn. Tiền Tiểu Phúc tuy là một cô nương thôn dã, nhưng vẫn nhận ra được nét ưu thương trên mặt hấn.

“Bóp” một bàn tay vỗ nhẹ vào vai hấn, nàng cười nói: “Quá khứ đã đi qua, mặc kệ trước kia thế nào. Từ nay về sau hãy để muội làm người thân của huynh nha, mẹ muội chính là mẹ huynh, cha muội chính là cha huynh, ca ca muội chính là ca ca của huynh”.

Lời nói ra nàng mới cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm, vội vàng đỏ mặt la lên: “Muội... Muội nói là huynh có thể coi cha mẹ cùng các ca ca của muội như người thân ấy”. Nam Cung Kiệt trong lòng cảm động, bất giác vuốt vuốt sợi tóc trên trán nàng, cười nói: “Đứa gốc này”.

2. Chương 2

Hai người nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục lên đường, cuối cùng hai ngày sau cũng đi tới Tuyệt Đỉnh sơn.

Trên đường đi không ngừng cười cười, nói nói bởi vì bên người luôn có Tiền Tiểu Phúc trò chuyện, khiến Nam Cung Kiệt quên đi mệt nhọc.

“Nói như vậy muội hứng thú với việc chưng cất rượu là do nghe theo lời lão tửu quỷ kia”.

Hấn cũng từng nghĩ, một cô gái sống nơi nông thôn suốt ngày chỉ biết kiếm củi, trồng trọt mà sống, làm sao đối với việc cất rượu cảm thấy hứng thú, thì ra là mấy năm trước lại có duyên kì ngộ như vậy.

Tiền Tiểu Phúc nhẹ gật đầu: “Thật ra ông ấy không gọi là lão Tửu quỷ, biệt danh này là do muội đặt cho ông ấy”.

“Ba năm trước, muội cùng ca ca đi săn thú ở Tuyệt Đỉnh sơn, trên đường đi không may lạc đường, lại bị trượt chân ngã xuống núi, khi tỉnh lại mới phát hiện mình được một ông lão cứu.”

Nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc đỏ bừng lên, đôi mắt lóe sáng: “Ông lão này cũng hết sức kì quái, thấy muội tỉnh lại liền la hét đòi muội trả ơn, mà phương thức trả ơn chính là muốn muội làm đồ đệ của ông ấy.”

“Mới đầu muội còn tưởng ông là cao thủ võ lâm, về sau mới biết được ông không phải muốn dạy muội võ công, càng không phải dạy muội đọc sách viết chữ, mà là dạy muội phương pháp cất rượu. Muội thấy ông ấy đối với rượu say mê đến trình độ tẩu hỏa nhập ma, nên mới gọi ông là lão Tửu quỷ...”

“Thật là một người kì lạ. Thế thì lão Tửu quỷ kia bây giờ đang ở đâu?”.

“Ông ấy á, trong vòng một năm thì mất tích đến mấy tháng, gần cuối năm, ông ấy sẽ trở lại Tuyết Đỉnh sơn, sau đó là hết bắt muối nấu rượu cho ông uống.”

Tiền Tiểu Phúc đem cái giỏ làm bằng trúc đặt trên mặt đất. Lúc này mặt trời cũng chưa lên cao, Tuyết Đỉnh sơn đã bị một mảnh sương mù bao quanh, trong không khí tản ra một hương vị tươi mát thấm vào lòng người. Trên những chiếc lá cây xanh biếc, sương mù bị ánh mặt trời chiếu vào, tạo thành những hạt trần châu mỹ lệ, lấp lánh dưới ánh nắng.

Nàng lấy một chiếc bình hồ lô nhỏ từ trong giỏ trúc ra, cúi người, cẩn thận đem giọt sương còn đọng lại trên ngọn cỏ rót vào trong đấy, Nam Cung Kiệt cực kì khó hiểu với hành động của nàng, nhưng lại thấy khuôn mặt nàng cực kì vui vẻ.

“Muội đang làm gì vậy?”

Nàng quay đầu lại, cười: “Lão Tử từ xưa từng nói với muội, nếu muốn chế ra được loại rượu ngon nhất thế gian, phải lấy nước mắt của trời đất, mà nước mắt của trời đất chính là những hạt sương sớm đọng lại trên lá cây, bởi vì nó hội tụ tinh hoa của thiên nhiên, tạo ra được một hương vị tự nhiên, so với nước giếng bình thường ta dùng thì hương vị ngọt ngào hơn rất nhiều”.

Nam Cung Kiệt lắng nghe từng lời nàng nói về phương pháp cất rượu, đột nhiên nhận ra rằng phương pháp cất rượu của hắn so với phương pháp cất rượu của nàng thì cực kì lạc hậu. Hắn không thể không phủ nhận rằng “Hoa đào say” của vạn tửu trang tuy là báu phẩm thế gian, nhưng nó vẫn có nhiều thiếu sót lẫn khuyết điểm.

Nếu như Tiền Tiểu Phúc thật có thể cất ra được một loại rượu có hương vị hơn, thì cũng là một việc hết sức quan trọng. Huống chi, vài ngày trước đây, hắn cũng đã được nếm thử qua tay nghề nấu rượu của nàng, quả nhiên hương vị so với bên ngoài có sự khác biệt.

Lặng lẽ nhìn bộ dáng thu thập sương sớm của nàng, trong lòng nổi lên một cỗ rung động. Tiền Tiểu Phúc, chẳng lẽ nàng chính là phúc tinh của Nam Cung Kiệt ta kiếp này ư?

Hắn lặng im, không nói lời nào, si mê nhìn nàng bận rộn. Thân hình nhỏ nhắn của nàng giống như đôi cánh bướm được ánh nắng mặt trời chiếu vào càng thêm mỹ.

“Thanh Cách, huynh nhìn bên kia kia...”

Ngón tay nàng chỉ phía sau lưng hắn, cách đó không xa, trên vách đá cao gần 10m, mọc lên một bông hoa nhỏ màu trắng, đó là loài hoa có cánh hoa trông giống cánh bướm, khi gió thổi nhẹ nhẹ, những cánh hoa theo gió mà đung đưa khe khẽ.

Tiền Tiểu Phúc như nhìn thấy bảo vật, nhanh chóng chạy tới xem: “Hoa này tên là Hồ Diệp, là một loài hoa quý mọc ở trên núi. Muội từng nghe sư phụ nói, dùng hoa Hồ Diệp để cất rượu chẳng những có tác dụng khiến cho đầu óc được tỉnh táo, hơn nữa thời gian ủ rượu càng lâu, mùi rượu lại càng mê người.”

Nàng nhìn bông hoa mọc dựng đứng trên vách núi, liền có ý định leo lên hái. Nam Cung Kiệt thấy vậy nhanh chóng giữ lấy cánh tay nàng kéo xuống: “Không được! Cây hoa này sinh trưởng tại nơi quá cao, hơn nữa vách đá này lại vô cùng hiểm trở, mà ta cũng không muốn muội đi lên đó”.

“Không sao đâu, khi còn bé xiu muội đã hay cùng ca ca tới nơi này đốn củi, cũng thường xuyên trèo lên đó chơi”.

Không cho hắn có cơ hội ngăn cản, Tiền Tiểu Phúc đã men theo vách đá leo lên. Hắn chỉ có thể đứng ở dưới lo lắng nhìn nàng. Chỉ thấy nàng tay chân nhanh nhẹn leo đến nơi, vừa lấy được hoa Hồ Diệp thì đột nhiên nghe thấy một tiếng vang.

Nam Cung Kiệt nhíu mày nhìn lên, phát hiện trên đỉnh núi có tảng đá đang theo đà lăn xuống đúng chỗ Tiền Tiểu Phúc lấy hoa, không chỉ có một tảng đá mà có đến hai tảng đá cũng lăn xuống. Hắn sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, vội vàng hét lớn: “Tiểu Phúc cẩn thận!”

Đứng tại nơi cao, Tiền Tiểu Phúc không biết nên làm thế nào, trong tay nàng lại còn đang cầm nắm hoa. Nàng biết không kịp thời gian nữa, vì hai tảng đá kia sắp rơi đến nơi rồi. Trong lòng hoảng sợ, chân nàng

trượt xuống. Ngay lúc nàng chuẩn bị tâm lí sẽ bị tảng đá đè chết lại cảm thấy thân thể của nàng được ai ôm lấy.

“RẦM... RẦM” hai tiếng nổ mạnh, bên tai truyền đến một tiếng kêu đau đớn. Nàng cho rằng lần này mình chết chắc rồi nhưng mà trên người một chút cũng không cảm giác đau đớn. Sau khi nàng hoàn hồn lại, mới phát hiện, bản thân mình đang được hân ôm chặt trong ngực.

Nàng ngửi thấy được có mùi máu tươi, lại cẩn thận nhìn Nam Cung Kiệt thì thấy một chân của hắn bị tảng đá đè lên, nàng sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Nàng nhanh chóng đứng dậy, ra sức đẩy tảng đá kia, mà lúc này khuôn mặt tuấn tú Nam Cung Kiệt không còn chút huyết sắc nào, máu tươi đỏ thẫm tuôn chảy không ngừng từ ống quần.

“Thanh Cách, huynh có sao không? Có đau lắm không?”

Nàng chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, càng không nghĩ rằng Thanh Cách sẽ xả thân cứu mình. Nếu như lúc này không phải hân kịp thời cứu, chỉ sợ nàng đã mất mạng.

Nam Cung Kiệt chỉ thấy đùi phải của mình mất cảm giác. Nhưng nhìn thấy khoe mắt nàng lăn dài nước mắt, vẻ mặt tự trách và áy náy, hân vội an ủi: “Ta không sao, không chết được đâu”.

Hàng động của hân vừa rồi chỉ là nhất thời tiện tay mà thôi, từ nhỏ hân đã lạnh lùng, đối xử với những người hầu hạ bên cạnh cũng không mấy quan tâm, nhưng vừa rồi, trong nháy mắt hân tự nói với chính mình: hân không muốn nàng gặp chuyện không may! Sau đó không chút suy nghĩ lao tới bảo vệ nàng.

Tiền Tiểu Phúc nhẹ nhàng xé ống quần của hân, chỉ thấy vết thương khá sâu, máu thịt lộ ra, Tuyệt Đỉnh sơn này lại cách trấn khá xa, nếu như đưa hân về thành tìm đại phu khám, chỉ sợ vết thương sẽ nhiễm trùng mất.

Vừa lo vừa sợ, nàng cố gắng tìm một kế sách vẹn toàn, nàng nhìn bốn phía xung quanh. Đột nhiên khom người xuống, một tay khoác lên lưng Nam Cung Kiệt.

Cho dù hân bình tĩnh đến đâu thì giờ phút này cũng đỏ mặt, kinh ngạc nói: “Muội... Muội định làm gì vậy?”

“Cách nơi này không xa có một ngôi nhà tranh, đó là nơi muội cùng sư phụ hay đến. Để tránh vết thương nhiễm trùng, trước hết phải cầm máu nếu không hậu quả sẽ không lường trước được!”

Dứt lời, nàng cố gắng dìu Nam Cung Kiệt đi về phía trước.

Giờ phút này Nam Cung Kiệt không biết nên tức hay nên giận, hoặc là cảm thấy mất mặt khi phải dựa vào một tiểu cô nương dìu đi. Nhưng nhờ chuyện này khiến hân mới chịu tin là lần trước bị nàng ném chén trúng đầu ngất đi tại quán rượu Lai Phúc, nàng là người đã khiêng hân về thôn Lan Sơn.

Thấy cổ nàng toát ra nhiều mồ hôi, trong lòng vừa cảm thấy đau vừa thấy bất lực. Nha đầu này liệu mạng dìu hân cũng là muốn nhanh chóng đưa hân đến nơi.

Nửa tiếng sau, hân quả nhiên thấy được một ngôi nhà tranh. Phải nói đó là một gian phòng nhỏ thì đúng hơn, trong phòng có một đồng cỏ khô được bện thành chiếc giường cỏ. Bốn phía đều là những vật dụng hết sức cũ, có vẻ như ở đây đã lâu không có người ở, trên nóc lại có rất nhiều lỗ hổng, đứng trong nhà mà vẫn có thể nhìn thấy bầu trời.

Tiền Tiểu Phúc nhẹ nhàng đặt hân nằm lên giường cỏ, sau đó chạy đến ngăn tủ, lấy thứ gì đó rồi quay trở lại: “Thật tốt quá, thuốc vẫn còn ở đây”.

Nàng ngồi cạnh hân, trong tay cầm theo một lọ nhỏ màu nâu, nàng kéo góc quần hân lên, cẩn thận lau đi vết máu tươi trên chân, chậm rãi rắc thuốc bột lên vết thương.

Nam Cung Kiệt không kêu một tiếng nào, tùy ý để nàng xử lí miệng vết thương, động tác của nàng rất nhẹ, tưởng tượng như nàng không dám dùng sức, sợ làm hân đau.

“Thuốc bột này do sư phụ muội để lại trước lúc đi, ông là con người có tấm lòng thiện lương, khi gặp động vật bị thương ông sẽ dùng nó để cầm máu cho chúng.”

Nghe đến đây, tấm lòng cảm kích của Nam Cung Kiệt đối với nàng bỗng chốc vỡ tan tành: “Muội không định đem ta cùng đám động vật đáng thương kia gộp chung cùng một loại đấy chứ”.

Nhìn hần bất mãn nói, hốc mắt Tiền Tiểu Phúc bỗng chốc đỏ, nước mắt cũng theo đó mà tuôn ra.

Nhìn người đang nằm trên đồng cỏ, nàng không thể tưởng tượng được Thanh Cách không để ý đến bản thân mà cứ nàng.

Nàng được sinh ra trong một gia đình hoàn chỉnh, được mọi người yêu thương và che chở, nhưng nàng biết tình yêu và tình thân là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Ở chung cùng Thanh Cách mấy ngày, nàng phát hiện tuy bề ngoài hần lạnh lùng, đôi khi còn nói những lời ác ý, nhưng ẩn sâu trong con người hần là một tấm lòng lương thiện.

Nàng không biết tình yêu là gì, có hình dáng ra sao, nhưng trong tâm trí nàng lúc này đã khắc sâu gương mặt Nam Cung Kiệt cứu nàng.

Nương đã từng nói với nàng, trong trời đất này người vì nàng che gió che mưa, cam chịu sống cực khổ cùng nàng, nguyện vì nàng mà có thể hi sinh sinh mạng của chính mình, đó mới người có thể cùng nàng đi hết quãng đường còn lại.

Nương nàng sinh ra trong một gia đình khá giả nhưng lại đi yêu một người không biết chữ chính là cha. Nương nói tuy cha không biết chữ, nhưng là người có thể làm mọi thứ vì bà. Cho nên nương chấp nhận từ bỏ vinh hoa phú quý, cùng cha về sống tại thôn Lan Sơn hẻo lánh suốt cuộc đời này.

Giờ phút này trong nội tâm nàng nổi lên một cảm giác kì quái, ngoài việc nàng chỉ đơn thuần cảm kích hần cứu nàng mà không phát hiện ra rằng, ẩn sâu trong đó đã có gì khác đi so với lúc trước.

Nam Cung Kiệt nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của nàng, nghĩ rằng mình nói sai gì đó khiến nàng tủi thân, hần cổ nén đau, cười cười với nàng: “Chắc do muội đã vô tình chọc tức thần tiên, bây giờ có khóc cũng đã muộn.”

Tiền Tiểu Phúc hít mũi một cái, mắt đỏ nhìn hần: “Muội... Muội không có chọc thần tiên giận mà.”

“Còn nói là không có ư? Vài bông hoa Hồ Điệp lúc nãy kia có lẽ là danh hoa trên thiên đình. Hôm nay lại bị muội hái trộm, thần tiên tức giận mới vứt hai tảng đá kia xuống để trừng phạt muội”.

Trong lời hần nói có vài phần trêu đùa: “May mắn là có ta nhanh chóng đỡ cho, mới cứu được mạng muội đó nha. Nhưng mà tục ngữ lại có câu, đại nạn không chết tất có hậu phúc. Ta còn đang muốn cảm ơn muội lần này đem đại nạn nhường lại cho ta, như vậy từ nay về sau ta cả đời không có việc gì.”

Tiền Tiểu Phúc bị hần trêu chọc, đang khóc thành ra lại vừa khóc vừa cười: “Đến lúc này mà huynh còn có thể nói đùa.”

Thấy nàng dừng khóc, cảm thấy tâm dường như được thả lỏng, nhưng vì mất máu quá nhiều mà dưới chân truyền đến đau đớn mãnh liệt làm cho hần sắp không mở nổi mắt, đôi môi cũng trở nên nứt nẻ.

Tiền Tiểu Phúc thấy vậy liền mang theo bình hồ lô bên người giúp hần uống.

“Không cần, đây là nước muối vắt vả từ sáng sớm lấy.”

“Đừng lo lắng, sương sớm hết còn có thể lấy lại. Thân thể huynh ngày càng yếu lại mất nước quá nhiều, khẳng định sẽ rất khó gắng gượng được lâu.”

Nàng nhẹ nhàng nâng đầu hần dậy, nhẹ nhàng giúp hần uống nước: “Uống hết, muội sẽ lấy tiếp, huynh không có việc gì đối với muội mới là quan trọng.”

Nhìn nàng vừa khóc xong, lại nghe được những lời này khiến trong lòng hần có chút ấm áp, nước sương buổi sớm có chút lạnh lạnh, lại có chút ngọt đã giảm đi phần nào cái khát của hần.

Hần biết rõ những giọt sương này đều là tự tay nàng hứng, bên trong là toàn bộ tâm huyết của nàng, hòa quyện với tinh hoa của trời đất, càng thấy rõ được thành ý của nàng. Trong lúc mơ màng, hình như bên ngoài vang lên tiếng sấm, có vẻ như trời đang muốn mưa?

Ý thức hần dần trở nên mơ hồ, chậm rãi dần đi vào hôn mê, hần chỉ cảm thấy toàn thân rất lạnh. Trong lúc còn giữ được chút ý thức hần nhìn lỗ hồng trên trần nhà, đang có một giọt mưa từ từ rơi lên người hần.

Một lúc sau không rõ, cảm giác lạnh như băng biến mất, ngược lại hần có cảm giác một thứ ấm áp đang bao bọc lấy toàn thân mình.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn, tiếng sấm rền vang không ngớt, nhưng tất cả không làm cho Nam Cung Kiệt giữ được thêm chút tỉnh táo nào, bắt đầu lịm dần.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi Nam Cung Kiệt mở mắt, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng lên người hần, và hình như còn có thứ gì đó đè lên người, cẩn thận nhìn lại thì đúng là Tiền Tiểu Phúc đang tựa vào ngực của hần.

Hần không tự chủ được đưa tay sờ lên mái tóc của nàng, trên quần áo nàng có chút ẩm ướt. Chẳng lẽ nha đầu này dùng thân thể mình để che mưa suốt đêm cho hần ư?.

Giờ phút này, nhìn người đang tựa vào trong lòng, chần cảm thấy có một thứ cảm giác mang tên hạnh phúc.

Nàng ngủ rất sâu, hô hấp trầm ổn. Nhìn gần, hần mới phát hiện nàng có hàng mi dày, đôi má hồng, đôi môi nứt nẻ vì khô nước, làm cho người ta không nhìn được muốn hôn lên nó.

Ngay khi hần có một cử động nhỏ, nàng liền nhẹ nhàng cọ xát vài cái vào ngực hần, cực kì giống một con mèo lười ngủ nướng đang làm nũng với chủ nhân.

Nam Cung Kiệt năm nay 22 tuổi, cho đến nay hần chưa từng có một thê hay thiếp nào, nhưng đối với chuyện tình yêu lại vô cùng có kinh nghiệm. Thân thể mềm mại đang tựa trong ngực hần, chốc chốc lại cọ vào người, cho dù đùi hần bị thương chưa lành, nhưng không ảnh hưởng đến bản năng sinh lý tự nhiên.

Thấy nàng ưm vài tiếng, cái lưỡi không tự giác liếm liếm môi khiến nó giống như đóa hoa hấp dẫn đối phương, hương vị ngọt ngào, làm cho đôi mắt Nam Cung Kiệt bỗng chốc lóe sáng.

Hình như không thể nhịn được nữa, hần giữ đầu vai của nàng, không chút nghĩ ngợi cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ nhắn. Tiền Tiểu Phúc bị dọa cho hoảng sợ, xuất phát từ bản năng nàng một quyền đánh tới. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, nàng mới giật mình tỉnh lại, ý thức được mình lại gây ra họa lớn.

“Thật xin lỗi, muội không phải cố ý muốn đánh huynh...” Đây không biết là lần thứ bao nhiêu Tiền Tiểu Phúc nói lời xin lỗi với hần nữa.

Một canh giờ trước, nàng gặp mộng, thấy một tên côn đồ muốn sàm sỡ nàng, nàng không chút nghĩ ngợi giơ tay đánh, không ngờ phát hiện kẻ bị đánh lại là ân nhân cứu mạng của mình.

Nam Cung Kiệt vừa bực vừa buồn cười, trừng mắt nhìn nàng: “Lần trước ta thật sự không may, bị kẻ ngu ngốc nào đó nện bị thương, đến lượt lần này bị kẻ ngu ngốc đó tiếp tục thẳng tay đánh, bây giờ ta mới biết đây là cái cách mọi người ở thôn Lan Sơn đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình.”

Nhưng phải công nhận, nha đầu kia thật khỏe, đến bây giờ hần vẫn còn đau nhức.

Tiền Tiểu Phúc vội lắc đầu: “Không phải như vậy, mọi người ở thôn Lan Sơn từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ đều rất tốt, đều rất thiện lương. Thanh Cách, vừa rồi là muội không cố tình... Huynh đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân như muội, muội... Muội... Muội...”

Nàng quýnh lên, nói không nên lời, hận không thể đem lòng nhiệt tình của mình lôi ra cho hần xem, chứng minh rằng lời nàng nói đều là sự thật

Thấy vẻ mặt áy náy của nàng, hần cũng không để ý chuyện lúc này, bởi thực sự hần cũng không đành lòng nhìn vẻ mặt bối rối của nàng, mở miệng an ủi: “Ta cảm thấy bộ dáng lúc ngủ của muội rất đáng yêu, nhất thời không kìm lòng được mới hôn muội thôi.”

Một khắc trước, Tiền Tiểu Phúc còn lo lắng bị hần trách tội, giờ phút này nghe nói vậy, nàng há hốc miệng đứng ngây ngốc tại chỗ.

Nam Cung Kiệt không hối hận khi thẳng thắn nói với nàng sự thật bởi hần phát hiện, lòng mình cũng đã bắt đầu thích nàng.

...

“Tứ ca, muội đã bảo món đậu hũ xào tương đừng cho quá nhiều ớt. Thanh Cách đau họng, ăn vào sẽ rất khó nuốt, huynh về nói lại với nương làm nhiều nước lê lên, bởi vì lê có tác dụng tiêu viêm giảm ho”.

Tiền Tiểu Phúc hờn dỗi, trừng mắt lườm ca ca: “Nói đi nói lại mà huynh không hiểu, huynh đúng là ngốc.”

Nàng không ngừng cằn nhằn với ca ca của mình, cuối cùng vẫn là không tình nguyện nhận lấy thức ăn ca ca đưa tới.

Đạo gần đây, nàng vì muốn cất ra một loại rượu ngon mà cùng Thanh Cách tiến hành xây dựng một xưởng nhỏ phía sau vườn, chuyên dùng để cất rượu.

Hơn nữa, để có thể thắng trong cuộc thi do Vạn tửu sơn trang tổ chức lần 2, nàng không ngủ không nghỉ ở tại xưởng nhỏ làm việc liên tục.

Thanh Cách đối với việc cất rượu lại vô cùng có kinh nghiệm, hai người không ngừng thảo luận phương pháp cất rượu. Trong lúc đó, có thể bồi dưỡng thêm tình cảm, từ ngày hấn thổ lộ tình cảm tại Tuyết Đỉnh sơn, đáy lòng nàng cũng dần dần có cảm tình.

Tuy nhiên, giữa bọn họ chưa thể nói là tình yêu, nhưng ở sâu trong lòng nàng hiểu rõ, mỗi ngày hấn đối với nàng rất đối ngọt ngào.

Bị muội muội “dạy dỗ” xong, Tiền Đại Tài hừ lạnh. Đúng lúc đó, trông thấy Thanh Cách, liền trừng mắt nhìn hấn.

“Tiểu Phúc, không phải ca ca nhiều chuyện, nhưng từ khi muội cùng tên mặt trắng này trở về từ Tuyết Đỉnh sơn, ta cảm thấy muội có gì đó khác trước. Như lúc này chẳng hạn, ta chỉ là quên làm nước lê cho hấn ta uống, muội liền mắng chửi ta.”

Tiền Tiểu Phúc khuôn mặt ửng hồng, tức giận lườm ca ca: “Tứ ca thôi, huynh nói bậy bạ gì vậy”.

Tiền Đại Tài bất mãn, nhìn Thanh Cách cách đó không xa, trông thấy anh đang bị muội muội răn dạy, trên mặt vừa có chút tức giận, vừa trông thấy khuôn mặt ai đó cười có chút vô sỉ, hận không thể đánh hấn.

“Tên mặt trắng kia, đừng vội đắc ý! Ta cảnh cáo ngươi, Tiền Tiểu Phúc nhà ta chính là nữ oa duy nhất của nhà này, từ nhỏ đến lớn được chúng ta coi như bảo bối, người mà có ý xấu với muội muội ta, xem ta không lột da ngươi mới là lạ.”

Nam Cung Kiệt không để ý đến lời uy hiếp của anh ta. Trên thực tế, từ khi hấn cùng Tiểu Phúc trở về, luôn phối hợp ăn ý với nhau.

Mà hấn cũng biết, bốn ca ca của Tiểu Phúc đối với mình cũng không có ác ý, còn thường xuyên cãi nhau trên đùa. Có lẽ bọn họ cũng coi mình là đệ đệ.

Người con trai thứ hai của Tiền gia, sau khi biết được hấn vì cứu Tiểu Phúc mà bị tảng đá đập gãy chân, càng đem hấn trở thành ân nhân cứu mạng, sẵn sóc chiếu cố hết mực. Thật muốn vĩnh viễn ở lại nơi đây! Cho dù không có gia nghiệp khổng lồ, không có nhà cao cửa rộng, nhưng hấn vẫn vui vẻ chấp nhận mà không hối hận.

Tiền Tiểu Phúc không chịu nổi khi nghe ca ca của mình càng nói càng quá đáng, vội kéo ống tay ca ca, đơn giản là chỉ muốn đuổi ca ca nàng ra khỏi xưởng.

“Huynh... Huynh đừng nghe ca ca muội nói bậy nói bạ, miệng huynh ấy nói ra cái gì cũng đúng tin.” Sợ hấn để ý lời ca ca nói, nàng vội giải thích.

Nam Cung Kiệt cười nói: “Ca ca muội nói không hề sai, ta đối với muội đúng là có tình ý mà.”

Tiền Tiểu Phúc khuôn mặt ửng hồng, trong lòng lại vui mừng, then thùng bĩu môi nói: “Huynh đừng trên chọc muội.”

Nói xong, nàng giả bộ tập chung vào công việc cất rượu.

Không cho nàng có cơ hội lảng tránh, một tay hắn giữ khuôn mặt nàng, bắt nàng nhìn thẳng hắn.

“Muội thật sự nghĩ rằng mấy ngày nay ta ở chung với muội, muốn làm thân với muội đều là trêu chọc muội thôi sao?”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, nàng liền luống cuống: “Muội... Kỳ thật muội...”

“Trong khoảng thời gian này, muội đặt hết tập trung của mình vào cuộc thi cất rượu sắp tới, nhưng muội lại chưa từng nghĩ rằng, một khi nàng thắng cuộc, nàng sẽ được trang chủ vạn tử trang nhìn trúng, cảm giác sẽ như thế nào?”

Thân là trang chủ vạn tử trang, Nam Cung Kiệt biết mục đích trong thông báo với thiên hạ ở đây chỉ là mời nhử.

Trước đó, trong cuộc thi lần thứ nhất, không có ai thắng cuộc, bởi những người kia đều làm ra loại rượu với phương pháp khác hẳn phương pháp cất rượu ‘Túy hoa đào’ của vạn tử trang.

Triệu Như Mai nhất định không chịu giao ra công thức, hắn càng sẽ không vì công thức mà đồng ý cưới nàng ta, nên bắt đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này.

Lại càng không nghĩ đến, trong lúc này, hắn gặp được Tiểu Phúc_một cô gái thông minh, thiện lương, thật đúng là một cô nương tốt.

Một phần khác, hắn không muốn tình cảm vất vả bồi đắp mới có được này, vì thân phận thật sự của hắn mà thay đổi.

Cho nên đến bây giờ, hắn không nói cho nàng sự thật mình chính là trang chủ vạn tử sơn trang Nam Cung Kiệt.

Mặt khác, hắn muốn xem thử nàng có giống với những nữ nhân khác không, vì thân phận của hắn mà cố gắng dựa vào. Về phương diện khác, khi hắn biết được mình là nam nhân trong lòng Tiểu Phúc muốn gả, hắn muốn biết với sự xuất hiện của Thanh Cách có thể khiến Tiểu Phúc thay đổi quyết định ước nguyện ban đầu hay không.

Tiền Tiểu Phúc bị hắn hỏi như vậy, không khỏi khiến nàng hơi chút sửng sốt. Nếu không có hắn nhắc nhở, nàng có lẽ đã quên... Đã quên rằng sâu trong nội tâm mình rất muốn gả chính là nam nhân kia, có tên là Nam Cung Kiệt.

Đã bao lâu rồi nàng đã không nghĩ đến tên này rồi?

Từ khi cùng Thanh Cách ở trên Tuyết Đỉnh sơn cho đến nay, thứ mà mỗi ngày nàng nghĩ đến chính là Thanh Cách, nghĩ cũng là Thanh Cách, nhớ cũng là Thanh Cách.

Như vậy thì tại sao nàng lại bất chấp nỗ lực hết mình muốn tham gia cuộc thi cất rượu lần này chứ.

Suy nghĩ hồi lâu, nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn: “Thật ra... Muội cất rượu là do sở thích và muội cũng muốn qua đây xem khả năng của bản thân mình đến đâu mà thôi.”

Nghe nàng nói như vậy, khóe môi Nam Cung Kiệt có chút ý cười, một tay kéo nàng ôm vào trong ngực, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ cảm động không muốn cho ai nhìn thấy.

“Tiểu Phúc, sớm muộn một ngày nào đó, ta muốn nói cho nàng biết, những cố gắng của nàng ngày hôm nay nhất định sẽ được báo đáp.”

3. Chương 3

“Sao? Mùi rượu lần này thế nào?”

Hơn một tháng qua, hai người cùng nhau vừa nghiên cứu vừa tham khảo, làm thử ra hơn mười loại rượu. Đáng tiếc mùi vị vẫn không được như mong muốn.

Sau đó, Tiền Tiểu Phúc quyết định thay đổi phương pháp, thay nước giếng bằng nước lấy ở khe suối trộn lẫn với sương sớm, ngâm linh chi vào trong đó, mới có chút thành công.

Mấy lần trước đều thất bại, nên nàng rút ra kinh nghiệm, không dám ôm hy vọng quá nhiều vào đợt này.

Nàng nhìn Thanh Cách bưng một chén rượu lên, nhàn nhả nhấp một ngụm. Trong lòng không khỏi lo lắng, sợ hấn lắc đầu, là tất cả tâm huyết của nàng đều đổ sông đổ bể cả.

Trên thực tế, Nam Cung Kiệt không phải không muốn trả lời câu hỏi của nàng, thật ra là do dư vị của mùi rượu khiến hấn cực kì kinh ngạc.

Vừa mở nắp vò rượu, một mùi thơm lan tỏa trong không khí làm cho hấn ngạc nhiên, không nghĩ tới mới nhấp một ngụm nhỏ, liền có một cổ ngọt, đậm, thấm vào ruột gan, mà hương vị vẫn còn lưu luyến tại trong miệng.

Trong khoảnh khắc, mọi cơ quan trong cơ thể đều được thả lỏng, chỉ có chút hơi cay đọng lại đầu lưỡi, sau đó trở thành vị ngọt dịu, làm cho sâu trong bụng hấn nhao lên, đòi uống thêm nữa.

Chất lỏng màu trắng ngà trong chén khẽ lay động, chén này giá rẻ rất bình dân, nhưng làm cho hấn cảm giác thứ trong tay mình chính là rượu ngon nhất, một báu vật quý dù có ngàn vàng cũng khó mua được.

Không nỡ một hơi uống cạn, hấn rất muốn tìm một nơi yên tĩnh, chậm rãi thưởng thức hương vị còn lại.

Tiền Tiểu Phúc thấy hấn im lặng không nói gì, càng lo lắng sợ hãi: “Thanh Cách, huynh không sao chứ?. Trong rượu này có cho thêm dược liệu bồi bổ thân thể, sao huynh uống xong lại trở nên choáng váng, chẳng lẽ những thứ này khi trộn lẫn với nhau lại phản tác dụng, đối với cơ thể lại có hại ư?”

“À...”

Đang lúc nàng cúi đầu suy nghĩ, thân thể bỗng dưng bị ôm lấy. Từ đỉnh đầu truyền đến giọng nói kích động vô cùng: “Tiểu Phúc, chúng ta thành công rồi!”

Trong nháy mắt, khuôn mặt nàng ngơ ngác.

Nàng không biết hai chữ ‘thành công’ này có ý nghĩa thế nào, chỉ biết rằng phương thức của nàng trong mắt Thanh Cách là một báu vật, tựa như khẳng định tình cảm giữa bọn họ vậy, làm tâm tình nàng kích động lên.

“Thành công?” Nàng có chút không tin, nhỏ giọng hỏi lại.

Nam Cung Kiệt mỉm cười: “Ta đoán rằng vạn tửu trang “túy hoa đào” cũng sẽ bị nó thay thế.”

Hấn không phải là phủ nhận sự tồn tại của “túy hoa đào”, nhưng hấn tin tưởng, sẽ có một thứ khác tốt hơn thay thế nó.

Mà hấn cũng tin tưởng, Tiền Tiểu Phúc chính là thiên tài về cất rượu. Hôm nay có thể nấu ra loại rượu cực phẩm thế này, một ngày kia, chắc chắn nàng sẽ còn nấu ra loại rượu tuyệt hơn, khiến người khác không tưởng tượng được.

Được hấn nhắc nhở, Tiền Tiểu Phúc mới nhớ mấy ngày nay nữa chính là cuộc thi cất rượu đợt hai của Vạn tửu trang.

Nàng lộ vẻ do dự: “Muội... Tự nhiên muội không muốn đi tham gia cất rượu đợt hai của vạn tửu trang nữa, huynh à.”

Cùng Thanh Cách ở chung nhiều ngày, trái tim của nàng sớm đã dành trọn cho hấn. Nhiều lúc, nàng mong Nam Cung Kiệt chính là người mà nàng kì vọng bầu bạn với mình suốt đời, nhưng giờ đây, địa vị của anh ta làm sao có thể so sánh được với Thanh Cách trong lòng nàng cơ chứ.

Thấy mặt nàng lộ vẻ do dự, tâm tư bất ổn, đều được Nam Cung Kiệt thu hết vào trong mắt, đáy lòng có chút ý cười. Hấn sao lại không hiểu được tâm sự của cô gái ngọc này chứ.

“Vì sao lại không đi tham gia nữa? Chẳng lẽ muội không muốn chứng minh tâm huyết của mình cho người đời thấy sao?”

“Nhưng mà...”

Nàng đương nhiên hi vọng có một ngày mình sẽ nấu ra loại rượu có thể được mọi người yêu thích.

Nhưng trong nội tâm lại vô cùng mâu thuẫn. Suy nghĩ một lát, đôi mắt đột nhiên lóe sáng: “Thanh Cách, rượu này là do chúng ta cùng nhau chế mà thành, không bằng huynh thay muối đi tham gia cuộc thi, được không?”.

Nam Cung Kiệt suýt bị ý nghĩ của nàng chọc cho phì cười. Hắn làm sao có thể đi tham gia cuộc thi do chính mình tổ chức cơ chứ.

Nhưng hắn cũng hiểu được tâm ý của nàng.

“Sao ta có thể cướp hết công lao của muối, từ đầu tới cuối đều là muối dồn hết tâm tư của mình nghiên cứu ra loại rượu này, chính là muối, Là Tiền Tiểu Phúc, muối đừng quên!”.

Hắn đưa tay vuốt đầu Tiểu Phúc, khẽ cười nói: “Hơn nữa, trước kia muối từng nói, hi vọng lớn nhất của kiếp này chính là có thể gả cho trang chủ vạn tửu trang Nam Cung Kiệt. Bây giờ là cơ hội ngàn năm có một, đang bày ra trước mắt, tại sao muối lại buông tay?”.

Tiền Tiểu Phúc lập tức đỏ mặt, chăm chăm nhìn hắn: “Thật ra... Muối...”

Hắn lắc đầu nhẹ nhàng, che môi nàng lại: “Ta không muốn vì ta mà mai một tài hoa như muối, chờ kết quả sau khi trận đấu kết thúc, hãy nói tiếp.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn đã giúp nàng sắp xếp xong xuôi mọi việc.

Hắn là Thanh Cách, cũng chính là Nam Cung Kiệt, đứng trước mắt hắn là một cô nương có thể vì Thanh Cách hai bàn tay trắng mà buông tha Nam Cung Kiệt _một người có gia sản bạc vạn, một cô nương như vậy, thử hỏi sao hắn có thể từ bỏ được?

Hắn muốn làm Tiểu Phúc kinh ngạc, muốn cho nàng được mọi người để ý cùng ngưỡng mộ.

Đợi khi thân phận của hắn sáng tỏ, hắn sẽ nói cho nàng biết từ đầu đến cuối, Nam Cung Kiệt và Thanh Cách là một người.

“Không nhắc đến chuyện này nữa, bây giờ quay về chuyện chính, muối đã đặt tên cho loại rượu này chưa?”

Từ nhỏ, Tiền Tiểu Phúc rất ít học, tuy nói mẹ nàng xuất thân trong gia đình danh giá, nhưng thuở nhỏ nàng ghét nhất đọc sách viết chữ, khi ấy bị nường ép học vài chữ cái nhưng sau khi lớn lên đã quên sạch.

Suy nghĩ một lúc, nàng thì thào trong miệng: “Rượu của vạn tửu trang gọi là ‘túy hoa đào’, như vậy chúng ta gọi cái này là ‘tái hoa đào’ đi”.

Nam Cung Kiệt có chút dở khóc dở cười, nha đầu kia ngày thường linh hoạt là thế, không nghĩ rằng chỉ mỗi việc đặt tên rượu lại vô cùng đơn giản: “Tên khác đi”.

“Vậy kêu là ‘đào hoa hương’, được không?”

“Muối không thể cứ dùng hai từ hoa đào mãi được, đổi từ khác đi?”

Tiền Tiểu Phúc bất mãn nắm chặt góc áo, chu cái miệng nhỏ nhắn: “Chẳng lẽ, nhất định cứ phải đặt tên cho nó sao?..”

“Mỗi một loại rượu đều có một cái tên, kì thật những cái tên này đều có ý nghĩa riêng nào đấy. Tựa như ‘túy hoa đào’ được người cất rượu đó làm ra, có tên như thế là bởi vì một lần ông ấy nấu rượu, vì uống vào mấy chén, sau đó ngủ say trong rừng đào. Trong mộng, tựa hồ được trời chỉ dẫn cho phương pháp. Sau khi tỉnh lại, liền chế ra rượu này, cho nên mới gọi là ‘hoa đào say’.”

Tiền Tiểu Phúc nghe xong, nghiêm túc gật đầu: “Thì ra ‘hoa đào say’ lại có một truyền kì như vậy. Lúc đầu cất rượu, muối nghĩ rất đơn giản, chỉ cần tự tay mình chế ra một loại rượu mới thôi, còn về chuyện đặt tên cho nó thì chưa từng nghĩ...”

Nam Cung Kiệt suy nghĩ, nhú mày nói: “Muối nói hai chữ ‘duyên phận’ này, khiến ta đột nhiên nghĩ đến, những đoạn kì duyên đều do trời sắp đặt trước, nếu là hai người yêu nhau sẽ cảm thấy dây tơ hồng đã cột chặt họ lại với nhau từ rất lâu, nhưng thứ họ muốn lại nhiều hơn nữa, được thứ này sẽ mong thêm thứ khác”.

“Nếu hai bên đồng tâm đồng lòng, sống chết có nhau, sao có thể chấp nhận mối duyên ngắn ngủi mà cuộc đời đem lại, có lẽ phải nắm tay nhau bước nhau qua ngàn năm, vạn năm thì những đôi tình nhân ấy mới thỏa mãn được...”

Hắn bỗng nhiên nghĩ ra gì đó: “Tiểu Phúc, hay chúng ta đặt tên rượu là ‘duyên định ngàn đời’, thấy thế nào?”

Tiểu Phúc nghe hắn đặt tên rượu này rất hay, trong lòng không khỏi cảm động hết sức: “Không ngờ loại rượu muối tự tay cất này, lại có cái tên dễ nghe đến vậy.”

“Đây chính là bảo bối mà muối tốn bao mồ hôi nước mắt mới làm ra được, rượu này trên trần thế chắc gì đã nếm được. Nhưng có muối ở đây rồi, thì từ nay về sau, mỗi ngày đều có thể nếm được chén rượu ‘Duyên định ngàn đời’ do tự tay muối nấu ra”.

Đây cũng là lời hứa hẹn của hắn, đời đời kiếp kiếp nắm tay nàng.

“Nếu muối đáp ứng yêu cầu trên của huynh, huynh lấy cái gì đến trao đổi với muối đây?”

Thấy bộ dáng lúc này của nàng cực kì dễ thương, giọng nói dịu dàng dễ nghe, đôi mắt đen láy không có nửa phần tính toán, khiến hắn không nhịn được muốn cho nàng tất cả mọi thứ: “Muối muốn cái gì, ta cũng đều cho nàng hết!”.

Tiền Tiểu Phúc sao lại không nhìn ra suy nghĩ của hắn cơ chứ, nàng cười hì hì nói: “Thứ mà muối muốn rất nhiều”.

Vừa nói xong, nàng lấy tay che đi khuôn mặt đáng yêu, nói: “Muối muốn huynh từ nay về sau, đối với mình muối tốt nhất, dù không có việc gì cũng không được giận muối, không thèm để ý đến muối, nhất định phải thương muối, cho dù muối làm sai chuyện gì đi chăng nữa, cũng không được phép đánh muối, mắng muối, còn có...”

Nàng đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt to không mang ác ý, nháy mắt: “Mặc kệ từ nay xảy ra việc gì, huynh phải tuyệt đối tin tưởng muối”.

Nam Cung Kiệt nghe xong cười: “Muối còn nhỏ như vậy mà yêu cầu lại nhiều đến thế.”

“Thế nào, huynh làm được không?”

“Làm được!”.

“Vậy nếu như huynh làm không được thì sao?”

“Nếu như ta làm không được, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết...”

“Đừng..!”

Hai chữ còn chưa ra khỏi miệng đã bị đôi tay nhỏ bé bưng kín lại.

“Không được nói những lời thề độc tùy tiện”. Nàng lắc đầu: “Nếu có một ngày huynh không làm được yêu cầu của muối, chỉ hi vọng huynh có thể đem ‘duyên định ngàn đời’ cho mọi người Đông Thần quốc biết đến, ai cũng có thể thưởng thức được hương vị tuyệt vời của nó, còn muối... Sẽ rời đi một nơi rất xa, sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của huynh.”

Nam Cung Kiệt nghe xong những lời này, chỉ cảm thấy tim mình từng trận nhói đau, hắn khôi phục vẻ mặt đứng đắn, trầm giọng nói: “Tiểu Phúc, ngày đó sẽ không có, vĩnh viễn không có.”

Nàng cười một tiếng, vòng tay ôm cổ hắn, thừa dịp hắkhông để ý, nhanh chóng vén cánh tay áo hắn lên, cúi xuống cắn một cái.

Nam Cung Kiệt vì đau đớn mà kêu một tiếng, chỉ thấy lớp da khuỷu tay không tì vết của mình in hai đường dấu răng, máu chảy ra từ đó.

Tiền Tiểu Phúc cười hì hì, đột nhiên nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt lấy hông hắn, bảo: “Lời nói không chính xác bằng dấu răng này, đây là vật chứng chứng minh huynh đồng ý những yêu cầu của muối.”

Nam Cung Kiệt nhìn hành động của nàng, có thể hiểu được, đôi tay ôm nàng càng chặt, nhẹ nhàng nói: “Muội tự tay chế ra ‘duyên định ngàn đời’ đã là lời giao duyên hạnh phúc của chúng ta. Hơn nữa đời đời kiếp kiếp cũng không thay đổi.”

Tiền Tiểu Phúc cuối cùng cũng tự mình đem ‘duyên định ngàn đời’ đến vạn tửu trang.

Khi nàng hỏi Thanh Cách vì sao không chịu cùng nàng đi Nam Cung Phủ dự thi, hắn nói là ‘duyên định ngàn đời’ là tâm huyết của nàng. Đương nhiên phải để chính nàng mang đi mới có ý nghĩa.

Nàng sao biết được Thanh Cách và Nam Cung Kiệt căn bản là một người, nàng lại càng không biết rằng Thanh Cách sở dĩ không bước vào cửa nhà Nam Cung, là bởi vì sợ có người nhận ra hắn.

Tiền Tiểu Phúc đành một thân một mình đem rượu bước vào trong phủ, tự tay đưa cho người phụ trách quản lý của Nam Cung trong cuộc thi cất rượu lần này. Xong việc liền trở về cùng Nam Cung Kiệt đang đứng chờ phía ngoài.

Trên đường đi, hai người vừa cười vừa nói, lúc này Nam Cung Kiệt không mặc cẩm y quý giá, mà chỉ là một bộ quần áo thô sơ màu trắng. Trên đầu, mái tóc đen dài cũng bắt chước theo người thôn dã, búi lên một cách đơn giản.

Chỉ là một bộ trang phục bình thường, nhưng vẫn không dấu được vẻ tôn quý và khí chất cao ngạo của hắn.

Mặc dù dọc đường đi không có chuyện gì xảy ra, nhưng có rất nhiều thiếu nữ quay đầu lại phía sau, nhỏ giọng thảo luận vị công tử khôi ngô tuấn tú khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh kia, đến tột cùng là ai.

Chỉ có Tiền Tiểu Phúc là không hiểu ánh mắt hâm mộ của những thiếu nữ ấy, coi Thanh Cách giống như một nam tử bình thường, rất hồn nhiên trò chuyện trên trời dưới đất với hắn.

“Muội nghĩ kĩ rồi, nếu như thắng cuộc, muội sẽ nói chuyện với trang chủ Nam Cung Kiệt rằng muội không muốn giao phương pháp cất rượu ‘duyên định ngàn đời’ ra”.

Nàng suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Trước đây, không phải huynh từng nói, trong nhà không còn ai, từng tại nơi đất khách mở một quán rượu nhỏ sau? Muội quyết định sau khi kết thúc cuộc thi, chúng ta mở một quán rượu mới, lấy ‘duyên định ngàn đời’ để kinh doanh, huynh thấy thế nào?”

Cũng không đợi Nam Cung Kiệt bày tỏ thái độ, nàng vỗ bờ vai hắn, tỏ ra mọi việc mình đều làm chủ: “Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy... A! Những người kia đang làm gì vậy?”

Tiền Tiểu Phúc bị thu hút bởi đám người cách đó không xa, sau khi nghe ngóng mới biết được phường thôn Kim Long đang bán giảm giá.

“Muội nghe nói, phường thôn Kim Long ở Vĩnh An thành là cửa hiệu lâu năm, chất lượng vải thượng đẳng, nếu như giá cả hợp lý, không bằng chúng ta mua một ít, Thanh Cách, huynh ở đây chờ muội một lát.”

“Tiểu Phúc...” Nam Cung Kiệt không kịp kéo ống tay áo nàng thì nàng đã thoát cái, chạy đi.

Tiểu nha đầu này thật đúng là nóng vội, nhưng những lời nàng vừa nói kia đúng là có ý nghĩa sâu xa.

Thật muốn thấy tiểu nha đầu ngốc nghếch này, biết thân phận thật sự của mình thì sẽ hoảng hốt đến cỡ nào đây.

Cuộc thi ngày càng đến gần, hắn cũng nên mượn cớ rời đi Tiền gia. Tuy nói chỉ chia tay vài ngày nhưng vừa nghĩ tới tạm biệt Tiền lão gia và Tiền đại nương, đáy lòng Nam Cung Kiệt xuất hiện một vẻ u sầu.

Sống tại Tiền gia một thời gian ngắn nhưng hắn biết được thế nào là tình thân, thế nào là tình cảm gia đình.

Đương nhiên, người làm hắn lưu luyến nhất là Tiểu Phúc, hai mươi mấy ngày ở chung, hắn sao có thể rời đi dễ dàng như vậy được.

“Bốp”

Đang lúc Nam Cung Kiệt suy nghĩ nên lấy cớ gì để rời đi Tiền gia, thì cảm thấy sau gáy một trận đau nhức. Không kịp kêu lên, một đôi tay từ đằng sau vươn tới, mùi hương khác thường xộc vào phổi. Chốc lát, tầm mắt hần dần trở nên mơ hồ, lực lượng khổng lồ kéo hần về phía sau.

Cách đó không xa, Tiền Tiểu Phúc cảm thấy bất an, vội vàng chạy ra khỏi đám người. Trong tay vẫn còn ôm một tấm vải lụa màu trắng.

Nhìn xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ lo lắng: “Thanh Cách...Thanh Cách... Huynh đang ở đâu? Đừng đùa nữa, mau ra đây đi, không phải lúc chơi trò trốn tìm...”

Trước khi Nam Cung Kiệt bị cổ lực đạo kéo vào con hẻm, đập vào mắt cảnh chính là cảnh Tiểu Phúc hốt hoảng chạy khắp nơi tìm hần, một mảnh lụa trắng đáng thương bị vứt bỏ dưới đất, được làn gió thổi tung bay.

“Thanh Cách...Thanh Cách... Đừng bỏ muội, muội rất sợ... Huynh đang ở đâu...”

Hần thử vươn tay, muốn ôm thân ảnh hốt hoảng của nàng vào lòng, nhưng hần không thể làm nổi.

Bóng tối dần dần ập đến, rốt cục hần cũng mất đi tất cả ý thức.

Thanh Cách mất tích đến bây giờ cũng đã được hai mươi ngày, trong khoảng hai mươi ngày đó Tiền Tiểu Phúc cùng người nhà đi dò hỏi khắp nơi, nhưng không có tin tức của hần.

Cho nên, nàng mới phát hiện ra, mình hiểu quá ít về Thanh Cách, chỉ nghe hần nói hần tha hương đến nơi đất khách, phụ mẫu đều đã qua đời, không có họ hàng thân thích, một mình đến Vĩnh An thành lập nghiệp kiếm sống.

Trên dưới Tiền gia đều là những người hiền lành, chất phác. Nghe hần nói về thân thế của mình, thì chỉ thấy hần thật đáng thương, không dò hỏi thêm chuyện khác.

Kể từ khi Thanh Cách mất tích đến nay, cả ngày nàng không có cười đến một lần.

Tiền gia cha mẹ đều là những người từng trải, nhìn con gái ở chung với Thanh Cách mấy hôm, liền nhìn ra giữa hai người sớm đã phát sinh tình cảm với nhau. Chỉ sợ rằng giữa hai người này đã xảy ra việc gì đó.

Người trong nhà nhìn nàng ngày càng tiêu tụy, toàn gia không khỏi đau lòng.

Mất thấy cuộc thi vạn tửu trang đợt thứ hai sắp công bố kết quả, bọn họ liền khuyên Tiểu Phúc đừng lo lắng, nên làm xong việc rồi hãy suy nghĩ tiếp phương pháp tìm kiếm Thanh Cách.

Tiền Tiểu Phúc đâu còn tâm trạng đi tham gia cuộc thi đấu nữa, bây giờ nàng luôn nhớ về một người là Thanh Cách, việc cất rượu sớm đã bị nàng bỏ quên.

Nhưng người nhà lại nói với nàng đó là thành quả mà nàng khổ cực mới có được, cho dù nàng không so đo việc thắng hay thua trong cuộc tỷ thí, nhưng ít nhất cũng nên nghĩ ‘duyên định ngàn đời’ còn có một phần tâm ý mà Thanh Cách bỏ ra.

Cứ như vậy, Tiền Tiểu Phúc đi đến nhà Nam Cung tại Vĩnh An thành một cách buồn bã, nơi tổ chức đại hội được xây dựng ở chỗ phồn hoa nhất_ con phố Phù Dung.

Mà vạn tửu trang tại Đông Thần quốc có ảnh hưởng không hề nhỏ, chỉ cần nghe nói vạn tửu trang muốn tìm một cất rượu sư đã khiến cho những người nổi danh nhất cũng muốn đến đây thử sức, mong muốn sẽ đạt ngôi vị quán quân.

Mà có rất nhiều cô gái cất rượu nghe nói thông qua dịp tỉ thí lần này rất có thể có khả năng được gả vào nhà Nam Cung, trở thành phu nhân vạn tửu trang, và càng có nhiều cơ hội thể hiện bản thân mình, chế ra những loại rượu ngon tuyệt thế cho thiên hạ thưởng thức.

Cho nên Thuận Thiên năm thứ bảy, tức ngày chín tháng sáu âm lịch, tại Vĩnh An thành đã có rất nhiều người tụ tập về phố Phù Dung để xem náo nhiệt.

Tiền Tiểu Phúc có dáng người nhỏ nhắn vì vậy khi nàng đi tham gia cuộc thi cất rượu sư lần này, bị một người có dáng người cao to lực lưỡng, anh hấn kia trông có vẻ lỗ mãng, đứng chắn phía trước khiến nàng không thể nhìn thấy gì.

Đám người tụ tập ở đây đều rất sôi nổi, ồn ào, nhộn nhịp. Ai ai cũng ngẩng đầu kiểng chân, chờ đợi Trang chủ vạn tửu trang Nam Cung Kiệt đại giá quang lâm.

Nghe cách đó không xa có người hô lớn: “Tránh ra nào, tất cả mọi người tránh đường, trang chủ Nam Cung đến...”

“Cha, con từng được nghe nói Nam Cung Kiệt chẳng những có gia sản bạc vạn, giàu nhất nhì trong nước, mà còn là người khôi ngô tuấn tú, anh tuấn lịch sự. Nếu như lần này được trang chủ chọn trúng, con không mong gì thêm nữa”.

Tiền Tiểu Phúc nghe xong lời này có chút thở dài, nếu là trước kia, có lẽ vì vị trí này mà có thể nàng sẽ tranh đến đầu rơi máu chảy. Nhưng bây giờ, nàng chỉ thầm nghĩ về Thanh Cách, về phần Nam Cung Kiệt, có lẽ sớm bị nàng lãng quên ở xó nào rồi.

Mà giờ phút này nếu anh ta có đứng trước mắt nàng, cũng không gây cho nàng một chút hứng thú. Nếu không phải một phần công sức của Thanh Cách bỏ ra với ‘duyên định ngàn đời’ có lẽ nàng sẽ không xuất hiện tại nơi đây.

Cũng không biết qua bao lâu, chỗ hỗn loạn dần trở nên bình ổn lại.

“Cảm tạ các vị hôm nay đã đến đây tham gia cuộc thi do vạn tửu trang tổ chức...”

Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng trầm bổng giữa đám người vang lên. Tuy giọng nói kia cực kì lãnh đạm nhưng tràn đầy một cỗ khiến cho người ta phải kính nể mà không có biện pháp kháng cự lại.

Trong nháy mắt, mọi người trở nên yên tĩnh, tất cả đều cẩn thận chú ý lắng nghe, không dám thở mạnh.

Chỉ có Tiền Tiểu Phúc bị âm thanh quen thuộc này khiến cho toàn thân chấn động mạnh: “Thanh Cách... Thanh Cách”

Nàng không ngừng liên tục giương mắt lên nhìn, theo khe hở của đám người mà nhìn lên khán đài.

Chỉ thấy đang phát biểu là một vị công tử anh tuấn, trên người mặc một bộ áo làm bằng lông cừu màu trắng như tuyết, vô cùng sang trọng.

Trên đầu búi trâm ngọc, lông mày khẽ neo lại, không gì có thể tả hết được vẻ tuấn tú tiêu sái của hấn, khiến người nghe không khỏi động lòng, chỉ là thần sắc có vài phần lạnh lùng, hờ hững giống như trong lòng có chuyện gì đó, mà đôi lông mày luôn nhíu càng tỏ đậm khí chất hào hùng.

Tiền Tiểu Phúc ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy trước ngực dâng lên một cỗ ức chế khó chịu, người kia không phải Thanh Cách thì còn có thể là ai.

Chỉ là... Tại sao người đứng đấy không phải là Thanh Cách mà lại tên là Nam Cung Kiệt?

Còn thiếu nữ mặc đồ trắng kia, người luôn luôn đứng cạnh hấn rốt cuộc là ai?

Trong lòng kinh ngạc, dưới đài bắt đầu có tiếng người thở dài thất vọng, một lần nữa tiếng nói du dương trong trẻo kia lại bay vào tai nàng, nàng mới hiểu được vì sao những người kia lại uể oải như vậy.

“Các vị vất vả cất ra nhiều loại rượu, tuy không một ai trúng tuyển, nhưng cũng để tỏ lòng, vạn tửu trang chúng ta xin gửi lời cảm ơn đến các vị cất rượu sư phó, bốn trang chủ quyết định thưởng cho mỗi người năm mươi lượng bạc, để bày tỏ tạ ơn mọi người đã vất vả cất rượu, mặt khác...”

Ánh mắt của hấn nhàn nhạt nhìn sang thiếu nữ áo trắng đứng cạnh mình, thanh âm vẫn như trước phát ra, không nghe được giận hay mừng.

“Trải qua hai cuộc thi, bốn trang chủ quyết định kể từ hôm nay cuộc thi hoàn toàn kết thúc, mà ta sẽ không lâu sau sẽ kết hôn với tiểu thư Triệu Như Mai - cất rượu sư phó phụ trách cất ‘hoa đào say’ của trang làm vợ, mong rằng các chư vị sẽ đến Nam Cung phủ uống rượu mừng...”

Vừa dứt lời, một đám cô nương vẻ mặt thất tình thở dài than vãn.

Trong lòng mọi người đều biết, ‘hoa đào say’ tồn tại chính là tạo địa vị sự nghiệp cho vạn tử trang.

Mà Triệu Như Mai chính là con gái của người sáng tạo ra ‘hoa đào say’, từ nhỏ đã sống tại Nam Cung Phủ, có thể nói là Đại tiểu thư của Nam Cung phủ.

Hôm nay chính miệng trang chủ của vạn tử trang tuyên bố hai người sắp kết hôn, đã nằm trong dự liệu của mọi người. Tuy nhiên vẫn không khỏi khiến cho tất cả các cô nương đều thương tâm, thất vọng.

Tiền Tiểu Phúc không thể tin những gì chính tai mình nghe được. Hắn muốn cùng vị cô nương áo trắng kia thành thân, như vậy... Còn nàng thì sao?

Trước đây, hai người còn ngồi dưới trăng tâm sự với nhau. Nàng còn cho rằng, đây chính là người đời đời kiếp kiếp mà nàng có thể nương tựa vào.

Nhưng vì sao trong giờ khắc này, cái người nam tử vốn cho nàng vô số hứa hẹn kia, lại quay sang ôm ấp một nữ nhân khác, lại còn lớn tiếng công khai bọn họ sắp thành thân?

Hốc mắt nàng không kìm nén được mà rơi lệ, nàng giống như một người điên lao ra khỏi đám người, lớn tiếng hét: “Thanh Cách, huynh vì sao lại đối với muội như vậy?”

Đám người bị nàng hét lớn như vậy không khỏi giật mình, mọi người đều khó hiểu nhìn nàng. Cái tiểu nha đầu này rốt cuộc bị trúng tà hay sao mà cuối cùng điên cuồng lao lên phía trước.

Những gia đình bảo vệ khán đài thấy có người làm loạn, quấy rối. Liền một đám người dũng mãnh xông tới quanh nàng, đem nàng bắt giữ lại.

Tiền Tiểu Phúc bị một đám gia đình dùng tay lôi về phía sau, tay bị buộc sau lưng nên thân thể nho nhỏ không thể cử động kháng cự lại, bị tầng tầng lớp lớp người đem trôi lại.

Nam Cung Kiệt nhìn thấy có náo loạn thì nhíu mày, ánh mắt như có như không nhìn về thân ảnh nho nhỏ đang bị đám người lôi kéo.

Tiền Tiểu Phúc rốt cuộc cùng hắn chạm mặt nhau, tuy nhiên thân thể bị người ta dùng lực kéo đi. Trong ánh mắt có một cổ như mong muốn, cũng như chờ mong, giây dựa nhìn về phía hắn. Thanh Cách, huynh coi muội là ai...?

Thanh Cách, huynh nhận ra muội không? Thanh Cách, muội là Tiểu Phúc đây...

Đôi mắt lạnh như băng quét qua khuôn mặt nàng đang đau khổ giây dựa, sau đó tầm mắt lạnh lùng quay đi, cũng không ngoảnh đầu nhìn lại hướng nhuyển kiều đi đến.

Giờ khắc này, Tiền Tiểu Phúc mới hiểu được một màn tuyệt tình là như thế nào.

Ở một góc nào đó, tim nàng giống như bị một thứ bén nhọn không chút do dự trực tiếp đâm mạnh vào, tất cả tình yêu say đắm, giận dữ theo miệng vết thương mà cuộn cuộn trào ra.

Nàng khờ dại, muốn giữ lại một chút cuối cùng ôn tình, thứ mà đã từng thuộc về bọn họ nhưng là... Không kịp nữa rồi.

Một cái nhìn lạnh như băng và lạ lẫm đến từ đôi mắt kia, trong tích tắc xẹt qua khuôn mặt của chính mình. Nàng hiểu rằng cuộc đời của mình từ nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Phía sau môn truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, nàng bị gia đình của nhà Nam Cung không nương tay ném vào một ngõ nhỏ, bên tai không ngừng vang lên tiếng mắng chửi, muốn cho nàng biết rằng đừng mơ tưởng hảo huyền.

Nàng không nghe rõ, cũng không nhìn thấy, chỉ biết giọng nói kia ngày càng cách xa, còn xót giờ đây chỉ là đau nhức, tê buốt và chết lặng.

Nàng ngơ ngác ngồi dưới đất. Dần dần những đám đông đều tản đi hết, chỉ còn lác đác con mắt khó hiểu của người qua đường chăm chú nhìn nàng.

Mãi cho đến khi không còn bóng người trên đường, chỉ còn mình nàng cô đơn ngồi tại chỗ, mặc cho nước mắt tuôn trào.

4. Chương 4

“Cái gì? Con muốn đi thành Vinh An tìm Nam Cung Kiệt sao?”

“Con điên rồi sao? Loại đàn ông đã phụ lòng con như vậy, con vì cái gì mà muốn đi tìm hắn?”

“Thật là không có mắt mới gặp phải một tên đũa cẳng như thế, ta thấy hắn ở tại nhà chúng ta mấy ngày này thực chất là muốn lợi dụng Tiền Tiểu Phúc giúp hắn cất rượu. Giờ thì thấy đấy, xong việc thì hắn lẳng lẽ trở về Vinh An thành, còn mang theo cả công thức cất rượu ‘duyên định ngàn đời’ mà Tiểu Phúc vất vả cực khổ nghiên cứu ra. Thật là khiến người ta cảm thấy ghê tởm hết sức.”

Kể từ khi mọi người trong nhà biết rõ Thanh Cách mất tích đi cũng chính là Nam Cung Kiệt, hơn nữa trong cuộc thi cất rượu vừa qua, còn đứng trước mặt Tiểu Phúc coi như không quen biết. Bốn huynh đệ Tiền gia liền coi Nam Cung Kiệt là kẻ thù!

Nhìn mấy vị ca ca cùng nhau phản đối, khiến khuôn mặt vốn đã u buồn của Tiền Tiểu Phúc lại càng tăng thêm vài phần sâu muộn.

Đúng lúc đó, Tiền đại nương lại nói chen vào vài câu “Thực sự, nương cảm thấy Thanh Cách công tử thật không giống một kẻ bạc tình, hay là do có uẩn khúc gì đó mà cậu ta không thể nói ra thì sao?”

Bà hiểu rõ con gái mình đã vướng vào chữ tình, nhìn con vì Thanh Cách mà trở nên buồn rầu tiêu tụy, tất nhiên lòng dạ cũng không đành lòng.

“Nhưng mà, nương...”

Mấy vị huynh đệ Tiền gia còn muốn thêm vài lời, lại bị ánh mắt ra hiệu của ai đó, chỉ biết ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Bà ngồi xuống bên cạnh con, nhẹ nhàng vuốt ve gò má tái nhợt: “Tiểu Phúc, nương hiểu lòng con, nếu con muốn đi, nương sẽ không ngăn cản con.”

“Nương... Con chỉ muốn biết vì sao huynh không từ mà biệt? Vì sao quên đi lời thề giữa chúng con?”

Được mẫu thân ủng hộ, Tiền Tiểu Phúc tạm biệt người nhà, mang theo một ít ngân lượng, một mình lẻ loi vào thành Vinh An, đi thẳng đến Nam Cung phủ.

Phủ Nam Cung ở thành Vinh An chính là nhà giàu nhất, là danh gia vọng tộc, nên trước cửa có rất nhiều thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, người lạ không được phép tiến vào.

Tiền Tiểu Phúc từng thử nói với thủ vệ đai ca ở đây mấy câu, nói rõ chính mình muốn tìm Nam Cung trang chủ có việc.

Nhưng thủ vệ thấy nàng mặc quần áo thô sơ, thì biết đây rõ ràng là một cô nương ở nông thôn, nên không đồng ý cho nàng đi vào trong.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng mỗi ngày ở trước cửa Nam Cung phủ, hi vọng Nam Cung Kiệt xuất phủ thì nhân cơ hội có thể hỏi rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nhưng đợi được đến ngày thứ năm mà nàng vẫn chưa từng thấy hắn bước ra cửa một bước.

Tiền trên người cũng sắp xài sạch, nếu như muốn đợi Nam Cung Kiệt thêm mấy hôm nữa, chỉ sợ nàng phải chết đói đầu đường.

Một khi cổng chính không thể tiến vào, nàng liền nhanh trí nghĩ ra cách tìm đến cửa phụ Nam Cung. Hồi còn bé, nàng hay cùng các ca ca của mình thường xuyên leo cây bắt chim, có lẽ lần này muốn vào trong chỉ còn cách này thôi.

Khi tìm được bờ tường ở cửa sau nhà Nam Cung, nàng lảo lảo lết ngo trước ngõ sau rồi chuẩn bị trèo lên thì cửa lại “cách” một tiếng mở ra.

“Cô nương, cô là ai? Đang ở đây làm cái gì vậy?”

Một ông già tầm năm mươi tuổi đột nhiên bước ra khỏi cửa, thân mình ông hơi gầy, gương mặt lại hết sức khôn khéo, nhìn trang phục của người này có vẻ là giữ chức vị cao.

Tiền Tiểu Phúc bị lão bá hỏi như vậy khiến nàng hốt hoảng, muốn giấu đi vẻ bối rối nhưng đồng thời cũng không biết phải trả lời như nào, càng không thể thành thật trả lời là nàng đang muốn trèo tường vào trong.

“Chẳng lẽ cô chính là người mà lão Ngô giới thiệu đến Nam Cung phủ làm nha hoàn?”

Ngây người một lúc nàng mới hiểu đối phương có thể đang hiểu lầm mình với ai đó: “Thật ra thì...”

Nàng định thật thà thẳng thắn nói rõ mục đích chuyện này, nhưng nhớ lại sợ vị lão gia này cũng giống như vị thủ vệ ca ca kia đuổi nàng đi.

Không bằng đâm lao thì theo lao, đành cứ thừa nhận mình đến Nam Cung phủ làm người hầu, chỉ cần có thể gặp được Nam Cung Kiệt thì dù làm nha hoàn cũng được.

“Thật sự cháu chính là người được sai đến quý phủ làm nha hoàn.”

Cứ như vậy, Tiền Tiểu Phúc được đối phương dẫn vào Nam Cung phủ. Bước vào trong nội viện, mới phát hiện ra trong này rất rộng lớn, nàng từ nhỏ sống tại nông thôn nên chưa bao giờ bước vào nơi xa hoa thế này.

Chỉ là một vườn hoa nho nhỏ mà cũng có một hòn núi giả, có khe dẫn nước, ngôi lợp vừa đẹp vừa tráng lệ khiến người ta phải hoa mắt.

Lão bá tự giới thiệu ông là tổng quản nhà Nam Cung, họ Thái, nên gọi ông là Thái tổng quản cũng được.

Còn nói cho nàng hay, quy củ của người hầu tại Nam Cung không nhiều lắm, nhưng ngàn vạn lần không được làm phiền đến chủ tử, bởi người rất ưa yên tĩnh.

Nếu như nàng không muốn chọc giận chủ tử, hoặc là không muốn bị đuổi khỏi nhà Nam Cung, thì phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, ngàn vạn lần đừng gây chuyện.

Kế tiếp là hơn mười mấy cái gia quy lại còn thêm một tờ giấy khế ước chi chít chữ, yêu cầu nàng điểm chỉ.

Tiền Tiểu Phúc không nhận biết được nhiều mặt chữ cho lắm, Thái tổng quản đành nói rõ cho nàng hiểu, mỗi người khi bước chân vào phủ làm hạ nhân đều phải kí khế ước. Chỉ vì muốn nhìn thấy Nam Cung Kiệt, nên nàng chỉ còn cách ngoan ngoãn hạ dấu vân tay.

Ngày đầu tiên trong phủ, nàng được phân phó đến phòng tạp vụ làm những việc lật vật. Nghe nói trước kia, có một nô bộc làm tại đây nghe tin quê nhà có lũ lụt, mới rời đi, cho nên công việc này được giao cho nàng.

Chỉ có điều phòng tạp vụ cách nơi ở của chủ nhân quá xa, hơn nữa trong nội quy cũng ghi rõ không phải hạ nhân phụ trách hầu hạ chủ nhân, thì không thể tùy tiện rút khỏi vị trí làm việc tùy ý đi lại.

Cho nên tới bây giờ, nàng vẫn không có cơ hội nhìn thấy Nam Cung Kiệt. Tiền Tiểu Phúc vừa bực mình vừa hoảng sợ. Nàng không thể cả đời làm nha hoàn ở đây được, chỉ vì chưa gặp được Nam Cung Kiệt nên không đành lòng rời đi.

“Cô không nghe sai chứ? Trang chủ thật sự đã quyết định thời gian thành thân là ngày hai mươi tám tháng chín năm nay hả?”

“Làm sao có thể sai được? Ngày ấy ta được phụ trách đến phòng trang chủ mang quần áo đi giặt, chính tại ta nghe thấy người cùng Như Mai tiểu thư nói vậy. Ngày hai mươi tám tháng chín sẽ cưới Như Mai tiểu thư làm vợ.”

“Cũng bởi vậy mà Như Mai tiểu thư mới quyết định trước ngày thành thân, sẽ về quê tại Lĩnh Nam giỗ tổ. Nếu không phải gần đây trang chủ bọn bề nhiều việc chắc, chắc cũng đích thân dẫn Như Mai tiểu thư trở về quê...”

Vài tiểu nha đầu mặc trang phục giống nhau, tóc cũng được búi giống nhau, trong tay mỗi người đều ôm một đồng quần áo, từ xa đi tới.

Khi Tiền Tiểu Phúc chính tai nghe thấy Nam Cung Kiệt sẽ thành thân với người con gái khác vào ngày hai mươi tám tháng chín, thì cảm thấy đầu óc cháng váng.

Hạt giống trong tay bị nàng xiết chặt, những hạt giống ngay lập tức đâm vào tay, khiến cho nàng cảm thấy đau đớn, nhưng giờ phút này đây rốt cuộc là tay đau nhức hay lòng nàng đau, nàng cũng không rõ nữa.

Nước mắt không tự chủ theo viền mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất rồi biến mất tại đấy.

Sau đó, nàng thô bạo dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt, nhìn về hướng nơi chủ tử ở, trong mắt hiện lên kiên định.

Bất kể hần là Thanh Cách hai bàn tay trắng, hay là vạn tửu trang chủ Nam Cung Kiệt, chỉ cần ta có thể gặp được hần, muốn chính miệng hần cho ta một đáp án.

Sau đó chúng ta sẽ đường ai nấy đi.

Lúc ấy, ta sẽ nhẹ nhàng rời đi.

Ta cũng thề với lòng mình, sẽ không bao giờ cho hình ảnh hần đọng lại trong tim.

Nhưng trước khi ta rời đi, ta sẽ tuyệt đối không nường tay, đánh cho hần một trận đến khi nào ta hả giận mới thôi.

Hôm nay, không khí tươi mát, ánh nắng mặt trời chiếu rực rỡ, xa xa, trên bầu trời thỉnh thoảng có vài con chim ưng chao liệng. Trong lương đình ở hậu hoa viên của Nam Cung phủ, xuất hiện hai vị nam tử ngang tuổi nhau, đang ngồi nói chuyện.

Một người mặc bộ bạch y, tóc được búi gọn bằng trâm ngọc trên đỉnh đầu, hai lọn tóc bên mai thả xuống, được gió thổi lay động, trông rất tự nhiên phóng khoáng.

Tòa lương đình này được xây dựng trên hòn núi giả, xung quanh là một hồ nước trong veo, mỗi khi có cơn gió nhẹ đi qua, khiến cho mặt hồ lăn tăn gợn sóng, kèm theo đó là sự mát mẻ tự nhiên.

Bạch y nam tử trên tay đang cầm một chén rượu trong veo, có màu xanh biếc vô cùng tinh xảo, mà mùi hương của rượu hòa quyện vào trong không khí, tạo nên từng đợt mùi thơm.

“Nói như vậy thì đại phú Ngô đang quyết tâm muốn tranh giành kinh doanh với Vạn tửu trang ư?”

Nhẹ nhàng hớp một ngụm hương vị rượu, hần mấp máy môi, cau mày, vẻ mặt có chút không vui.

Trong đình viện vị nam tử còn lại tầm tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu. Tuy không anh tuấn lỗi lạc như vị bạch y nam tử, nhưng tướng mạo so với người kia cũng không hề thua kém.

Người này chính là đại quân sự Thái Nghị Nhiên của vạn tửu trang, cũng chính là con trai duy nhất của lão tổng quân Nam Cung Thái Trung.

Ngay từ thuở nhỏ, đã lớn lên trong phủ Nam Cung, cùng đọc sách viết chữ với Nam Cung Kiệt. Cho đến bây giờ liền đảm nhiệm vị trí đại quân sự của Nam Cung.

Nam Cung Kiệt vô cùng tín nhiệm anh ta. Bởi vì mỗi năm, hần lại thỉnh thoảng có công việc cần ra ngoài, nên trong thời gian không có nhà, mọi việc lớn nhỏ đều giao hết cho hai cha con Thái gia quản lý.

Thái Nghị Nhiên lớn hơn hần vài tuổi, nhưng nếu bàn về tính cách thì đôi khi, người này còn để lộ ra vẻ nóng nảy hấp tấp.

“Không loại trừ khả năng này! Đại phú Ngô chết tiệt kia, từ khi bọn hần đến thành Vĩnh An lập nghiệp, luôn muốn đối nghịch với vạn tửu trang ta”.

Anh ta càng nói càng kích động: “Hần biết rõ ‘túy hoa đào’ là chiêu bài của vạn tửu trang ta, thế mà mấy tháng trước bọn hần lại chế ra được một loại rượu đặt tên là ‘hoa đào tỉnh’. Không dừng ở đấy, hần còn cố ý giảm giá thành của rượu ấy, nói ‘túy hoa đào’ của chúng ta chẳng những giá đắt hơn, mà hương vị cũng kém xưa rất nhiều.

Về mặt Nam Cung Kiệt không chút thay đổi, tựa như không bị chuyện này ảnh hưởng. Vẫn ưu nhã bưng chén rượu lên, tinh tế nhắm nháp chất lỏng trong chén.

Chẳng qua chỉ là hộp một ngum nhỏ, nhưng để ý sẽ thấy ai đó lơ đãng nhíu mày, giống như có điều gì bất mãn.

Cách đó không xa truyền đến tiếng một đám người ồn ào, hình như là đang khiêng đồ, hần ngồi ở nơi cao nên chỉ cần dời tầm mắt là có thể nhìn rõ việc gì đang xảy ra.

Chỉ thấy vài dáng người vóc dáng to khỏe trong phủ, dưới sự chỉ huy của Thái tổng quản đang vất vả vác trên mình mấy vạc rượu hướng về phía phòng tạp vụ.

Vốn việc này hần sẽ không để ý, chỉ có điều lần trong đám người đó có hai người trên vai khiêng một vạc rượu, mà phải dùng dây hừng buộc chặt lại. Một người trong đó vóc dáng thấp lùn, không biết dưới chân có cái gì liền trượt chân, cả thân thể ngã về phía trước, chuẩn bị té ngã trên mặt đất.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, đột nhiên một tiểu nha đầu đứng cạnh Thái tổng quản nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy được vạc rượu, tay kia cũng kịp đỡ người sắp ngã.

Thân thể nhỏ nhắn này chỉ hơi dùng sức đã có thể giữ chặt vạc rượu ở trong lòng, thật đúng là kì tích.

Nam Cung Kiệt bị hành động của nàng khiến đổ mồ hôi lạnh, đồng thời cũng vừa sợ hãi than thở, nàng thật đúng là một tiểu cô nương sao? Chỉ thấy nha đầu kia nhoẽn miệng cười, dưới ánh nắng mặt trời làm hàm răng trắng như tóa sáng, hai má hiện lúm đồng tiền như ẩn như hiện thật đáng yêu.

Tuy mặc trên người nàng là bộ xiêm y nha hoàn trong phủ, nhưng trên người nàng lại lộ ra vẻ thanh thoát, tiếng cười trong veo mà lạnh lạnh khiến trái tim hần run rẩy.

Thái Nghi Nhiên nhìn theo ánh mắt của chủ nhân: “Trang chủ đang nhìn tiểu muội muội đang đứng cạnh cha nô tài ư?”

Nam Cung Kiệt thu hồi tầm mắt, nhanh chóng giấu đi nội tâm có vài phần bất ổn, khẽ nói: “Chỉ cảm thấy nàng có chút lạ mặt, là nha hoàn mới tới đúng không?”

“Vâng đúng vậy, tên muội ấy là Tiền Tiểu Phúc, không lâu trước đây được cha nô tài giao công việc ở phòng tạp vụ. Người đừng xem thường nha đầu kia thân thể nhỏ nhắn mà thực ra, sức lực muội ấy rất lớn, cũng đối xử với mọi người rất tốt”.

Chẳng biết tại sao. Ba chữ ‘Tiền Tiểu Phúc’ khiến trong lòng Nam Cung Kiệt sinh ra một cảm giác quen thuộc.

Đối với thân ảnh nhỏ nhắn dần khuất bóng trước mắt, hần mới phát hiện Thái Nghi Nhiên ngồi đối diện, khuôn mặt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu đánh giá mình.

Khuôn mặt lạnh lùng của hần hừ nhẹ một tiếng: “Đại phú Ngô đã muốn dùng thủ đoạn thấp hèn đấy để đối phó với vạn tửu trang, chúng ta cũng không khách sáo nữa, tìm kẻ sách đánh trả lại.”

Vừa nói khuôn mặt lạnh như băng hiện lên tia nham hiểm, trong mắt bỗng lóe sáng rồi vụt tắt.

Không đợi Thái Nghi Nhiên phản ứng, hần đứng dậy, đồng thời liếc mắt đến bầu rượu đặt trên bàn đá: “Mặt khác nói với rượu cất sư trong phủ, rượu này mùi vị thực quá tệ, thứ ta muốn không giống thế này, ta không cần biết sử dụng phương pháp gì để tạo nên hương vị, nhưng tuyệt đối phải chế ra bằng được thứ ta yêu cầu.” Nói xong liền phất ống tay áo, quay người bỏ đi.

Nhìn chủ tử dần dần đi xa, Thái Nghi Nhiên đưa tay day day huyết thái dương, chủ tử nhà anh rốt cuộc là muốn chế ra loại hương vị như thế nào đây?.

Trong khoảng thời gian hần trở về, liền trở nên rất lạ, nếu như có hỏi hần đã đi những đâu, đến chính hần cũng không biết trả lời ra sao.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian hần rời khỏi thành Vĩnh An, đã có chuyện gì xảy ra?

Tiền Tiểu Phúc không cần đợi thời cơ để đánh cho tên vong ân phụ nghĩa Nam Cung Kiệt một trận, bởi trong phủ có đại sự.

Là bởi vì chỗ cất rượu của vạn tửu trang nằm ở sau hậu viện của nhà Nam Cung, như vậy chẳng những thuận tiện quản lý, đồng thời sẽ có lúc Nam Cung Kiệt sẽ đến kiểm tra việc chưng cất rượu.

Vài ngày trước đây, người cất rượu vì muốn chế thử rượu hoa hòe, liền sai người phơi rất nhiều hoa hòe trong sân.

Nhưng có vẻ như mùi hương của hoa hòe rất nồng, liền thu hút một đám ong mật đến hút mật, chỉ đến tầm trưa một khoảng sân hoa hòe rộng như vậy liền bị tầng tầng lớp lớp ong mật bao phủ.

Những người làm thấy thế, lo lắng hoa hòe bị ong mật hút hết chất mật thành ra “kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ”. Cho nên có nhiều người trùm quần áo lên người để xua ong, nhưng đã không xua đuổi được chúng thì chớ, lại bị nó đốt cho một trận.

Đúng lúc đó, trang chủ đến hậu viện thưởng thức rượu hoa quế mà sư phó mới cất thành, không kịp tránh đi, liền bị nọc độc của bầy ong chích.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà tửu phường gần như đại loạn, mọi người thấp thỏm lo âu, không biết chủ ý này là ai đưa ra, lại đi chọc giận bọn ong, cũng may bầy ong đã rời đi.

Ở đây, hầu như những công nhân đại đa số đều bị nọc độc của ong chích, nhưng chỉ cần đại phu kê đơn xong liền mấy ngày sau là khỏi.

Chỉ riêng trang chủ bởi vì làn da đặc thù, từ sau khi bị ong chích, trên mặt liền xuất hiện những nốt sưng hồng, trông rất đáng sợ, mặc cho đại phu nghĩ hết biện pháp, tra nát sách thuốc, mà vẫn không có tí hiệu quả nào.

Như vậy đã hơn ba ngày nay, bệnh tình Nam Cung Kiệt càng ngày càng nghiêm trọng, gấp đến nỗi Thái tổng quản cứ đi đi lại lại, trong phủ từ cao xuống thấp ai cũng lo sợ.

Đương nhiên, bệnh tình Nam Cung Kiệt cũng được truyền đến tai Tiền Tiểu Phúc qua những lời của nha hoàn.

Không thể nào, nàng còn chưa có cơ hội tìm hần để làm rõ mọi chuyện, làm sao mà đã ngã bệnh?.

Thừa dịp trong phủ hỗn loạn, Tiền Tiểu Phúc lặng lẽ tìm đến phòng ngủ của Nam Cung Kiệt, theo hướng cửa sổ mà trèo vào. Khi nhìn thấy Nam Cung Kiệt nằm trên giường, đáy lòng không khỏi run lên.

Nhìn hai bên má trắng ngần hiện lên những vết sưng tấy hồng, có cả bọc mủ, chẳng những thế, trên mu bàn tay cũng nổi lên những bọc mủ tương tự.

Trong phủ mới tới nhiều đại phu mà Thái tổng quản và đại quản sự Thái Nghi Nhiên ở một bên luôn phải chú ý chăm sóc.

Tiền Tiểu Phúc nhú mày suy nghĩ, bệnh trạng của Nam Cung Kiệt giống như nàng trước kia đã từng thấy qua ở đâu đó...

Suy nghĩ hồi lâu, hai mắt nàng liền sáng ngời, chạy như bay ra khỏi phòng.

“Thái tổng quản, Thanh... À không, ta muốn nói là làn da trang chủ có phải bẩm sinh đã mẫn cảm, một khi bị muỗi đốt sẽ liền sưng viêm, nghiêm trọng hơn còn có thể sốt cao không ngừng, thậm chí hôn mê bất tỉnh?”.

Thái tổng quản thấy Tiền Tiểu Phúc gấp gáp từ bên ngoài xông vào, vốn định trách cứ nàng không có phép tắc nhưng nghĩ lại nha đầu này làm sao lại biết trang chủ thuở nhỏ thể chất cùng người thường bất đồng?

Nhìn Chủ tử thần trí luôn trong tình trạng mê sảng, có khi giống như tỉnh có lúc lại còn mở miệng nói vài câu nhưng người nghe chưa kịp hiểu gì liền rơi vào hôn mê, khiến cho họ không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Làn da của trang chủ đúng là rất mẫn cảm, ta còn nhớ khi người năm tuổi. Một hôm cùng lão gia xuất môn mấy ngày, sau khi trở về toàn thân đều phát nhiệt. Hôm sau khám bệnh xong liền phải ngâm mình trong nước.”

Theo như lời lão gia, bọn họ nghỉ tại một khách điểm không sạch sẽ. Trong đêm tối liền bị côn trùng cắn, kết quả khi trở về, bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, đã cho mời rất nhiều đại phu đến chữa, nhưng không công hiệu.

Cuối cùng có một vị hòa thượng đi ngang qua, nghe thấy tình trạng của trang chủ, cũng không biết dùng phương pháp gì. Mà lúc đó quá trình trị liệu chỉ có phu nhân và lão gia tại đây mới biết, nhưng mà bây giờ lão gia cùng phu nhân đều đã qua đời...”

Nói đến đây Thái tổng quản nhin không được nước mắt tuôn đầy mặt, lộ ra vẻ bi thương.

Tiền Tiểu Phúc bước lên phía trước an ủi: “Thái tổng quản chớ quá buồn phiền, tuy ta không phải là đại phu nhưng thuở nhỏ sống tại nông thôn lớn lên, từng thấy một tiểu đệ đệ trong thôn có thể chất tương tự như trang chủ. Nếu như ta nhớ không lầm, loại bệnh trạng này muốn chữa khỏi không phải là không có khả năng.”

Nói xong, nàng vội liền chạy vội tới bên giường Nam Cung Kiệt, cao thấp xem xét khuôn mặt tuần tú, vừa nhẹ nhàng đụng đến bọc mủ trên mặt hắn. Lúc này mới phát hiện, ngoài khuôn mặt và trên tay bị lây, mà ngay cả cổ cũng không tránh khỏi xui xẻo.

“Thái tổng quản, trang chủ bị sỏi không nhẹ, nếu không mau chóng dùng thuốc, chỉ sợ bệnh sẽ lan đến toàn thân. Nông dân chúng ta cho dù mắc bệnh này, cũng không có tiền vào trong thành để chữa trị, cho nên người đời liền lưu truyền rất nhiều phương pháp dân gian mà trị bệnh. Nếu Thái tổng quản tin tưởng ta, cho ta thời gian hai ngày ta sẽ nhanh chóng lên Tuyết Đỉnh sơn hái chút ít thảo dược. Trong khi ta trở về không kịp, mong Thái tổng quản phải để thân thể trang chủ bảo trì khô ráo, như hắc đổ mồ hôi nhất định phải kịp thời lau đi...”

Mọi người nghe thấy những lời nàng nói, trong lòng tuy có chút nghi ngờ, nhưng dù sao cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn, liền đáp ứng nàng.

Tiền Tiểu Phúc không dám kéo dài thời gian, chỉ đơn giản thu thập một ít quần áo cùng lương khô lập tức lên đường.

Vì muốn rút ngắn thời gian, vốn Thái tổng quản cũng chuẩn bị sẵn xe ngựa cho nàng nhưng đường lên Tuyết Đỉnh sơn lại rất gập gềnh. Hơn nữa nếu như ngồi xe thì phải đi đường lớn như vậy càng mất nhiều thời gian, cho nên đành quyết định, trước là đi bộ leo núi.

Nếu như nàng nhớ không nhầm, muốn trị liệu được loại bệnh ban đỏ này, phải dùng cỏ Tiên Nhạc.

Loại cỏ này mọc rất nhiều tại Tuyết Đỉnh, nên có thể dễ dàng bắt gặp, nàng cũng đã từng cùng người trong thôn lấy cỏ Tiên Nhạc chữa trị, hiệu quả đến kinh ngạc.

Không muốn chậm trễ thời gian, Tiền Tiểu Phúc vất vả đi suốt một ngày đường mới tới.

Đến Tuyết Đỉnh sơn thì mặt trời đã dần lặn về phía tây, thừa dịp mặt trời còn có chút nắng, nàng cố gắng tìm kiếm bóng dáng của cỏ Tiên Nhạc.

Hình dáng của loại cỏ này gần giống với cỏ dại, nhưng cây có vẻ lớn hơn chút. Hơn nữa mặt trên của phiến lá lại có gân lá màu trắng, theo người đời trước nói phần nước ở trong lá là một bài thuốc rất quý, có thể chữa được nhiều loại bệnh,

Rất may là khi nàng còn bé thường tới nơi này chơi, đối với loại cỏ Tiên Nhạc này vô cùng quen thuộc nên mới nửa canh giờ liền hái được đầy giỏ.

Trời cũng gần tối, nhưng nàng đối với con đường Tuyết Đỉnh sơn hiểu rất rõ. Tuy nhiên, tối nay trời có nhiều mây, nhìn lên trời muốn tìm một ngôi sao cũng khó thấy.

Nhưng bởi vì một lòng lo lắng cho bệnh của Nam Cung Kiệt, Tiền Tiểu Phúc không dám dừng chân nghỉ ngơi chỉ có thể bước từng bước trong đêm xuống núi.

Cũng không biết dẫm phải thứ gì khiến nàng trượt chân, đột nhiên cả người cứ theo đà mà lăn xuống, cho đến khi thân thể nhỏ bé được một khối đá to chắn phía trước ngăn lại, khi mà thân thể không còn lăn nữa thì nàng bắt đầu có cảm giác đau quặn.

Trên người đều là đau đớn, thực tế người nàng mọi chỗ đều có vết bầm, lệ trong mắt đảo quanh, nhưng nàng quật cường không để rơi dù chỉ một giọt.

Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh Thanh Cách tại Tuyết Đỉnh sơn này, khi đó hẳn vì cứu nàng mà bị tảng đá đè. Giờ phút đau nhức đó có phải cũng giống như bây giờ nàng đang hứng chịu?

Chịu đựng cái đau thấu xương, nàng dùng hết sức lực đứng dậy, nàng không thể ngã như thế này được, Thanh Cách còn đang chờ nàng mang được thảo về.

Tuy nhiên...tuy nhiên bây giờ trong mắt hẳn, nàng đã thành một người xa lạ, nhưng dù sao thì nam nhân kia cũng đã từng cho nàng một quá khứ đẹp.

Cắn chặt răng, nàng chịu đựng đau đớn, chân cả nhấc khắp khiêng bước từng đi. Cũng bởi xuống Tuyết Đỉnh sơn vào buổi tối khiến bước đi của nàng gặp các vật cản phía trước, luôn bị ngã sắp xuống.

Một lần lại một lần, cũng không biết bao nhiêu lần ngã xuống, khi nàng về tới Nam Cung phủ thì trời đã sáng rõ.

Thái tổng quản không nghĩ tới nàng nói đi hai ngày liền một ngày đã trở về.

Trông thấy nàng một thân chật vật, thảm hại, đầu tóc rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn, quần áo thì rách tả tơi, thậm chí còn có vài chỗ vết thương máu đã khô, chưa được xử lý xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiền Tiểu Phúc cũng bất chấp trên mình đang bị thương, vội vã đem cỗ Tiên Nhạc đi rửa sạch.

Sau khi rửa sạch nàng lại đem để vào cối, đang lúc mọi người còn kinh ngạc, thì dùng chày ra sức giã, gần một canh giờ mới được một chén chất lỏng.

Khi này, khuôn mặt nàng vô cùng tái nhợt, một ngày một đêm không nghỉ ngơi, dù là người làm bằng sắt thì cũng gượng không nổi.

Nàng đem chén nhỏ thuốc này đưa cho Thái tổng quản đứng bên cạnh: “Dùng khăn sạch sẽ nhúng vào trong thuốc này, rồi bôi lên những nốt ban đỏ của trang chủ. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sau mười hai canh giờ, những nốt đỏ kia sẽ hoàn toàn biến mất”. Vừa nói xong, cả người Tiền Tiểu Phúc ngã xuống, rồi cũng ngất luôn.

Thái tổng quản theo lời phân phó của Tiền Tiểu Phúc đem được bôi lên người trang chủ, qua một đêm những vết ban đỏ có mủ trên người Nam Cung Kiệt bắt đầu tiêu sưng.

Đến ngày hôm sau, những vết mủ đáng sợ kia chẳng những hoàn toàn biến mất, hơn nữa cũng không để lại sẹo giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Thái tổng quản đối với loại thuốc thần kỳ này không khỏi kinh ngạc, mà Nam Cung Kiệt sốt cao sau khi các nốt ban biến mất, cũng từ từ hồi phục.

Cứ như vậy, tính dương khoảng năm ngày, từ một người bệnh tật ốm yếu, Nam Cung Kiệt đã tốt lên rất nhiều, đối với chuyện đã xảy ra cũng chỉ còn chút ấn tượng mơ hồ.

Sau đó được Thái tổng quản tường thuật lại mới biết trong phủ lại có người tốt như vậy, liền phân phó cho người gọi nàng tới.

Nam Cung Kiệt ưu nhã ngồi tựa lưng lên ghế làm từ cây Tử đàn đặt giữa phòng, chăm chú quan sát tiểu nha đầu trước mặt, đây không phải là cô gái mà hắn từng thấy ở lương đình hay sao? Quan sát nàng gần, hắn mới phát hiện nàng có bộ dạng vô cùng dễ thương.

Cặp mắt to ngây thơ, cái miệng hơi cong lên, đôi gò má hơi hồng, làn da trắng nõn khiến cho người ta rất muốn bẹo mấy cái.

Chỉ là cái cằm và vành tai có mấy chỗ lưu lại vết thương. Nghe Thái tổng quản nói, vì tìm thảo dược trị nốt ban đỏ cho hần, nha hoàn này không nghỉ ngơi, một ngày một đêm liều mạng trở lại phủ, cuối cùng sức cùng lực cạn té xỉu trên mặt đất.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Nam Cung Kiệt nổi lên một tia đau lòng cùng yêu thương. Một cô gái không thân cũng không quen, vì có gì lại tận lực muốn cứu chữa bệnh cho hần.

Tiền Tiểu Phúc đứng cách hần không xa, vì thế cứ chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lại vô cùng quen thuộc này.

Hai người đã từng cùng nhau dắt tay đi dạo thưởng hoa dưới ánh trăng, hần có tài làm thơ, hần từng so sánh nàng dưới ánh trăng giống như tiên nữ, mà hần chính là người bảo hộ cho nàng tiên nữ này.

Hần cũng từng nói sẽ dành suốt quãng đời còn lại để bảo vệ cho nàng, nhưng giờ phút này, hần giống như một con người xa lạ hoàn toàn như không quen biết nàng. Tuy rằng hần đứng trước mặt, nàng mà lại cảm giác nàng và hần cách nhau rất xa, xa đến nỗi không chạm tới được.

Khuôn mặt vẫn thế, nhưng mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi, bây giờ hần là chủ nhân của nàng, mà nàng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ trong phủ.

Nam Cung Kiệt rất kinh ngạc khi nàng dám dùng ánh mắt nhìn thẳng vào mắt mình. Hần hiểu rõ dung mạo của mình, cũng đã thường quen việc một số nha hoàn vào làm trong phủ lần đầu khi nhìn thấy hần đều dùng ánh mắt vừa e thẹn vừa e sợ vụng trộm nhìn.

Nhưng đứng trước mặt nha đầu này, hần nhìn ra trong mắt nàng không có sự sùng bái, cũng không có e lệ, ngược lại là sự đau lòng cùng ánh nhìn phức tạp đến chính hần cũng không hiểu được để mà lên tiếng chỉ trích.

“Nghe nói bệnh của ta có thể khỏi nhanh như vậy, đều là công lao của người.”

Tiền Tiểu Phúc lập tức hoàn hồn, nhìn hần, chân thành cười một tiếng: “Đều là do trùng hợp thôi, nô tỳ bỗng nhớ đến quê nô tỳ có một loại thuốc trị được bệnh ban đỏ này, cho nên mới dám cả gan một lần thử dùng.”

Thấy nàng khiêm tốn như vậy, Nam Cung Kiệt đối với nàng ấn tượng tăng thêm vài phần: “Lần này người vì cứu ta, chịu không ít khổ sở, từ trước đến nay, ta làm việc không thích thiếu nợ ai, cho nên, nếu như người có gì yêu cầu hay nguyện vọng gì, ta có thể dốc hết sức lực để giúp người.”

Trong nội tâm đối với nàng có phần cảm kích, nhưng tích cách hần vốn lạnh lùng, vui buồn đều không hiện ra bên ngoài.

Trên đời này, có thể có rất nhiều chuyện dùng tiền mua được, mà hần lại là Nam Cung Kiệt, một người không thiếu tiền bạc. Hôm nay nàng cứu mạng hần, dùng ngàn vàng vạn lượng tặng thì có khó khăn gì?.

“Nô tỳ... Không cần ban thưởng, chỉ muốn hỏi người một vấn đề.”

“Vậy à!” Có vẻ như không giống những gì hần suy nghĩ “Chuyện gì?”

“Nô tỳ muốn hỏi người từ tháng ba đến tháng năm năm nay, trong khoảng thời gian này người đã đi đâu? Và làm những gì?” Nam Cung Kiệt không giải thích nổi. Đây là vấn đề kì quái gì vậy? Nhíu mày suy nghĩ chốc lát, tháng ba đến tháng năm...

“Ta tại Nghi Xương sắp xếp công việc làm ăn, đến tận tháng sáu mới quay trở về Vĩnh An thành”. Tuy nói là đi Nghi Xương nhưng trí nhớ có chút mơ hồ, nhưng hần chắc chắn sẽ không nhớ sai. Trong một năm hần đều đến Nghi Xương mấy lần chuẩn bị cho việc làm ăn.

Khi Tiền Tiểu Phúc nghe chính miệng hần nói ra không phải là ở thôn Lan Sơn, cả trái tim liền tuyệt vọng. Thì ra...thì ra hần không muốn quen biết nàng.

Nàng cười bản thân mình quá ngốc, lại khờ dại, cho rằng chỉ cần hấn nhìn thấy mình, nhất định sẽ nhớ đến ngày trước, cho dù không phải là nhắc đến tình duyên, thì ít nhất hấn cũng nên nói cho nàng biết, hấn có nỗi khổ tâm không nói ra được, vì thế không thể quay về nhà nàng.

Không nghĩ tới trong lòng hấn, cái tên Tiền Tiểu Phúc giống như chưa từng tồn tại.

Thấy hấn kiêu ngạo đến vậy, nhất thời trong người nàng dâng lên ác ý muốn cho hấn một đấm! Nhưng hấn không đáng, loại người vong ân phụ nghĩa. Khắp nơi còn rất nhiều nam nhân tốt khác, hấn căn bản không đáng để nàng động tay chân.

Nàng tự nhắc nhở mình, mặc kệ hấn là Thanh Cách cũng tốt, Nam Cung Kiệt cũng được. Từ nay trở đi, bọn họ chỉ là người qua đường.

“Vấn đề nô tỳ muốn hỏi đã có đáp án, trang chủ bệnh nặng mới khỏi nên nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt, nô tỳ là người làm, ngày thường không được phép tùy tiện vào nơi của chủ nhân, cho nên nếu người đang bận, nô tỳ cáo lui trước.”

Nói liền một hơi xong cũng không để ý Nam Cung Kiệt cho phép hay không, Tiền Tiểu Phúc xoay người rời đi.

Nam Cung Kiệt đối với hành vi của nàng vô cùng khó hiểu. Nha đầu kia rốt cuộc làm sao vậy, hấn còn có lời muốn nói, làm sao mà nàng đã vội chạy đi?

Còn có vừa nãy là do hấn có phải nhìn nhầm hay không. Trong hốc mắt nàng có nước mắt như là muốn khóc.

5. Chương 5

Tiền Tiểu Phúc đi ra từ cửa phòng Nam Cung Kiệt, trong lòng rửa tên ai đó sống không bằng chết.

Huynh ấy nói dối mà không biết ngượng! Nếu trong khoảng thời gian huynh ấy đi Nghi Xương, như vậy Thanh Cảnh ở tại thôn Lan Sơn là ai? Chẳng lẽ là hỗn phách của huynh ấy sao?.

“Tiểu Phúc muội, sao đi đã về nhanh như vậy? Ta nghe nói trang chủ gọi muội đến hỏi chuyện hả? Lần này muội cứu trang chủ, chắc hấn sẽ được trọng thưởng không ít đâu”.

Người ngăn nàng lại là Thái Nghị Nhiên. Từ lúc Tiền Tiểu Phúc cứu Nam Cung Kiệt đến nay, hấn liền đối với nha đầu này có vài phần kính trọng.

Tiền Tiểu Phúc nghe hấn mở miệng, mỗi câu đều nhắc đến Nam Cung Kiệt, khiến nội tâm thập phần nổi giận.

Nhưng bình thường Thái đại ca đối xử với nàng rất tốt, cha huynh ấy Thái tổng quản đối cũng cực kì chiều cố nàng. Cho dù nội tâm có tức giận bao nhiêu cũng cố chịu đựng, nín nhịn không mắng người vô tội.

“Chúng muội đều là người làm, có thể giúp được chủ nhân chính là nhờ tu được phúc khí từ kiếp trước, nào dám muốn ban thưởng gì. Thái đại ca, muội còn rất nhiều việc chưa làm xong, xin lỗi, không thể bồi huynh nói chuyện.”

Nói lời cáo biệt với Thái Nghị Nhiên xong, Tiền Tiểu Phúc vội vàng chạy về phòng hạ nhân, mở tủ trong phòng, mới phát hiện đồ dùng tùy thân nàng mang theo còn rất ít, căn bản không biết nên làm thế nào để bù vào.

Nhớ tới việc Nam Cung Kiệt vẫn không chịu nhận thức nàng, xem ra nếu nàng tiếp tục ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Nàng quyết định trong vài ngày tới sẽ nói với Thái tổng quản xin nghỉ làm, sau đó mang trái tim đã chết quay trở về thôn Lan Sơn, không bao giờ bước vào Vinh An thành nữa bước. Quyết định xong xuôi, tảng đá buộc chặt trong lòng nàng nay rốt cục được bỏ xuống, đêm nay nàng đã có thể ngủ được một giấc ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, nàng mới rời giường liền nghe Thái tổng quản gõ cửa nói: “Tiểu Phúc, cháu rời giường chưa vậy?”.

Tiền Tiểu Phúc vội mặc xiêm y, đi ra mở cửa.

Thái tổng quản nhìn thấy nàng, nở nụ cười hiền hậu, ân cần nói: “Tiểu Phúc, cháu thật may mắn, tối qua trang chủ phân phó xuống sáng sớm hôm nay, khi cháu thức dậy liền phải tới thư phòng của người, người có việc muốn đích thân hỏi cháu một số chuyện.”

Đi tới thư phòng của huynh ấy ư? Ngày hôm qua chẳng phải đã gặp mặt rồi hay sao, còn có thể có chuyện gì để nói nữa đâu?

Thấy Tiền Tiểu Phúc do dự, Thái tổng quản đành phải vội vã thúc giục: “Còn không nhanh chân một chút! Trang chủ có rất nhiều quy định, trong đó người ghét nhất là kẻ đến muộn. Nếu chẳng may cháu tới muộn, không chừng sẽ bị trách phạt.”

Tiền Tiểu Phúc khi nghe xong, suýt nữa tức chết. Huynh ấy có nhiều quy định ư? Huynh ấy ghét người đến muộn ư? Những điều đó nàng không để ý! Dù sao nàng cũng quyết định rời khỏi nơi này, ai quan tâm đến huynh ấy nữa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tốt xấu gì nàng cũng đang là nha hoàn trong phủ hân. Cho dù muốn rời đi, ít nhất chủ nhân gọi thì mình vẫn phải nghe lệnh, nàng đành phải theo Thái tổng quản tới thư phòng của Nam Cung Kiệt.

Cửa vừa mở ra, nàng cứ ngỡ rằng mình đang gặp được thần tiên, hân mặc một thân bạch y, hiện ra vẻ thanh cao làm cho người khác không dám đứng gần, chỉ sợ làm ô uế tiên khí.

Hai bên thư phòng đều là kệ sách với đủ các loại sách, trong phòng còn được đặt một đỉnh lư hương bằng đồng, đang tỏa mùi thơm.

Mà Nam Cung Kiệt đang đứng sau chiếc bàn làm bằng gỗ đàn hương, tay cầm bút lông điểm nhẹ từng nét mực lên một khối vải trắng muốt, cẩn thận phác thảo từng nét.

“Trang chủ, nghe nói...”

Thấy Tiền Tiểu Phúc gõ cửa tiến vào, hân thần nhiên liếc mắt nhìn qua nàng, thấy nàng định mở miệng, liền duỗi ngón trở ngoắc ngoắc nàng.

Vốn đến đây, trong nội tâm nàng cũng muốn nói lời từ biệt, lúc này lại thấy vẻ mặt hân chuyên chú, tập trung vẽ tranh trên tấm vải trắng, cũng không dám quấy rầy hân.

Tò mò, nàng bước về phía trước mấy bước, chăm chú nhìn bức họa. Chỉ thấy một con đại bàng đang bay lượn trên bầu trời, tuy chỉ là vài nét bút đơn giản phác họa nhưng có thể nhận ra là đang vẽ gì.

Tiền Tiểu Phúc là người đơn giản, sống nơi thôn dã nhưng vẫn hiểu được thế nào là thơ, vẽ tranh.

Có thể nhận thấy người đang vẽ tranh này, mỗi một nét đều rất tinh tế khiến nàng nhìn ngây dại. Trước kia chỉ biết hân có tài văn chương, không nghĩ tới làm họa sĩ cũng rất khéo léo.

Ngay lúc nàng đang quan sát xem, hân đột nhiên dừng nét bút, lãnh đạm nói: “Ta đã hỏi qua Thái tổng quản, ông ấy nói người đang làm ở phòng tập vụ”.

“Tuy người nói không muốn nhận quà đáp lễ của ta, nhưng ta vẫn cảm thấy áy náy. Thái tổng quản nói người là người hiền lành, trung thực nếu ta cứ cố tình đem bạc tặng cho người, chỉ sợ người nhất định không chịu nhận, cho nên ta quyết định từ hôm nay trở đi, sẽ để người đến thư phòng hầu hạ ta.”

“Cái gì? Trang chủ, ta... Á!”

Nghe thấy vậy, Tiền Tiểu Phúc quá mức kích động nghĩ muốn tranh luận, hai tay vịn vào án lại không cẩn thận làm đổ mực nước trên bàn khiến có vài giọt bắn ra ngoài dính vào khối vải trắng.

Vài giọt mực nhoè bị dính tại thâncon đại bàng làm con đại bàng vô cùng thảm hại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền tái đi vài phần, tay chân nhất thời luống cuống không biết làm thế nào: “Thực xin lỗi, nô tỳ không phải cố ý...”

Nam Cung Kiệt thấy nàng sợ tới mức miệng liên tục nói xin lỗi, nhin không được mỉm cười: “Không sao, người cũng không phải cố tình.”

Vừa nói hần lần nữa nhắc bút, tại chỗ dính mực bắn phác thảo vài nét, chỉ thấy vết mực trên thân con đại bàng đã được che giấu, trong đó chỗ dính mực nhiều nhất chỉ nhẹ nhàng vài nét vòng xung quanh đám mực đó tạo thành một chú chim nhỏ.

Một đại bàng, một chim đồng thời cùng giương cánh trên không trung. Tuy thoát nhìn trong kì quặc nhưng nhìn kĩ sẽ thấy vài phần hài hoà.

Tiền Tiểu Phúc nhìn hần đang cúi xuống chăm chú vẽ tranh, lông mày hơi híp lại, lông mi khê rủ, vài sợi tóc cũng theo bả vai trượt xuống, trên người lại mặc một bộ bạch y. Một nam tử đẹp như vậy bất cứ ai không cảm mến cho được.

“Người nhìn xem, lúc này chẳng phải không sao rồi hay sao?” Hần đặt bút xuống bàn, hai tay giơ lên khối lụa trắng vừa dính chút mực nay càng khó nhìn ra.

“Kỳ thật có đôi khi vẽ tranh cũng giống như làm người, phải hiểu được biến báo, người cho rằng rất nhiều thứ không thể cứu vãn được, nhưng đổi lại, suy xét ở một góc độ khác có thể thay đổi được ý trời.”

Tiền Tiểu Phúc nghe không hiểu được lời nói sâu xa đó. Mấy ngày trước, cứ nghĩ rằng nàng sẽ không yêu hần nữa, thì nay tình yêu đó chỉ vì một khắc dịu dàng của hần đã bỗng chốc quay trở lại.

Đúng lúc này, có hạ nhân tới gõ cửa nói: “Trang chủ, đồ ăn sáng của người đã chuẩn bị xong.”

Nam Cung Kiệt nhìn về phía Tiền Tiểu Phúc: “Người cũng chưa ăn sáng, không bằng cùng ta ngồi ăn, người nghĩ sao?”

Tiền Tiểu Phúc nghe xong khuôn mặt ửng hồng, không nghĩ đến hần muốn dùng bữa cùng nàng, trong lòng có chút động tâm, đột nhiên nàng mới nhớ tới_____không đúng! Nàng hôm nay đến đây làm muốn từ biệt hần cơ mà.

“Kỳ thật nô tỳ...”

Nam Cung Kiệt nhìn nàng muốn nói lời cự tuyệt, khuôn mặt tuần tú hiện lên thần sắc tịch mịch, trống trải.

“Ta đã thật lâu không cùng người nhà dùng bữa...”

Từ khi biết Thanh Cách là Nam Cung Kiệt, nàng đã thử đi tìm hiểu, biết được những điều hần nói trước kia à sự thật_____.Ngoại trừ việc hần che dấu thân phận thật của mình là Nam Cung Kiệt ra.

Nhớ lại trước kia, mỗi lần hần nhắc đến gia đình mình, trong ánh mắt sẽ lộ ra vài phần ưu thương.

Thậm chí nhiều lần, hần đã nhiều lần gọi cha mẹ nàng bằng cha mẹ, hần nói rằng đã rất lâu rồi, hần không được kêu cha và mẹ. Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng mềm lòng, tất cả những lời từ biệt muốn nói đều nuốt trở lại.

Tiền Tiểu Phúc nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý. Dù sao ăn xong bữa cơm này, nàng mở miệng nói muốn rời đi cũng không muộn.

Cứ như vậy, tuần dung Nam Cung Kiệt lần nữa hiện lên nét mặt tươi cười.

Hần biết nha đầu này tâm địa rất thiện lương lại dễ bị gạt, xem ra mình suy nghĩ rất đúng, đem vàng bạc tới dụ dỗ thì chưa chắc nàng đã đồng ý.

Đừng hỏi vì sao hần nhất định muốn nàng ở bên cạnh mình, cũng đừng hỏi hần vì sao cố chấp muốn nàng ngồi cùng mình dùng bữa.

Hần chỉ biết, hần muốn làm như vậy theo cảm giác, tựa như ánh mặt trời xóa tan bóng đêm chỉ lối cho hần, cũng là do xuất phát từ bản năng, hần muốn giữ nàng tại bên người.

Thật sự, chỉ bởi vì nàng cứu hần thôi sao? Chính hần cũng không có đáp án.

Khi Tiền Tiểu Phúc nhớ tới mục đích mình muốn đi gặp Nam Cung Kiệt là muốn từ biệt, thì cũng đã là chuyện của ba ngày sau.

Mà ba ngày này, nàng nghe lời hấn, ngoan ngoãn từ phòng tạp vụ chuyển sang làm việc tại thư phòng, làm một nha hoàn giúp hấn chuẩn bị giấy tờ và bút mực.

Nói nàng gốc cũng tốt, đàn cũng được, nhưng có thể cả ngày ở bên cạnh hấn, nhìn hấn nói, nghe hấn dặn dò, cùng hấn ở trong một không gian, cho dù hấn đã không biết nàng, nàng vẫn cảm thấy thật hạnh phúc.

Những ý nghĩ này của nàng, Nam Cung Kiệt đương nhiên sẽ không biết.

Cho dù xuất phát từ mục đích gì, hấn đơn giản chỉ là muốn giữ nàng ở bên mình, hấn thích nhìn nàng cùng mình ăn sáng, thích xem nàng đứng trước kệ sách của mình đọc chăm chú, cả cái cách mà nàng nghiền mực đều thật đáng yêu.

Đôi khi hấn cảm giác hấn và nàng như đã từng quen biết ở đâu đó, có lẽ là từ rất nhiều năm trước, hoặc là hai linh hồn nơi hoang vắng gặp nhau.

Ngày hôm đó, Nam Cung Kiệt nhận được phong thư từ chi nhánh của vạn tửu trang gửi tới có việc rất gấp, bởi có nhiều vấn đề phát sinh khiến hấn phải nghĩ đổi sách giải quyết.

Cho nên Tiền Tiểu Phúc không cần phải đi hầu hạ hấn. Từ khi nàng không phải làm ở phòng tạp vụ, thì cả ngày đều rảnh rỗi đến muốn điên. Hôm nay, Nam Cung Kiệt lại có nhiều công việc nên không giao phó gì cho nàng, nên nàng đành đi đi lại lại, thấp thỏm đứng sau tửu phường.

Tửu phường có diện tích rất lớn, có hơn vài trăm công nhân làm việc, Tiền Tiểu Phúc lại có hứng thú với cất rượu nên hôm nay, thừa dịp, không có việc gì liền tới đây xem công nhân cất rượu.

Thái Nghị Nhiên phụ trách trông coi cửa hàng, đồng thời giám sát các công nhân làm việc, vừa nhìn thấy Tiền Tiểu Phúc đến đây, liền mỉm cười trực tiếp ra nghênh đón.

“Tiểu Phúc muội, ngày hôm nay sao lại có thời gian rảnh tới nơi này vậy?”

Nàng cười hì hì: “Trang chủ bận việc ở trong phòng bàn công chuyện, cho nên hôm nay muội được nghỉ ngơi một ngày.”

Vừa nói nàng vừa hít hà: “A, muội ngửi thấy mùi hương nồng của gạo nếp, Thái đại ca, có phải là đang cất rượu nếp hay không?”

“Đúng vậy, vạn tửu trang tuy đứng đầu là hoa đào say, nhưng các loại rượu như quế hoa tửu, hồng hoa tửu và cả rượu nếp cũng rất nổi tiếng.”

Đối với việc này, Tiền Tiểu Phúc cũng biết chút ít. Nàng trước kia vì muốn biết về Nam Cung Kiệt, nên từng tìm hiểu qua, vất vả đi nghiên cứu các loại rượu ngon của vạn tửu trang.

Liếc nhìn sang bên cạnh, nàng tiến tới cúi nhìn: “Thái đại ca đây chính là nước giếng sao?”

“Đúng vậy, nước này được lấy từ giếng lên, sau đó để qua vài canh giờ gạn lọc sạch sẽ có thể sử dụng.”

“Thái đại ca, vì sao lại không sử dụng nước trong khe núi? Nước trên núi ngọt nhẹ lại dịu mà khoan khoái, đối với thân thể cũng tốt. Gạo nếp sau khi cất thường có độ cồn không cao, mà màu sắc trước và sau khi cất chẳng khác biệt cho lắm, mùi vị lại chỉ hơi thoang thoảng. Nếu lấy nước trên núi so sánh với nước giếng thì mùi vị không chỉ khiến người ta hứng thú mà nếu để càng lâu mùi vị càng thêm nồng đậm.”

Thái Nghị Nhiên nghe nàng nói vô cùng dễ hiểu, không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu Phúc muội, muội hình như rất hiểu việc cất rượu?”

“Ách... Muội cũng chỉ là thuận miệng nói ra, nói vớ nói vẩn thôi ạ.”

Tiền Tiểu Phúc không nghĩ muốn khoe khoang bản thân, ở đời có câu núi cao còn có núi cao hơn, mà nàng từ trước tới nay không phải hạng người thích khoe khoang, chỉ là nhất thời muốn góp chút ý kiến mà thôi.

Hết lần này tới lần khác, nàng càng khiêm tốn liền càng khiến Thái Nghị Nhiên muốn hỏi một số vấn đề mà hấn thắc mắc.

Cứ như vậy, hai người tìm chỗ nào đó yên tĩnh ngồi xuống từ từ nói chuyện, thảnh thơi còn nói đùa vài câu bật ra tiếng cười dễ nghe.

Khi Nam Cung Kiệt tận mắt nhìn thấy hai người họ trò chuyện, cười đùa vui vẻ thì gương mặt tuấn tú u ám hẳn lên.

“Trang chủ!”

Công nhân trong tửu phường gặp người mặc bạch y, thân hình cao ráo của Nam Cung Kiệt xuất hiện tại nơi đây, tất cả người làm đều cung kính hành lễ, đồng thời cũng khiến cho Thái Nghị Nhiên chú ý.

“Ồ! Trang chủ sao người lại tới đây, chuyện của phòng thu ngân giải quyết nhanh vậy sao?” Việc chi nhánh bên ngoài phát sinh ra vấn đề, Thái Nghị Nhiên có nghe nói qua, cũng đang lo lắng không biết trang chủ sẽ xử lý việc này ra như thế nào.

Nam Cung Kiệt nghe hẳn hỏi vậy, trong lòng không khỏi buồn bực.

Nghe lời hẳn nói giống như việc mình đột nhiên xuất hiện phá hẳn và Tiền Tiểu Phúc đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau, trong lòng suy nghĩ như vậy khiến hẳn cực kì không thoải mái.

Thái Nghị Nhiên trời sinh phóng khoáng cởi mở, gặp chủ tử khuôn mặt nghiêm túc có phần trầm trọng, hẳn còn tưởng rằng chủ tử vì lo lắng chuyện phòng thu chi, liền nhếch môi cười nói:

“Trang chủ, đừng quá lo lắng, vạn tửu trang chúng ta có rất nhiều chi nhánh, các quản lý cũng đều là những người cẩn trọng và đáng tin cậy, được chúng ta tuyển chọn kĩ lưỡng. Lần này phát sinh vấn đề chỉ cần rà soát, kiểm tra lại, chắc chắn sẽ tìm ra được manh mối.”

Nghĩ rằng việc an ủi của mình là đúng, hẳn vội kéo tay Tiền Tiểu Phúc cười nói: “Trang chủ, ta cùng Tiểu Phúc nói chuyện phiếm, không ngờ lại biết...”

Hắn chưa kịp bấm báo cho Nam Cung Kiệt về việc Tiền Tiểu Phúc biết cách cất rượu, thì thấy đáy mắt Nam Cung Kiệt lạnh vài phần, khuôn mặt so với lúc trước âm trầm, tối tăm đến cực điểm.

Hắn lại dám không kiêng nể gì cần tay áo nàng ư?

Hắn lại còn thân thiết dám gọi thẳng tên nàng?

Hai người này có quan hệ gần gũi thế này từ bao giờ?

Mà điều hẳn kinh ngạc nhất chính là, hẳn không cho phép bất kỳ nam tử nào có tỳ với Tiền Tiểu Phúc, cho dù người đó có là Thái Nghị Nhiên_ người cùng hẳn lớn lên từ nhỏ, cũng không được.

Ngay khi Nam Cung Kiệt phát ra lãnh khí bức người thì chợt Tiền Tiểu Phúc hô một tiếng: “Thái đại ca, huynh đừng cử động!”

Thái Nghị Nhiên giật mình, đồng thời một cử động nhỏ cũng không dám, nàng liền từ từ di chuyển từng bước đến đứng trước mặt hẳn, tay nhỏ bé cẩn thận bắt được một con bọ rùa nhỏ.

Nàng đem vật nhỏ có những chấm tròn xinh xinh trên cánh để vào lòng bàn tay rồi đưa lên quan sát: “Loại bọ rùa này đúng là Bối hồng xác, nó rất ít khi gặp được, không ngờ tại đây lại có thể nhìn thấy được nó”.

Nàng đang vui vẻ nói cảm giác của mình thì có ai đó đang nhìn nàng nãy lửa, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy ánh mắt Nam Cung Kiệt lạnh lùng, nhìn chằm chằm nàng.

Nàng... Làm sai việc gì sao? Chẳng qua nàng chỉ là cầm một bọ rùa nhỏ rất đáng yêu thôi mà.

“Tiền Tiểu Phúc, ngươi không có việc gì để làm hay sao?” Chẳng những ánh mắt lạnh lùng, mà giọng điệu cũng lạnh đến đáng sợ.

“Trang chủ, không phải hôm nay người cho phép nô tỳ nghỉ ngơi một hôm sao?” Về mặt nàng không hiểu.

Khuôn mặt Nam Cung Kiệt đen như trước. Màn vừa rồi thật sự chướng mắt tới cực điểm, nàng rõ ràng là không hề kiêng kị, lại dám động tay động chân với nam tử khác.

“Ta đột nhiên nhớ ra, thư phòng có một chút giấy tờ cần sửa soạn lại, hy vọng người có thể nhanh chóng thu dọn trước lúc ta trở về.”

Tiền Tiểu Phúc ngây ngốc gật đầu: “Vâng! Nô tỳ nghe rõ”. Trong phòng có thứ gì cần sửa soạn sao?

Mang theo sự nghi vấn, nàng tạm biệt Thái Nghị Nhiên rồi rời tử phòng trở về phòng chủ tử.

Bắt gặp Thái Nghị Nhiên trên mặt còn nở nụ cười rất đáng ăn đòn, Nam Cung Kiệt bực tức hừ nhẹ một tiếng: “Các người vừa rồi nói chuyện cực kì vui vẻ.”

Thái Nghị Nhiên một chút lại không tinh ý nhìn ra giọng nói châm chọc của ai đó: “Đúng vậy, không biết tại sao khi cùng muội ấy nói chuyện phiếm, lại có cảm giác rất thoải mái.”

Nam Cung Kiệt đột nhiên chấn động. Đúng rồi! Chính là loại cảm giác này, thoải mái, thích thú, vui vẻ, chỉ cần ở cùng Tiền Tiểu Phúc một chỗ, thì phiền não giống như được giải quyết, mọi chuyện không vui đều tan thành mây khói.

Hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác này, rồi lại giống như nhận ra cảm giác này hắn đã từng gặp ở đâu đó.

Giờ khắc này, trong lòng hắn nổi lên một dự vọng... Hắn muốn nàng! Muốn nàng chỉ là của hắn! Trừ hắn ra, không ai được phép đụng vào nàng!

Cho đến khi sắc trời đã tối, Nam Cung Kiệt cũng không quay trở về phòng.

Nam Cung Kiệt không nói cho nàng biết cần sửa soạn giấy tờ nào, nàng đành phải đem toàn bộ dọn dẹp lại từ đầu đến cuối.

Bữa tối đã qua lâu, vừa mệt vừa mỏi lưng, nàng định trở về phòng nghỉ ngơi cho khỏe, thì thấy Thái tổng quản gõ cửa.

“Tiểu Phúc, hóa ra cháu ở đây, trang chủ mới sai người tìm cháu, nghe nói là có chuyện muốn hỏi cháu.”

Tiền Tiểu Phúc không hiểu có chuyện gì mà Nam Cung Kiệt muốn tìm nàng, lúc này nàng vừa mệt lại đói, chỉ nghĩ muốn ăn thật no sau đó tắm rửa lên giường ngủ một giấc thật ngon, nhưng chủ tử đã chỉ đích danh, ai dám trái lệnh, đây cũng là quy củ Nam Cung Kiệt đặt ra.

Trong lòng tuy rằng không tình nguyện nhưng nàng vẫn đến trước cửa phòng Nam Cung Kiệt, gõ cửa;” Trang chủ, nô tỳ là Tiểu Phúc không biết người có điều gì tìm nô tỳ ạ”

Một lúc lâu sau, bên trong vẫn không có tiếng động, nàng cẩn thận gõ lại cửa nhưng vẫn không ai đáp lại. Nhíu mày, nàng nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ của Nam Cung Kiệt, nàng đã từng đến đây mấy lần, mọi thứ trong phòng đều bày trí lộng lẫy xa hoa, khiến người ta cảm thấy thần phục.

Chỉ có điều trong phòng lại không thấy ai. Kỳ quái, rõ ràng Thái tổng quản nói Nam Cung Kiệt ở trong này mà!

Ngay tại nàng muốn rời đi, từ phòng ngủ được che bởi bức bình phong truyền đến một giọng điệu trầm ấm.

“Tiểu Phúc hả?” Đang khi mở miệng nói chuyện còn kèm theo một ít tiếng nước róc rách.

“Nô tỳ nghe Thái tổng quản nói người gọi nô tỳ có chuyện?” Nguyên lai hắn ở đằng sau tấm bình phong tắm rửa.

“Đúng là có một số việc, cũng hiểu tại sao từ lần người đem cổ Tiên Nhạc trên núi trở về, trên người ta lâu lâu có đôi chỗ ngứa, không biết có phải đó là do Tiên Nhạc cổ chưa trị tận gốc hay không, cho nên ta mới sai Thái tổng quản gọi người tới xem.”

Bệnh cũ tái phát? Tiền Tiểu Phúc không khỏi lo lắng liền vội vàng đi tới: “Sẽ không đâu trang chủ, cổ Tiên nhạc chỉ là một loại thảo dược rất bình thường, hơn nữa... Á... A... A”.

Vừa đi qua bức bình phong, nàng liền nhìn thấy Nam Cung Kiệt thân thể trần truồng, đang ngâm mình trong thùng gỗ, trên mặt nước còn toả ra hơi nóng.

Tóc dài được xoa xuống, lọn tóc ướt đầm nước, hai gò má phồng hồng không khỏi khiến người ta mê người.

Mặc dù trước kia, nàng và Thanh Cách từng có nhiều lần tiếp xúc thân mật, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh như thế này thật không khỏi khiến nàng giật mình.

Nàng ổn định lại tinh thần, quay người từ từ bước trở ra ngoài bức bình phong: “Trang chủ vừa mới nói... Từ lúc dùng cỏ Tiên Nhạc xong thì có cảm giác ngứa trên da, trên người... Lâu lâu có cảm giác ngứa giống hệt như bệnh sởi?”

“Không hẳn như thế, loại ngứa này thật giống như từ trong cơ thể ra, nếu nhìn bên ngoài thì không thể nhìn ra bất cứ thứ gì.”

“Chẳng lẽ, thể chất trang chủ cùng người bình thường lại bất đồng đến vậy ư, cho nên dù có sử dụng cỏ Tiên Nhạc công thì thân thể vẫn còn cảm giác ngứa?”

Tiền Tiểu Phúc sở dĩ biết được dùng cỏ Tiên Nhạc có thể trị được những nốt ban đỏ cũng đều là dựa vào phương thuốc dân gian nơi nông thôn, còn về phần tác dụng phụ của nó thì nàng chưa từng nghe qua.

Nghe Nam Cung Kiệt nói như vậy, nàng không khỏi bắt đầu lo lắng, không để ý nam nữ thụ thụ bất thân đến bên thùng gỗ, tinh tế quan sát da thịt của hắn qua làn hơi nước bốc lên nghi ngút.

May mắn là trong thùng tắm rải rất nhiều cánh hoa làm cho nàng không nhìn thấy rõ nhiều “cảnh đẹp” cho lắm.

Nam Cung Kiệt rất thân thiện cho nàng xem xét, cũng thân thiện ném cho nàng một chiếc khăn tắm: “Xem cũng vô dụng, người mau giúp ta kỳ cọ”.

Hắn mãnh liệt muốn nàng! Để tránh đêm dài lắm mộng, hắn quyết định lựa chọn biện pháp cứng rắn này.

Đã là một cô nương thì luôn chú trọng danh tiết, nếu như vậy, đầu tiên phải làm cho nàng mất đi trong trắng, toàn thân nàng đều là của hắn, đến lúc đó nàng sẽ...

Nghĩ tới đây, đáy lòng Nam Cung Kiệt không khỏi một hồi thoải mái. Hắn cực mong chờ chuyện gì sẽ kế tiếp.

Tiền Tiểu Phúc bất mãn tiếp nhận khăn tắm. Có làm hay không, nàng không phải hạ nhân phụ trách hầu hạ hắn tắm, dựa vào cái gì hắn bắt nàng kỳ cọ thân thể.

Không phải hắn nói thân thể ngứa hay sao? Đã ngứa thì chà vài cái có tác dụng gì?

Thấy hắn dương dương tự đắc, thoải mái tựa vào thành thùng tắm, vẻ mặt chờ đợi nàng hầu hạ, thật sự là một chút cũng không giống người đang khó chịu vì bị ngứa.

Cho dù nàng có ngu ngốc mấy, giờ phút này cũng biết được, sở dĩ Nam Cung Kiệt sử dụng chiêu bài này, nhất định nhìn nàng không vừa mắt, nên mượn cơ hội này chinh nàng.

Thật đáng ghét, rõ ràng hắn nói cho phép nàng nghỉ ngơi một ngày, vậy mà bây giờ bị hắn gọi đến đây, lại còn làm thị nữ chà lưng nữa chứ.

Khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc trầm xuống, trề môi nói: “Trang chủ, người ngứa ở đâu ạ?”

“Toàn thân đều ngứa!” Hắn vui vẻ, không nhanh không chậm trả lời, dù sao lúc trước thuốc là do nàng tìm về, bây giờ bắt nàng chịu trách nhiệm là điều đương nhiên.

“Phải có chỗ ngứa cố định chứ”

“Lúc này, ngứa ở đây” Theo lời nói, đôi tay thon dài ngâm trong nước giơ trước mặt Tiền Tiểu Phúc, trên đó còn đọng nước đang nhỏ giọt rơi xuống đất.

Nàng xem xét. Chỉ thấy trên cánh tay hắn có để lại vết sẹo dấu răng, dấu răng tuy mờ nhưng ngâm trong nước, nên hiện lên hết sức rõ ràng.

Trong đầu, đột nhiên nhớ lại mấy tháng trước, tại một gian tửu phường, hai người đã hứa hẹn với nhau, cùng nhau tâm sự, hắn cam đoan rằng đời này kiếp này sẽ không phụ nàng.

Mà tính nàng vốn trẻ con, không chịu tin tưởng, nên cần cho hắn một ngụm: “Lời nói không chính xác bằng dấu răng này, đây là vật chứng chứng minh huynh đồng ý những yêu cầu của muội.”

Nhưng giờ đây, hấn chẳng những phụ nàng, mà kí ức giữa bọn họ giống như bị xoá mất.

Nam Cung Kiệt thấy nàng ngơ ngẩn hồi lâu, cảm thấy kì quái: “Người đang suy nghĩ gì vậy? Còn không mau qua đây hầu hạ.”

Tiền Tiểu Phúc chăm chú nhìn vào tay hấn: “Nô tỳ ... Nô tỳ nhìn thấy trên cánh tay trang chủ có dấu hàm răng hơi mờ, cảm thấy có chút tò mò, dấu răng này là do ai cắn?”

Nghe vậy, Nam Cung Kiệt lại dùng ánh mắt thản nhiên nhìn chăm chăm vào dấu răng: “Người không nói ta cũng không phát hiện nơi này có dấu răng, chẳng lẽ khi còn bé trong phủ nuôi chó nên bị cắn chăng?”

Hấn nói chưa dứt lời, một câu chó cắn thiếu chút nữa khiến Tiền Tiểu Phúc giận điên lên.

Chó? Tên nam nhân chết tiệt này, dấu răng này rõ ràng là nàng cắn!

Bị hấn chọc tức, nàng xắn tay áo lên, cầm cánh tay hấn, ra sức chà vật dùng để kì cọ “xoạt” “xoạt” “xoạt”, giống như muốn làm hấn bong một lớp da.

Nam Cung Kiệt bị tiểu nha đầu dùng sức chà mạnh như vậy, nhúu mảy” Này! Rất đau... Này, người có thể nhẹ tay một chút được không?”

“Trang chủ, ngài không phải vừa nói toàn thân chỗ nào cũng đều ngứa hay sao? Rất có thể đây là di chứng của cô Tiên Nhạc, mà Tiểu Phúc lại rất sợ gánh trách nhiệm, trang chủ, ngài đừng lo lắng, Tiểu Phúc sẽ giúp người tẩy rửa từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài!”

Vừa nói, tay nàng càng tăng thêm lực đạo. Cho dù Nam Cung Kiệt da có dày đến mấy thì cũng bị nàng chà đến độ nhúu mảy liên tục.

Hấn muốn nói cho nàng biết, hấn không có ngứa, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn qua làn hơi nước nóng bốc lên, càng thêm đỏ mà nhu mì, đôi mắt long lanh linh động. Chỉ ngắm nhìn đơn giản như vậy, cũng đã thấy trong người có cảm giác khó chịu, trong lòng giống như đang có lửa thiêu đốt.

Ngay lúc tay của nàng chà xuống vùng ngực, Nam Cung Kiệt không sao ức chế không nổi dục vọng trong cơ thể mình, một tay kéo nàng ôm vào trong thùng tắm, lập tức nước tràn ra hơn một nửa.

Hành động bất ngờ này của hấn khiến nàng giật mình, không để nàng có cơ hội ổn định lại tinh thần, đôi môi đã bị hấn dùng lực hôn lên.

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Tiền Tiểu Phúc rón ra rón rén từ phòng Nam Cung Kiệt đi ra.

Nàng sao có thể tin nổi chuyện tối hôm qua, từ một nụ hôn dẫn đến tình trạng không cứu vớt nổi kia.

Trước kia, dù nàng có hỏi thế nào, thì hấn đều phủ nhận việc quen biết nàng. Hôm qua lại đột nhiên giữ nàng cả đêm trong phòng mà..., do... Nên bị hấn ăn sạch từ trong ra ngoài.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Nam Cung Kiệt không chịu nhận việc quen biết với nàng là bởi vì, trong lòng có nỗi khổ tâm riêng ư? Tiền Tiểu Phúc nghĩ thế nào cũng không ra.

Ban đầu, nếu nàng phản kháng thì cũng không đến nỗi như thế, nhưng... Sâu bên trong nội tâm nàng, lại có chút mong chờ, kết quả là một lần buông thả mà ân hận cả đời.

Sau khi tỉnh lại hối hận cũng đã muộn, thừa dịp hấn chưa tỉnh, nàng nhanh chóng mặc quần áo, nhân cơ hội chưa có người vào dọn dẹp liền chuẩn mất.

Kết quả là vừa ra khỏi cửa đã gặp Thái tổng quản.

Thái tổng quản luôn phải thông báo công việc trong ngày cho Nam Cung Kiệt, vì vậy chuyện thức dậy sớm hơn so với người khác là điều không lạ, chỉ có điều không thể ngờ rằng, nàng vừa bước ra khỏi cửa phòng Nam Cung Kiệt đã bị ông nhìn thấy.

Cảm giác như bị người ta phát hiện mình ăn cắp, khuôn mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng, vẻ mặt bối rối, chân tay luống cuống. Không đợi Thái tổng quản mở lời, nàng đã vội vàng mở miệng nói trước: “Hôm nay nô tỳ dậy từ sớm, muốn tới đây hỏi trang chủ xem có gì phân phó, kết quả là trang chủ chưa dậy, nô tỳ đã quá mạo muội, nô tỳ xin phép được cáo lui.”

Nói liền một hơi, Tiền Tiểu Phúc cũng không biết người đối diện có kịp nghe và hiểu những gì nàng nói hay không, đã vội vàng rời đi.

Thái tổng quản nhìn dáng vẻ có tật giật mình của Tiền Tiểu Phúc, lại thấy hai gò má ửng hồng, đầu tóc hơi rối, xiêm y cũng không chỉnh tề thì hiểu ra vài phần.

Cho đến khi kết thúc bữa sáng, Nam Cung Kiệt cũng không thấy Tiền Tiểu Phúc đến phòng hầu hạ. Nếu như hần đoán không nhầm, có lẽ nha đầu kia chính là sợ đối mặt với hần.

Nhớ lại chuyện tối qua, Nam Cung Kiệt không khỏi đắm chìm trong mơ màng. Nghĩ đến việc động tình của mình, khóe miệng nhếch lên.

Đối với chuyện mây mưa, hần không có kinh nghiệm này, chẳng qua vì đến tuổi trưởng thành mà có hiểu biết thôi. Nhưng hần chưa từng có bất kỳ dục vọng với một người nào, kể cả các cô nương “thê đỏ” Thúy Hương viện, Di Hồng viện hay thậm chí đến tiểu thư khuê các cũng không thể khiến hần nổi lên dục vọng.

Trăm ngàn lần không ngờ tới, Tiền Tiểu Phúc lại là người khiến hần đánh mất cả lý trí. Thân thể trắng nõn, nhỏ nhắn đó đem đến cho hần bao nhiêu vui sướng và hài lòng.

Cái cách mà nàng thở gấp, nàng rên rỉ, cùng với cặp mắt to linh động toát ra vẻ động tình, hấp dẫn người khác say mê...

Nghĩ tới đây, Nam Cung Kiệt vất vả mới đè xuống dục vọng đang trào lên trong cơ thể.

Chỉ có điều, nha đầu kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khi hần tỉnh lại từ trong mộng đẹp, đã không thấy được thân ảnh nàng đâu. Vì thế, có thể khẳng định rằng nàng cảm thấy thẹn thùng mà chạy mất, nên đến giờ vẫn chưa tới thư phòng hầu hạ hần.

Vậy dáng người đang xuất hiện trước mặt hần là ai?

Ngẩng đầu nhìn, hần thấy khuôn mặt phóng đại của Thái tổng quản đang chăm chăm nhìn nhìn, không khỏi cau mày nói: “Ông vào đây từ khi nào vậy?”

Người đối diện nở nụ cười phúc hậu: “Lão đi vào thư phòng cũng đã vượt qua thời gian uống cạn tuần trà, nhưng trang chủ lại không phát hiện ra.”

Khuôn mặt Nam Cung Kiệt lập tức đỏ ửng, thẹn quá hóa giận, trừng mắt liếc lão một cái: “Có chuyện gì?”

“Bẩm trang chủ, đây là một số loại rượu mà tửu phường mới cất thành, nên lão đem đến cho trang chủ nếm thử.”

Khuôn mặt Nam Cung Kiệt trở lại vẻ lạnh lùng như trước, nhìn Thái tổng quản bưng chiếc khay để lên bàn, trong khay là bốn bình rượu rất tinh xảo và đẹp mắt.

Lúc này, hần thật sự không có tâm trạng mà đi nhăm nháp những loại rượu kia, bởi vì lòng hần sớm bay đến trên người Tiền Tiểu Phúc rồi.

Thái tổng quản thấy hần có phần không tập trung, trong lòng liền hiểu rõ hỏi: “Trang chủ đang suy nghĩ đến Tiểu Phúc cô nương sao?”

Nhìn nét mặt thoáng biến sắc của chủ tử, trong lòng ông đã biết tất cả. Không nghĩ ra rằng chủ tử lại sinh tình cảm với nha đầu kia.

“Mà nhắc đến Tiền Tiểu Phúc thì nàng thật đúng là một cô nương rất tốt bụng. Mới vào phủ vài ngày đã chiếm được tình cảm của mọi người, khiến ai cũng đều yêu quý tiểu cô nương này.”

Vừa nói chuyện, ông vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của chủ tử: “Mới đầu nhìn còn tưởng rằng là một nha đầu chân tay vụng về, thì ra cô nương ấy chẳng những thông minh đáng yêu, mà trong lúc sức khỏe trang

chủ không tốt, đã đích thân ra tay cứu chữa. Một cô nương như vậy thật là hiếm có, trang chủ ngài cũng nghĩ như vậy chứ?”.

Nói nhiều lời ca ngợi, cuối cùng lão vẫn đem vấn đề này ném trở lại cho Nam Cung Kiệt.

Nam Cung Kiệt đương nhiên cũng nghĩ như vậy, cùng ở chung với Tiền Tiểu Phúc nhiều ngày, lòng của hắn sớm đã bị nàng hấp dẫn.

“Nếu Lão nhớ không nhầm, vài ngày nữa sau khi tế tổ kết thúc, Như Mai tiểu thư sẽ hồi phủ”

Đang lúc hắn chìm trong khoảng thời gian cùng Tiểu Phúc ở chung, thì một câu nói của Thái tổng quản đã đánh vỡ tất cả kí ức ngọt ngào ấy, đưa hắn quay về hiện thực.

Như Mai? Triệu Như Mai?

Hắn đã sớm quên mất cái tên này.

Đúng vậy! Như Mai là thê tử tương lai của hắn, từ lúc nàng ta đi, hắn chưa bao giờ nghĩ đến nàng ta! Lúc trước vì sao lại đáp ứng lấy nàng a chứ? Nghĩ tới đây, Nam Cung Kiệt chỉ cảm thấy đầu rất đau, trong đầu chỉ xuất hiện một đoạn trí nhớ mơ hồ.

Hình như... Phụ thân của Triệu Như Mai là người cất rượu nổi tiếng của tửu trang, chỉ vì nàng ta nắm giữ phương pháp bí truyền chế rượu trong tay, cho nên hắn mới đáp ứng cưới nàng ta làm thê tử.

Có lẽ là vậy? Mà hình như lại có cái gì đó không đúng...

“Trang chủ...” Giọng nói Thái tổng quản bỗng dừng vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn: “Nếu như người thật sự động tâm với Tiểu Phúc cô nương, thì người định xử lý việc này thế nào khi Mai tiểu thư hồi phủ, định an bài nàng ấy sao đây?”

Nam Cung Kiệt bị lão hỏi như vậy, nhất thời không biết trả lời ra sao, hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Bởi vì trước đây, hắn đã hoàn toàn quên mất, cuộc sống của mình còn có một người mang tên Triệu Như Mai.

Bất gặp ánh mắt Thái tổng quản đang nhìn, trong lòng hắn có chút buồn bực.

Hắn không nhận được mà buột miệng nói: “Có cái gì phải suy nghĩ, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, sau khi Như Mai quay về phủ ta, sẽ bàn bạc với nàng ấy, nạp Tiểu Phúc làm thiếp.”

“Xem ra, trong nội tâm trang chủ đã sớm an bài mọi chuyện”

“Tóm lại, chuyện này ta sẽ suy nghĩ kỹ hơn.”

Một chủ một quản gia ở trong phòng nói chuyện, lại không để ý đến Tiền Tiểu Phúc đã đứng bên ngoài cửa, và nghe thấy tất cả.

Khi nàng chính tai nghe Nam Cung Kiệt muốn nạp nàng làm thiếp, trong lòng rất buồn bã.

Trước kia, Thanh Cách đã từng mong muốn được dắt tay nàng đi suốt vạn vạn kiếp kiếp người. Bây giờ nàng mới biết, việc đó thật quá xa vời.

Nàng chỉ cần một đời này thôi, nhưng thật đáng tiếc, hắn lại không thể cho nàng cả đời... Nàng thà rằng việc mong muốn gì đó, giống như chưa từng xảy ra.

Cuối cùng, Nam Cung Kiệt cũng hiểu được, thế nào là tự lấy đá đập chân mình.

Trước đây, người phụ trách chi nhánh từng sai người đưa tới một ít quà tặng biếu hắn, trong đó không thiếu đồ cổ, quý giá, vải lụa tơ tằm, còn có cả son bột nước, khăn tay mềm mà mọi cô nương đều thích.

Đương nhiên, việc Tiền Tiểu Phúc bị gọi đến thư phòng chính là việc hắn muốn đem những vật quý báu này tặng lại cho nàng, tất cả đều được đem ra để trước mặt nàng.

“Nàng nhìn xem, đây là Nam hải trân châu, nếu đem ra nghiền thành bột, nấu với cháo, chẳng những dưỡng nhan sắc tốt mà còn có thể bồi bổ sức khỏe. Còn có cái nhân sâm ngàn năm, ngâm nó trong rượu thì hiệu quả vô cùng, còn đây là...”

“Trang chủ!”

Nam Cung Kiệt đã tính toán đem trọn một rương toàn lễ vật này mang tặng nàng, nhưng cuối cùng nhận lại là sự tức giận của Tiền Tiểu Phúc, nàng trừng mắt.

“Ta chỉ là một nha hoàn trong phủ, hiện tại, người đem những thứ đáng giá này đưa cho ta, nếu bị người khác biết được, chẳng phải muốn biến ta trở thành kẻ tiểu nhân ư?”

“Dù sao ta cũng chỉ là một người dân quê, từ nhỏ lớn lên nơi thôn dã, chỉ biết làm công việc nặng, những thứ này đều là vật phẩm trân quý, lại còn có nhân sâm ngàn năm, ta thật không thể nhận.”

“Nếu ta nhớ không lầm, thê tử tương lai của trang chủ chỉ vài ngày nữa sẽ trở về, người hay là hãy đem những thứ này giữ lại, có thể nhân dịp này nịnh nọt phu nhân tương lai của mình thì hay hơn.”

Không để ý khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Kiệt ngày càng khó coi, vẻ mặt tối sầm lại, Tiền Tiểu Phúc vẫn kính cẩn nói, nhưng mỗi câu nói đều khiến lòng nàng rỉ máu.

Nàng không nghĩ nói những lời cay nghiệt, mà mỗi câu này cũng chính là những lời nói thật lòng của nàng.

Dù sao Nam Cung Kiệt cũng đã có vị hôn thê, mà nàng chỉ là một nha hoàn trong phủ. Cho dù từng cứu mạng hắn thì sao, chẳng lẽ là hy vọng hắn lấy thần báo đáp ư?

“Tiểu Phúc, nàng là đang nói cái gì vậy?”

Nam Cung Kiệt không nghĩ rằng, trước mặt hắn mà nàng lại nhắc tới vị hôn thê, chẳng lẽ... Nàng đã nghe được cái gì rồi sao?

Đúng là hắn có một thê tử sắp cưới, nhưng... Nhưng giờ phút này, trong nội tâm hắn chỉ có Tiền Tiểu Phúc mà thôi.

“Sự việc xảy ra tối hôm qua, người cũng không phải bận tâm làm gì, Tiểu Phúc tuy chỉ là một cô nương sống tại nông thôn, nhưng đều biết các công tử có tiền đều thích “hái hoa ngắt cỏ” mà không thích phải phụ trách, chưa kể đến thân phận của ta thấp hèn, cho nên ta cũng không dám trèo cao, lợi dụng chuyện tối hôm qua để đòi trang chủ một danh phận, huống hồ...”

Ánh mắt buồn bã, nàng tự giễu chính mình nói: “Cho dù giả không được vào nhà giàu, nhưng tìm một nam tử nông thôn cũng được, dù cho người đó dung mạo xấu đôi chút, lớn tuổi hơn Tiểu Phúc, tương lai Tiểu Phúc cũng cần phải lập gia đình.”

Nàng nói đến đây, mỗi một câu đều giống như dao cứa vào tim làm trái tim nàng không ngừng rỉ máu, mà cảm giác đau này chỉ có mình nàng mới cảm nhận được.

Cho dù nàng không muốn nói những lời ấy, cho dù nàng không muốn rời xa hắn, nhưng nếu phải chấp nhận ở lại đây thì tốt hơn sao? Cam tâm tình nguyện làm tiểu thiếp của hắn ư? Cùng những nữ nhân khác chia sẻ tình yêu? Nàng không làm được!

Nam Cung Kiệt tuyệt đối không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời nói tuyệt tình này một lần nữa... Lại còn coi hắn là loại công tử ăn chơi trác táng, đi đùa giỡn tình cảm của người khác.

Đúng lúc hắn muốn nổi giận, thì bên ngoài truyền đến từng bước chân vội vàng.

“Trang chủ, có biến!”

Thái Nghị Nhiên xông vào, vẻ mặt hiện rõ sự bối rối: “Trong tửu phòng vừa xảy ra sự cố, mấy công nhân do ngày hôm qua quá chén, đã ủ rượu sai phương thức.”

Nam Cung Kiệt bị Tiền Tiểu Phúc chọc giận tức chết, bây giờ lại nghe nói tửu phòng xảy ra chuyện không hay, thân hình cao lớn quay người lại, lộ rõ vẻ mặt tuần tú nhưng lạnh lùng.

“Tửu trang có nội quy, còn cần ta phải giảng cho người nghe hay sao? Mặc kệ kẻ nào phạm sai lầm, kết quả đều giống nhau, nói với những công nhân gây rối kia, từ ngày mai bọn họ không cần đến tửu trang làm việc.”

Lời nói Nam Cung Kiệt khiến sắc mặt Thái Nghị Nhiên càng thêm khó coi: “Trang chủ, nhưng mà những công nhân này đã làm trong trang ta gần hai mươi năm, còn có Mã Đại Dũng mới tới làm, anh ta thập phần say mê việc cất rượu, lần trước không phải người cũng nói anh ta có thiên phú về cất rượu, muốn anh ta ở tại trang cố gắng làm tốt công việc hay sao?”

Thường ngày, những người công nhân kia đều thường xưng huynh gọi đệ với Thái Nghị Nhiên, cũng đã coi nhau như anh em. Hôm nay lại xảy ra việc lớn như vậy, mặc dù hắn là quản lý của tửu trang, nhưng không thể tự mình đưa ra quyết định.

Nhìn thấy sắc mặt trang chủ khó coi, biết ngay chuyện này không còn cách cứu vãn nữa.

Không ngờ Tiền Tiểu Phúc lại đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Đúng lúc ta đi từ tửu phường ra, thì nghe được ngày hôm qua là sinh nhật của Đại Dũng ca, cũng nghe thấy Nghiễm đại thúc nói buổi tối muốn tổ chức một bữa cơm cho Đại Dũng ca.”

“Bọn họ ngày thường làm việc cẩn thận, đối với việc của tửu trang lại càng chú ý, lần này do uống quá say nên mới hỏng việc cũng là ngoài ý muốn. Huống hồ Thái đại ca từng nói tháng sau phải vận chuyển rượu đến Nghi Châu sao, nếu như bây giờ đuổi việc bọn họ, thì tửu trang sẽ thiếu mất một lượng nhân công.”

Nàng nhất thời đưa ra một đề nghị: “Không bằng ta hãy để họ lại công chuộc tội, mỗi ngày làm việc nhiều hơn trước một chút, đến khi nào trang chủ thấy họ vẫn tiếp tục vi phạm vào quy củ, lúc đó đuổi cũng chưa muộn.”

Tiền Tiểu Phúc ở tại quý phủ một thời gian, chỉ cần hơi nhàn rỗi đều đến tửu phường chơi. Mà tính tình nàng đã rất phóng khoáng, chưa kể trong nhà có mỗi mình nàng là nữ nên ngày thường hay đi theo các caca, nên nhanh chóng làm thân được với những người công nhân ở tửu phường.

Bây giờ bọn họ phạm sai lầm, nếu bị Nam Cung Kiệt đuổi ra khỏi trang, một mặt các vị ca ca sẽ như vậy mà mất nghề, nàng cũng biết, nếu đuổi họ thì những công nhân kia sẽ đến làm việc tại tửu phường khác.

Về phương diện khác, nàng cũng không hy vọng Nam Cung Kiệt là người lạnh lùng tuyệt tình đến vậy, tuy nói rằng tửu trang có quy định của tửu trang, nhưng đâu nhất thiết cứ phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn để đối xử với người dưới như vậy.

Thái Nghị Nhiên không nghĩ tới một cô nương ở nông thôn lại có thể đưa ra lời khuyên chí tình chí lý như vậy..., lập tức càng kính nể nàng hơn.

Trong lòng Nam Cung Kiệt nổi lên cơn giận dữ. Hắn đã có lòng tốt muốn mang lại niềm vui cho nàng, chẳng những nàng không cảm kích, ngược lại nói ra những lời khiến người ta cảm thấy tức giận.

Bây giờ, nàng lại luôn mồm thay người khác cầu tình. Mặc dù biết nàng nói rất có lý, nhưng cơn tự ái vẫn không hạ nổi, nên muốn làm ngược theo những gì nàng nói.

“Cô bắt quá chỉ là một nha hoàn trong phủ, chủ tử nói chuyện thì đến phiên cô xen vào sao? Đừng cho rằng mình được sủng vài ngày thì quên thân phận của bản thân, đến cả chuyện riêng của chủ tử cũng muốn nhúng tay vào quản!”

Hắn rất giận, nàng vừa mới nói ra những lời kia, cái gì là gả cho một người nông thôn, ngay cả một tên mặt mũi xấu xí cũng được, trong lòng nàng rốt cuộc có hắn không?

Tiền Tiểu Phúc tưởng rằng nói ra những lời ấy sẽ khiến tình hình tốt hơn, rốt cuộc, đổi lại là những câu trách mắng.

Trong lòng cảm thấy tủi thân, một đôi mắt to hơi ươn ướt ngược nhìn Nam Cung Kiệt có phần trách cứ:

“Đúng vậy, nô tỳ thật quên mất mình chỉ là một nha hoàn thấp bé mà không phải chủ tử. Thực xin lỗi chủ tử, nô tỳ xin rút lại những lời nói vừa rồi, từ nay sẽ ghi nhớ lời trang chủ răn dạy, tuyệt đối không ở trước mặt chủ tử mà quên đi thân phận của mình. Nô tỳ xin phép lui ra ngoài”

Nói xong, cũng không chờ hai nam tử trong phòng đồng ý, nàng xoay người chạy vụt ra khỏi phòng.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Nam Cung Kiệt liền thấy hối hận, cảm giác như chính mình đã đánh mất đi thứ gì đó. Dù sao hắn là một người cao ngạo, sao có thể chịu được người khác mình chỉ trích mình như vậy.

Huống hồ, Thái Nghị Nhiên còn đang ở đây, nếu đuổi theo nàng, thì từ nay về sau, chẳng phải hấn sẽ trở thành trò cười cho người trong phủ sao?

Thái Nghị Nhiên hiểu được trong lòng chủ tử đang suy nghĩ những gì, bỗng nhiên phát hiện quan hệ của hai người này không hề đơn giản, hơn nữa trang chủ còn lộ rõ sắc mặt rất khó coi.

Trong lúc hấn đang đắm chìm vào suy nghĩ, Nam Cung Kiệt chợt than nhẹ một tiếng, sắc mặt cũng biến đổi sang u ám rất đáng sợ, rồi lại biến thành bất đắc dĩ, loại bất đắc dĩ này hấn chưa từng nhìn thấy bao giờ, nó giống như việc bậc cha mẹ cưng chiều hài tử, nhìn thấy con mình làm chuyện sai lầm, lại không nỡ trách mắng.

“Một khi sự việc đã xảy ra như vậy, có truy cứu trách nhiệm thuộc về ai cũng không còn ý nghĩa gì nữa, đầu tháng sau còn phải chuyển ‘hòe hoa tửu’ đến Nghi Châu, mất bạc là chuyện nhỏ nhưng mất danh dự là chuyện lớn, cho nên... Huynh cứ theo lời Tiểu Phúc mà làm.”

Nói liền một mạch xong, hấn xoay người rời khỏi thư phòng, bỏ mặc Thái Nghị Nhiên đứng đó há hốc miệng kinh ngạc, thật giống như anh ta nuốt nhầm cả một quả trứng gà.

Không thể ngờ, trang chủ vì một tiểu nha đầu mà thay đổi cách làm việc tuyệt tình từ trước đến nay của mình? Chuyện này thật khiến người khác bị giật mình.

Khi Nam Cung Kiệt xử lý xong chuyện của tửu phường trở về phủ thì liền nhìn thấy Thái tổng quản vội vàng đi ra đón.

“Trang chủ, người mau đi xem Tiểu Phúc cô nương thế nào, cô nương ấy vừa tìm đến lão nói là muốn xin nghỉ làm về nhà, chết cũng không chịu ở trong phủ tiếp tục làm nha hoàn.”

Tin tức này đối với Nam Cung Kiệt mà nói, quả là một đả kích to lớn. Tiền Tiểu Phúc to gan, nàng lại muốn thừa dịp hấn không có trong phủ mà muốn rời đi.

Khi hấn dừng dừng nổi giận đi vào trong phòng Tiền Tiểu Phúc, thì thấy nàng đang thu dọn đồ đạc, trên giường còn mấy bộ quần áo vải thô, tuy không đáng giá bao nhiêu bạc, nhưng lại được nàng gấp rất gọn gàng.

“Tiền Tiểu Phúc, nàng làm cái gì vậy?”

Biết trước ý định của nàng, ánh mắt lại nhìn thấy nàng dọn đồ chuẩn bị đi khỏi đây, trong lòng hấn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Hấn rất sợ, sợ nàng rời đi, từ nay về sau có lẽ sẽ không thể gặp lại nữa.

Đang thu thập bọc hành lý, Tiền Tiểu Phúc tức giận quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn: “Tất cả mọi người đều nói trang chủ thông minh cơ trí, một chút đã có thể nhìn thấu, như thế nào lại không nhìn ra ta đang làm gì ư?”

Mỗi một câu đều là chua xót, nàng quay đầu lại, tiếp tục công việc chưa làm xong.

Nam Cung Kiệt bị nàng nói thế thì á khẩu không biết nói ra sao. Thật không nhìn ra, một nha đầu bình thường nhu thuận hiểu chuyện là thế, không ngờ khi nổi giận lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

Xem nàng đã dọn xong xuôi, hấn không nhịn được mà bước đến, một tay hất những thứ kia ra: “Nàng không thể rời đi!”

“Người chính là chủ tử Nam Cung phủ, sao lại có hành động vô lễ thế này.”

“Hừ! Đã biết ta là chủ tử nơi đây, nàng muốn đi cũng không hỏi qua ta một tiếng! Đừng tưởng phủ Nam Cung của ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!”

“Ta... Ta đã nói chuyện này với Thái tổng quản”. Nàng xoay người, muốn cúi xuống nhặt đồ lên, lại bị hấn nhanh tay giật lấy lần nữa.

“Nàng nghĩ rằng chỉ cần nói một tiếng như vậy với Thái tổng quản thì có thể dễ dàng rời đi thế sao?” Vừa nói, hắn vừa lấy một tờ giấy trong tay áo ra: “Tiền Tiểu Phúc, đây chính là khế ước lao động của nàng, chỗ này vẫn còn dấu vân tay đây. Trong khế ước này ghi rất rõ ràng, khi nàng đã vào trong phủ làm việc, ngoại trừ việc nàng bị chủ tử đuổi ra khỏi phủ, thì phải làm việc trong ba năm mới được phép rời đi.”

“Cái gì? Ba năm!” Tiền Tiểu Phúc giật mình, lúc trước điểm chỉ vào khế ước, nàng chỉ nghĩ đến việc gặp Thanh Cách mà thôi, về nội dung cụ thể của khế ước, nàng căn bản xem một chữ cũng không hiểu, chứ đừng nói gì đến chuyện ba năm.

Nam Cung Kiệt để ý thấy nàng không nắm được nội dung trên khế ước, trong lòng liền đoán ra chắc chắn nàng không nhận được nhiều mặt chữ cho lắm.

Lập tức trong lòng tính kế, hắn nói tiếp: “Không chỉ làm trong ba năm, hơn nữa ghi cũng rất rõ, nếu trong quá trình làm việc mà tự ý nghỉ, thì phải bồi thường cho phủ năm trăm lượng bạc mới có thể rời đi”

Tiền Tiểu Phúc ghen hòng nhìn trân trối. Có làm không vậy? Tiền tiêu vật một tháng của nàng mới được ba lượng bạc, cho dù làm đủ ba năm cũng không làm ra nổi năm trăm lượng!

Thấy hắn nở nụ cười đắc ý, trong lòng nổi lên cơn tức giận.

Lúc trước, nếu không phải vì đi tìm hắn, muốn hỏi vì sao hắn không từ mà biệt, làm sao nàng có thể lẻ loi một mình rời thôn Lan Sơn đến nơi này gặp hắn.

Nói đi nói lại, đều là lỗi của hắn, muốn nàng bồi thường bạc? Nằm mơ à! Tiền Tiểu Phúc nhảy dựng lên, bổ nhào vào trước ngực Nam Cung Kiệt.

Khi hắn còn đang kinh ngạc, nàng nhanh tay giật được khế ước, dùng sức xé nát, cuối cùng còn đem toàn bộ giấy vụn nhét vào trong miệng, nghĩ muốn xóa đi chứng cứ.

“Không được nuốt, thứ đó rất dơ...”

Nhìn hành động của nàng, hắn không biết nên tức hay nên cười, thương vì nàng nuốt những thứ không sạch sẽ gì đó, vừa tức vì nàng dám rời xa hắn. Không ngờ ngay cả loại chuyện này, nàng cũng làm ra được.

Thật vất vả mới đem toàn bộ giấy vụn nuốt xuống, Tiền Tiểu Phúc nở nụ cười đắc ý, trừng mắt nhìn hắn: “Khế ước đã bị ta hủy, để xem người còn giữ chân ta lại ra sao?”

Thấy nàng hếch hếch cái cằm nhỏ nhắn, đôi lông mày giãn ra, chớp mũi phiếm hồng, hành động này của nàng khiến hắn muốn đánh nàng, nhưng nhìn nàng bày ra bộ dáng xinh đẹp lại làm cho hắn không kim lòng được mà muốn thương nàng, sủng nàng.

Nghĩ là làm, hắn không để ý vừa rồi hai người còn tranh cãi rất gay gắt, bước tới, một tay kéo nàng ôm vào trong ngực, đem thân thể non mềm dựa vào ngực hắn, vòng tay kiềm chặt.

“Đồ ngốc, cho dù nàng có cắn, xé hay nuốt nó, ta cũng không cho phép nàng rời khỏi Nam Cung gia nửa bước.”

“Huynh... Huynh không thể vô lý như thế được, vì sao nhất định phải giữ ta ở lại? Ta với huynh không có quan hệ? Đừng quên chính miệng huynh đã nói, ta là nha đầu được thị sủng mấy ngày liền không biết trời cao đất rộng, muốn cười trên đầu huynh giễu võ giương oai.” Nàng cố ý nhấn mạnh từng câu từng chữ lời hắn từng mắng nàng.

“Ta xin lỗi, lẽ ra buổi sáng ta không nên nói những lời kia đối với nàng, lúc ấy ta quá tức giận nên hồ đồ, mới nói ra những lời đó, nàng... Nàng đừng giận ta nữa, được không?”

Thân là trang chủ của vụn tửu trang, Nam Cung Kiệt chưa bao giờ nói lời xin lỗi với ai, hắn cho rằng, lời xin lỗi là một loại xử sự thể hiện sự bất lực. Nhưng nếu như lời xin lỗi đó để nói với Tiền Tiểu Phúc..., hắn không ngại nhận lỗi, dù từ nay về sau bị nàng xem thường,... Hắn không muốn nàng rời đi mà thôi.

Tiền Tiểu Phúc ngẩng đầu nhìn thấy hắn lộ rõ vẻ mặt căng thẳng và lo lắng, một câu xin lỗi này rõ ràng chẳng cảm động chút nào, nhưng nàng biết rằng, dù là Nam Cung Kiệt hay Thanh Cách đi nữa, đều rất cao ngạo, tự phụ, chịu cúi đầu hướng người khác nói xin lỗi đã là chuyện phi thường khó tin.

Trong nội tâm nàng cũng bồn loạn, biết rõ nam nhân này dù có bị nàng đánh trong giấc mơ cũng không đồng ý nàng rời đi. Thật ra, nàng cũng không muốn rời hắn mà đi, tất cả cũng chỉ vì nàng bất đắc dĩ mà thôi!

Nàng thật sự không tham lam, chỉ mong muốn một khi đã yêu thì một lòng một dạ. Dù không có nhà cao cửa rộng, chỉ cần hai người yêu nhau, bên nhau cả đời là đủ rồi. Từ một câu xin lỗi đơn giản của hắn, một cái ôm của hắn, nàng cảm nhận được hắn cũng để ý đến nàng, nàng cũng thật lòng yêu mến hắn ấy, vì sao lại không thể ở chung một chỗ?

Trong lúc nàng còn do dự, lực đạo ôm nàng tăng thêm vài phần, Tiền Tiểu Phúc chậm rãi đưa tay lên, cũng từ từ ôm lấy hắn.

Cuối cùng cánh tay dừng ở trên hông của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực, cuống họng bật ra tiếng nghẹn ngào, giải tỏa những uất ức từ trước.

7. Chương 7

“Thái tổng quản, vì sao những gì ông đọc cho ta nghe lại khác xa với nội dung trang chủ đọc vậy?”

Tiền Tiểu Phúc nhíu đôi lông mày nhỏ nhắn lại: “Trang chủ rõ ràng nói, trong giấy khế ước này, tiền tiêu vật mỗi tháng của ta đứng ra được ba lượng bạc thì nay tăng lên mười lượng bạc, mỗi tháng bản thân còn có thêm bốn ngày được tự do thoải mái làm việc riêng của mình.”

Run run cầm khế ước mới trong tay, đây là khế ước mà sáng nay Nam Cung Kiệt mới viết lại, do ngày hôm qua, trong lúc nàng quá tức giận đã nuốt khế ước vào bụng.

Căn cứ vào lời nói của hắn, mặc dù hai người có quan hệ thân mật như thế nào, cũng không thể phá bỏ nội quy trong phủ.

Nàng có thể hiểu được sự khó xử của hắn, hắn không muốn vì nàng mà phá bỏ đi nội quy đặt ra trong phủ, huống hồ khế ước lần này so với lần trước dễ chịu hơn rất nhiều.

Vốn có ý định rời đi sớm trong đầu, nhưng trải qua mấy ngày, chỉ vì lời xin lỗi chân thành của hắn, mà lại không có biện pháp chống đối lại tâm tư muốn cạnh hắn. Cuối cùng, nàng đồng ý ở lại.

Nam Cung Kiệt lo sợ nàng sẽ đổi ý, nên đem khế ước mới này thay đổi đôi điều, hơn nữa còn viết ra hai tờ, mỗi người giữ lấy một tờ, có như vậy thì dù nàng có nuốt thêm lần nữa thì hắn còn giữ một bản kia, có chết cũng không đưa ra, để nàng mãi mãi ở bên hắn.

Không nghĩ đến, phần khế ước này chưa kịp cất kỹ đi đã bị Thái tổng quản nhìn thấy, còn hắng giọng đọc ra cho nàng nghe rõ.

Chỉ là, vì sao nội dung Thái tổng quản đọc cho nàng với nội dung Nam Cung Kiệt nói cho nàng lại khác biệt lớn đến như vậy.

“Thái tổng quản, làm phiền ông lần nữa đọc lại cho cháu nghe được không ạ? Vừa rồi, cháu không chú ý nên nghe không rõ!”

Nhìn bộ dạng nóng vội của nàng, Thái tổng quản cầm khế ước lên tay, chỉ vào dòng chữ màu đen trên giấy nói: “Khế ước trang chủ chính tay mình viết này, tổng cộng có năm điều tất cả.”

“Điều 1: Thuận Thiên năm thứ bảy, ngày mười tám tháng bảy âm lịch, Tiền Tiểu Phúc chính thức trở thành thành viên của Nam Cung gia, thân phận sẽ không còn là hạ nhân nữa, mà là a hoàn thân cận của chủ tử, mọi ăn mặc chi tiêu đều giống với chủ nhân.

Điều 2: Tiền tiêu vật hàng tháng của Tiểu Phúc là mười hai đồng bạc, nếu như có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, có thể tự ý đến phòng thu chi lấy mà không cần xin phép.

Điều 3: ở trong Nam Cung gia, Tiền Tiểu Phúc có thể tự do đi lại, nhưng nếu muốn ra cửa thì phải được sự cho phép của chính mệnh chủ nhân.

Điều 4: từ ngày hôm nay trở đi, Tiền Tiểu Phúc phải cả đời ở bên Nam Cung Kiệt, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không cho phép có ý nghĩ chạy trốn trong đầu. Nếu không, sẽ coi là bội ước, phương thức bồi thường là mười vạn lượng hoàng kim.

Điều 5: Hiệp ước này có thời hạn hiệu lực từ nay cho đến tám mươi năm sau.”

Đọc liền một hơi, Thái tổng quản không nhịn được cười: “Tiểu Phúc cô nương, nếu như lão đoán không sai thì khế ước lần này trang chủ đưa cho cô nương không thể gọi là cái gì khế ước lao động, mà rõ ràng đây chính là khế ước chung thân mà.”

Tiền Tiểu Phúc nghe ông nói vậy thì khuôn mặt tức giận đỏ bừng, sau lại chuyển sang trắng hơi phớt hồng. Chết tiệt! Nam Cung Kiệt rõ ràng là lừa nàng.

Tay cầm lại khế ước trên tay Thái tổng quản, nàng nhanh chóng chạy tới thư phòng Nam Cung Kiệt: “RẦM” một tiếng, nàng đem khế ước đặt trước mặt hắn.

“Chàng... Chàng nói rõ cho ta, trong khế ước này ghi những gì? Vì sao người khác đọc cho ta nghe lại khác với những gì chàng nói vậy hả?”

Nàng thật sự bị hắn làm cho tức chết, rõ ràng hắn không hỏi ý kiến của nàng, đã lừa gạt nàng, đây chính xác là khế ước bán thân, còn nói cái gì mà nếu làm trái nội dung trong khế ước này nàng sẽ phải bồi thường mười vạn lượng hoàng kim.

Nam Cung Kiệt ngồi sau chiếc bàn cổ, hắn cũng sớm đoán được nàng sẽ chạy tới đây chất vấn. Khuôn mặt không đỏ, hơi thở không gấp, liếc nhìn nàng kèm theo cái cười gian xảo: “Không nghĩ là nhanh như vậy đã bị nàng phát hiện, không sai! Những gì nàng nghe được chính xác là nội dung của bản khế ước này.”

“Nói như vậy, huynh lừa ta?” Nàng hí mắt lại nhìn hắn.

“Không phải vậy.” Nam Cung Kiệt đứng dậy, đi lướt qua cái bàn được làm từ cây bạch đàn, giơ ngón trỏ trước mặt nàng vẫy vẫy hai cái: “lúc đầu, ta chỉ là tận tâm tận lực chọn ra những ý trọng điểm để đọc cho nàng nghe, còn về những từ không quan trọng, ta nghĩ nàng đã biết rồi nên không nhất thiết phải đọc lại.”

“Chàng... Đáng giận! Biết rõ ta một chữ cũng không hề biết mà lại thế.” Tiền Tiểu Phúc tức giận đến độ muốn xé nát khế ước trong tay.

“Dù cho nàng có xé nát nó cũng đừng quên, trong tay ta còn có một bản khác. Nếu như nàng còn cố tình gây chuyện nữa thì kết cục có thể không chỉ đơn giản là năm trăm lượng bạc là có thể được giải quyết đâu.”

“Chàng... Chàng... Vô lại!”

Nàng tức giận dậm chân tại chỗ, nhìn giấy trắng mực đen đã rành rành ở trước mặt đây, nàng mới hiểu ra chỉ vì bản thân không biết chữ mới ngu ngốc bị hắn lừa dối chỉ vào, để bây giờ thành ra tự bán mình.

Nam Cung Kiệt nhìn khuôn mặt tức giận mà đỏ bừng của nàng do bị hắn lừa, trong lòng không khỏi vui sướng. Trở lại chỗ ngồi, hắn là một thương nhân đương nhiên hiểu rõ nên biết làm thế nào mới có thể thu được nhiều lợi nhất cho mình.

Chuyện ngày hôm qua nàng nháo muốn rời khỏi làm hắn sợ hãi, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, nguyên lai trên đời này cũng có chuyện sẽ làm cho hắn sợ hãi đến vậy.

Cho nên hắn mới xuất ra chiêu này, để tự nàng nhảy vào, dù nàng có nói hắn vô lại cũng chẳng sao, quan trọng là giờ đây nàng không thể rời khỏi hắn nữa.

Tiền Tiểu Phúc nhìn hắn đắc ý, lập tức không nghĩ ngợi gì nhiều, liền chạy qua chiếc bàn bạch đàn, sau đó đánh về phía hắn. Nam Cung Kiệt bị hàng động bất ngờ này của nàng dọa giật mình, nhưng bản năng lại đỡ được, đồng thời hai tay trực tiếp dùng lực bắt lấy thân thể của Tiền Tiểu Phúc đang giơ nanh múa vuốt ôm vào trong lòng.

“Ta thật không ngờ, sẽ có lúc nàng lại nhiệt tình đến vậy, hiện tại trời còn sáng mà nàng đã có hành động yêu thương nhưng nhớ đối với ta rồi.” Nụ cười trên mặt hắn càng rạng rỡ.

Tiền Tiểu Phúc thấy đánh lén không thành công lại còn bị hắn trêu tức, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng.

“Ai yêu thương nhưng nhớ cơ chứ? Đừng tự dất vàng lên mặt mình, mau thả ta xuống, chàng ôm ta đến không thở nổi rồi.”

“Không sao hết, nàng không thở nổi, ta giúp nàng... Như vậy được rồi chứ?” Ngay khi nàng đang muốn thoát ra thì hắn đã cúi xuống hôn lên đôi môi nàng, không cho nàng có cơ hội lả nhả thêm nữa.

Mặc cho Tiền Tiểu Phúc giãy dụa cũng không ngăn cản nổi từng đợt nhu tình tấn công của hắn, chỉ còn biết đắm chìm vào sự ngọt ngào mà hắn mang lại.

“Rầm!” Đúng lúc đó cửa phòng bị người bên ngoài dùng lực đẩy ra, Thái Nghị Nhiên hấp tấp từ bên ngoài xông vào: “Trang chủ! Chuyện kia... Ối!... Ta... Ta không nhìn thấy gì hết, hình như ta đi nhầm vào phòng rồi, hai vị cứ tiếp tục.”

“Cạch!” Hai cánh cửa lại được ai đó từ từ đóng lại nhẹ nhàng như lúc đầu, cũng lập tức nghe thấy Thái Nghị Nhiên lớn giọng nói vang bên ngoài.

“Tất cả nha hoàn, gia đình nghe đây, trang chủ hôm nay công sự bận rộn, không có lệnh tuyệt đối không ai được phép đến quấy rầy, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Tiền Tiểu Phúc rốt cuộc cũng phải xấu hổ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trong ngực Nam Cung Kiệt. Xong rồi! Từ ngày mai trở đi, nàng thật sự không dám gặp mặt những người trong phủ Nam Cung rồi.

Nam Cung Kiệt không ngờ Thái Nghị Nhiên lại lớn giọng tuyên bố như vậy, không khỏi cười đến thoải mái, hắn cũng không thể tin thu hoạch lần này lại hài lòng ngoài dự đoán đến vậy.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, trời xanh thăm thẳm không gợn chút mây, ve sầu trên cây kêu râm ran, những bông hoa nhỏ đẹp để khoe mình trong nắng, mùi cỏ non thoang thoảng đâu đây thấm vào lòng người...

“Những thứ này dĩ nhiên đều không phải đẹp. Phải nói trong phủ chúng ta, thứ cho người sáng mắt lên, từ ông lão tám mươi tuổi cho tới đứa bé ba tuổi không ai là không đối xử với trang chủ như thiên thần.”

Trong hậu viện của Nam Cung Kiệt, chỉ thấy hai thân ảnh đang tản bộ bên hồ, người có nụ cười so với mặt ngọt còn ngọt hơn không ai khác chính là Tiền Tiểu Phúc, vừa đi vừa cầm trên tay chiếc quạt lông quạt cho chủ tử của mình.

Những lời nói trong miệng nàng phát ra có vẻ tựa như đang cố hết sức sử dụng những từ ngữ bay bổng nhất nịnh nọt.

Nước hồ xanh biếc được mặt trời phản chiếu vào, ánh lên tầng tầng hào quang, cá trong hồ thì bơi qua bơi lại, những bông hoa trắng muốt đua nhau nở rộ bên bờ, kết hợp với màu xanh của nước, càng tô thêm vẻ đẹp của hậu viện.

Khóe miệng Nam Cung Kiệt có chút ý cười, giống như hưởng thụ, nhìn sang bộ dáng nhỏ bé đứng cạnh mình đang ra sức nịnh nọt tươi cười.

Nàng tiếp tục nói: “Ai lại không biết trang chủ của chúng ta là người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng mà ngay cả thủ đoạn trong kinh doanh buôn bán cũng không ai sánh bằng.”

Vừa nói nàng vừa móc chiếc khăn lụa thượng đẳng trong người ra, kiễng chân lên, cố ý lau lau trán của hắn.

“Ôi, nếu nhìn qua sẽ không biết, nhưng nếu quan sát kĩ không khỏi giật mình. Không biết trang chủ hôm nay làm sao mà sắc mặt so với ngày hôm qua trông thật hồng nhuận, khi kết hợp với màu áo tím đang mặc này quả thật là ngọc thụ lâm phong...”

Nam Cung Kiệt rốt cuộc không chịu nổi nữa, cười nói: “Lần này là ai lại tìm nàng để nàng cầu xin ta đây?”

Khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc nhất thời đỏ bừng: “Làm sao chàng biết?”

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Nghe nói, dạo gần đây mọi người đặt cho nàng biệt danh gọi là ‘phúc tinh’ tiểu muội, chỉ cần là hạ nhân trong phủ làm sai chuyện gì, vi phạm vào nội quy của trang, chỉ cần đến tìm ‘phúc tinh’ tiểu muội thì tai họa đến mấy cũng sẽ dễ dàng được giải quyết, biến nguy thành an.”

Bị hấn một câu đã nói trúng tim đen, Tiền Tiểu Phúc quần bách đến nỗi khuôn mặt càng thêm đỏ bừng.

Trên thực tế, nàng cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, gần đây, trong phủ có nha hoàn làm sai chuyện, sợ bị chủ tử trách phạt nên tìm đến nàng, hi vọng nàng có thể vì mình mà ra mặt hướng Nam Cung Kiệt cầu tình.

Tiền Tiểu Phúc tâm địa thiện lương nên không nở từ chối, nhìn những nha hoàn này có bộ dáng lo lắng sợ sệt thì đồng ý sẽ nghĩ cách giúp các nàng.

Nam Cung Kiệt tuy còn trẻ tuổi, nhưng ngày thường làm việc nghiêm túc, công tư phân minh, nếu không có ai sai phạm thì không sao, nhưng một khi đã làm sai chuyện gì chắc chắn sẽ nghiêm trị tuyệt đối không nhân nhượng.

Đại khái cũng là do sự việc xảy ra trong tửu phòng lần trước, có người tung tin đồn phong phanh ra, cho nên bây giờ tất cả mọi người cho rằng người duy nhất khiến trang chủ thay đổi tính tình chỉ có thể là Tiền Tiểu Phúc. Sau đó mọi người liền coi nàng trở thành vị cứu tinh.

Mới sáng sớm hôm nay, nha hoàn Châu nhi phụ trách quét tước phòng đã vô tình phạm vào nội quy của phủ, liền vội vàng tìm đến nàng, xin nàng giúp cho, trước mặt trang chủ mà nói đỡ mấy câu.

Tiền Tiểu Phúc cũng không đành lòng nhìn bộ mặt đáng thương lã chã nước mắt của Châu nhi, liền nhân cơ hội Nam Cung Kiệt đến hậu viện tản bộ nịnh nọt vài câu, khi nào thấy hấn vui vẻ nhất sẽ nhắc đến chuyện của Châu nhi, rồi hướng hấn cầu tình.

Thực ra, trước kia có sử dụng chiêu này vài lần, hơn nữa đều rất thuận lợi, vậy mà, không nghĩ tới hôm nay chỉ bởi một câu vạch trần của hấn đã khiến nàng á khẩu.

Đã bị người ta nhìn thấu hết mọi thứ, nàng lập tức thu lại chiếc quạt, đem khăn lụa cất vào trong ngực, dè dặt nói: “Ta nói ra chàng đừng tức giận đó!”

“Nói!” Nam Cung Kiệt cười liếc nhìn nàng.

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng rốt cuộc cũng có dũng khí: “Kỳ thật Châu nhi không phải cố ý, ngày hôm qua nàng đang bệnh lại phải đi làm việc, đầu óc cũng không minh mẫn cho lắm,... Cho nên... Khi đang quét dọn đến bài vị tổ tông... Không cẩn thận... Đem bài vị của lão tổ tông... Làm hỏng...”

Nói đến lời cuối cùng, thanh âm của nàng nhỏ đến nỗi không nghe rõ.

Tất cả mọi nha hoàn trong Nam Cung đều rõ, Từ Đường là nơi trang nghiêm, là nơi bày bài vị liệt tổ liệt tông của Nam Cung gia. Và mấu chốt quan trọng chính là chủ nhân hiện tại của Nam Cung gia chính là Nam Cung Kiệt mỗi tháng khi đến ngày rằm mười lăm đều đến Từ Đường để tế bái. Mà ngày hôm nay Châu nhi làm hỏng bài vị chính là làm ô nhục lão tổ tông, nếu để chuyện này truyền đến trang chủ, biết nhất định nàng ta sẽ bị trục xuất khỏi gia môn.

Nghe đến đây, sắc mặt Nam Cung Kiệt thay đổi liên tục, thanh âm có chút trầm thấp: “Làm hỏng bài vị?”

Thấy thế, Tiền Tiểu Phúc nhíu mày: “Chàng đừng trách cô nương ấy, kỳ thật, Châu nhi rất đáng thương, mấy ngày trước mẹ nàng nhiễm phong hàn mà cơ thể nàng ấy vốn đã không tốt, vừa phải chăm sóc cho mẹ, vừa phải ở Nam Cung phủ làm nha hoàn chạy ngược chạy xuôi, sự việc ngày hôm qua làm hỏng bài vị tuyệt đối không phải cố ý...”

Đối với những chuyện trước kia nàng cầu tình đều chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, Nam Cung Kiệt cũng không tính toán, mắt nhắm mắt mở cho qua, mỗi lần đều đồng ý cho nàng thay người khác biện hộ.

Nhưng mà lần này, nàng cũng không dám cam đoan Châu nhi không bị trách phạt, bởi Nam Cung dù sao cũng là danh gia vọng tộc, nên đặc biệt rất chú trọng đến gia pháp tổ tông.

Qua rất lâu, chỉ nghe hấn nói nhẹ nhàng: “Xem ra những hạ nhân này thật đã coi nàng thành vị cứu tinh của Nam Cung phủ rồi. Nếu như ta đáp ứng nàng mà rộng lượng bỏ qua cho Châu nhi, thì thân là chủ nhân ta đây sợ là khó được người khác nể phục.”

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của hấn, nàng không khỏi suy nghĩ, những lần trước kia, nàng một lần lại một lần vì người khác cầu tình có phải hay không khiến hấn rất khó nghĩ?

“Nhưng mà... Nếu như nàng chịu dùng chút cử chỉ thân mật làm ta hài lòng, không chừng ta sẽ nhắm mắt cho qua, không đi truy cứu sự tắc trách của Châu nhi nữa. “ Vừa dứt lời con mắt đầy tà khí liếc về phía nàng.

Tiền Tiểu Phúc lập tức đỏ mặt, mặt có chút ngây ngốc hỏi: “Sao?... Phải làm thế nào mới được coi là thân mật?” Mỗi lần bị loại ánh mắt này nhìn chằm chằm, trong lòng nàng lại phập phồng, trái tim sẽ nhảy loạn cả lên.

Sắc mặt Nam Cung Kiệt lạnh lùng: “Còn phải để ta dạy nàng sao? Lúc trước nàng làm như nào thì bây giờ làm như thế? Cứ theo quy định cũ làm là được.”

Lần này, mặt Tiền Tiểu Phúc càng đỏ hơn, chân tay luống cuống. Sau một lúc mới nhìn ngó xung quanh, thấy bốn phía không có người mới hùng hân nhón chân lên, thân thể ngã về phía trước, ôm lấy Nam Cung Kiệt, cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái trên mặt hắn.

Đối với Nam Cung Kiệt mà nói, cái hôn này rõ ràng chỉ giống như chim con tập mổ, cảm giác chẳng có chút tình ý gì cả.

Khuôn mặt lạnh lùng: “Như thế nào mà lâu như vậy vẫn không học được? Có người như nàng sao? Thật là gỗ mục không thể khắc, trẻ con không thể dạy vậy.”

Vừa nói, một tay hắn kéo nàng ôm vào trong ngực, thô bạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng: “Phải như này... Như này... Mới đúng.”

“Dừng, chờ một chút, chàng còn chưa đáp ứng ta, tha thứ Châu nhi...”

Nam Cung Kiệt bị nàng làm cho tức giận muốn chết, lúc này mà nàng còn lo chuyện của người khác!

Tuy nói bài vị tổ tông ở Từ Đường không thể làm hỏng, nhưng nếu như thật sự trách phạt Châu nhi, Tiền Tiểu Phúc chắc chắn sẽ đau lòng.

Hắn không đành lòng nhìn thấy nàng thương tâm, cũng quý trọng đoạn tình cảm trong thời gian này, vì nàng mà hắn đã thay đổi tính cách cao ngạo của bản thân rất nhiều, nhưng đây là do hắn nguyện ý, không hề hối hận.

Tiền Tiểu Phúc từ lúc bị hắn bá đạo hôn, cảm nhận được tình yêu của hắn cũng nồng đậm như Thanh Cách của nàng, đều rất yêu và thương nàng!. Về phần chuyện vị hôn thê của hắn, vì sao hắn lại không giữ lời hứa, thì nàng tạm thời không muốn nói đến, bởi bây giờ nàng thật hạnh phúc, muốn quý trọng đoạn thời gian này.

“Trang chủ! Người có thể đi chậm một chút được hay không,... Đây”

Trên vai Tiền Tiểu Phúc khiêng bao to bao nhỏ, thở hổn hển đuổi theo bước chân của đối phương, một tay kéo lấy tay áo của hắn: “Rõ ràng ta đang gọi chàng, chàng lại làm bộ không nghe thấy, càng cố tình đi nhanh.”

Nam Cung Kiệt tức giận quay đầu lại liếc nàng: “Nàng không phải tinh lực tràn đầy, chân đi như bay, người nhanh nhẹn như gió ư? Bây giờ mới khiêng một ít đồ đã kêu mệt mỏi không đi nổi rồi hả? Tiền Tiểu Phúc à, hôm nay nàng chính là quý nhân của phủ chúng ta, trên người gánh trọng trách của vài chục miệng ăn, nếu như nàng cứ chậm chạp như vậy thì sẽ khó ăn nói với mọi người khi trở về phủ đấy.”

Hắn đột nhiên dừng bước lại: “Đi như vậy cũng khá lâu rồi, chúng ta tìm tửu lâu nào đó ăn tạm, ăn xong nàng tiếp tục đi làm công việc của mình, bao giờ xong hãy đến tìm ta. “ Trong giọng nói có chút gì chua chát, sau đó hắn quay người đi thẳng.

Tiền Tiểu Phúc biết rõ trong lòng hắn không thoải mái, vội vàng khoác cánh tay hắn, nịnh nọt cười nói: “Dừng tức giận nữa được không, đều không phải đã làm xong hết mọi việc rồi hay sao? Đi cả ngày như vậy chân hắn chàng cũng mệt với khát rồi, chúng ta tìm một quán ăn sạch sẽ để lấp đầy bụng trước đã rồi tính sau.”

Lại nói đến chuyện mà nàng gây ra hôm qua, cả ngày, hấn bị nàng năn nỉ mãi, rốt cuộc cũng đồng ý đưa nàng ra khỏi phủ, thay đổi không khí thuận tiện du ngoạn một chút.

Nàng nhất thời hưng phấn quá, nên đem chuyện này kể lại cho Châu nhi, ai ngờ chuyện này Châu nhi kể lại cho Lộ nhi, Lộ nhi báo tin cho Phương nhi.

Thành ra, chuyện này một đồn mười, mười đồn trăm. Hầu như tất cả nha hoàn làm việc trong phủ đều tìm tới nàng, cầu nàng mua dùm cái này cái kia. Từ trước đến nay, Tiền Tiểu Phúc không biết từ chối người khác như nào, nên cười hì hì đồng ý từng yêu cầu một của các nàng.

Kết quả là sáng sớm, nàng cùng Nam Cung Kiệt xuất môn, nàng liền dẫn hấn đi hết ngõ lớn ngõ nhỏ mua theo yêu cầu của nha hoàn trong phủ: phấn son, bột nước, vải vóc, gấm liệm,... Đi hết cả nửa ngày mới xong.

Mới đầu Nam Cung Kiệt còn nhần nại cùng nàng chạy đông chạy tây, nhưng dù sao cũng sinh ra trong gia đình giàu có, nên mới đi có nửa ngày, sắc mặt bắt đầu biến thành đen, đợi đến khi nàng mua đồ gần như đầy đủ, hấn không khỏi dùng những lời chua chát nói nàng.

Nàng tự biết mình đuối lí nên muốn tranh thủ lúc này nịnh nọt hấn: “Trang chủ muốn ăn những gì? Hôm nay ta mời được không?”

Nam Cung Kiệt không cam lòng làm nàng tức giận. Tuy nói cả nửa ngày bị lãng phí nhưng ở cùng nàng một chỗ, nhìn nàng cùng những lão bản của quán buôn bán cò kè mặc cả, thậm chí chỉ là một đồng tiền mà nhìn nàng tranh luận nói đến đỏ mặt tía tai ở đường cái, cũng tăng thêm không ít niềm vui thú trong hấn.

Nhưng khi tình yêu đến thì người dù có rộng lượng đến mấy cũng trở nên hẹp hòi, nàng vì những nha hoàn kia mà mua cái này mua cái nọ, không để ý tới hấn, hấn có thể nhẫn.

Nhưng khi nàng đến tửu phường, giúp những công nhân chút việc, hồi hả ngược xuôi. Dù biết quan hệ giữa nàng và những người công nhân kia rất trong sáng, nhưng hấn không tránh khỏi ghen tị đang lan tràn ra trong người.

Giờ phút này, thấy nàng làm bộ mặt tươi cười nịnh nọt, trong lòng dù còn tức nhưng hấn cũng không muốn làm khó nàng. Kỳ thật, Tiểu Phúc là một cô nương lương thiện, tính tình cởi mở, sao hấn có thể không hiểu được sự khó xử trong lòng nàng cơ chứ.

Nhìn nàng vất vả xách bao lớn bao nhỏ, Nam Cung Kiệt nhịn không được giằng lấy hai túi lớn nhất, cầm giúp nàng.

Đi phía sau lưng hấn, Tiền Tiểu Phúc không khỏi cười, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hắc hắc..., nàng biết mà, hấn là loại người trong nóng ngoài lạnh, sẽ không nỡ chọc tức nàng.

Hai người cùng đi vào một tửu lâu là nơi nổi tiếng với nhiều món ăn đặc sắc nổi danh đất Vĩnh An thành này. Đáng tiếc, giá tiền nơi đây rất cao, những gia đình nghèo không có cơ hội dùng bữa ở nơi đây.

Tiểu nhị của quán nhìn thấy khách quý bước vào, lập tức nở nụ cười, chạy đến tiếp đón: “Hai vị, mời vào bên trong.”

Sau khi Nam Cung Kiệt ngồi vào chỗ của mình, liền hỏi tiểu nhị có những món gì đặc biệt, tiểu nhị lập tức tươi cười giới thiệu.

“Nói đến Thiên Địa tửu lâu, món ăn nổi tiếng nhất chính là vịt nướng, còn loại rượu nổi tiếng nhất chính là ‘hoa đào thức’ của Đại Phúc tửu trang.”

Về mặt Tiền Tiểu Phúc khó hiểu: “Không phải nói Vĩnh An thành chúng ta nổi danh nhất chính là ‘hoa đào say’ của Vạn Tửu trang hay sao?”

“Cái này...” Không chờ tiểu nhị mở miệng, Nam Cung Kiệt lên tiếng trước, nói: “Nếu chủ quán đã nói như vậy liền đem lên đây một bình để nếm thử xem sao.”

“Trang chủ...” Tiền Tiểu Phúc không hiểu, hấn đường đường là chủ nhân của Vạn Tửu trang, tại sao lại phải đi uống rượu của người khác? Huống hồ ba từ ‘hoa đào thức’ chính là thách thức với ‘hoa đào say’ ư?

Nam Cung Kiệt chỉ cười cười, không giải thích gì.

Hắn từng nghe Thái Nghị Nhiên đề cập đến, ‘hoa đào thức’ được mọi người tại Vĩnh An thành ngày càng yêu thích, chỉ có điều hắn chưa có cơ hội nhấm nháp qua. Nếu hôm nay đã đến đây, hắn muốn thử một lần, xem vì sao ‘hoa đào thức’ lại được hoan nghênh đến vậy.

Tiền Tiểu Phúc nhũu mày, trừng mắt nhìn hắn: “có lúc hắn làm việc thật đúng là làm cho người khác không đoán ra.”

“Đồ ngốc, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Vạn Tử trang của chúng ta gây dựng nên cơ nghiệp nổi tiếng như bây giờ không có gì là lạ, cha ông ta cũng có câu ‘sống sau áp sống trước, tre già măng mọc’ là điều bình thường. Còn nữa, đã nói nàng bao nhiêu lần, rồi đừng gọi ta là trang chủ.”

Quan hệ của hai người giờ đây vô cùng thân mật, hắn không cho phép nàng tự nhận mình là kẻ dưới.

Nàng cười hắc hắc: “Người ta gọi quen rồi chứ sao.”

Trên thực tế, nàng muốn mở miệng gọi Thanh Cách, chỉ tiếc, bây giờ hắn vẫn không chịu nhận thức nàng.

Có lẽ, hắn thực sự có nỗi khổ tâm!, hôm nay hắn cẩn thận săn sóc mình như vậy, nàng cần gì phải tự giày vò bản thân bức bách hắn.

Nàng biết Nam Cung Kiệt sẽ không làm cho nàng tức giận nên chính vì vậy nàng cũng không muốn đổi cách xưng hô. Dù sao chỉ cần nàng hiểu được, hắn thương nàng như vậy là quá đủ rồi.

Một lát sau, tiểu nhị liền bê rượu và thức ăn bày lên, Tiền Tiểu Phúc đối với ‘hoa đào thức’ thập phần hứng thú.

Hắn thì ngược lại đơn giản là nếm thử, tại sao ‘hoa đào thức’ có thể khiến cho ‘hoa đào say’ thất thế, nàng châm một ly đưa cho Nam Cung Kiệt cùng chính mình, thử qua một ngụm sau cả hai người sững sờ nhìn nhau, lâm vào trầm tư.

Đúng lúc này đây, bàn bên có mấy vị khách nhân nói chuyện với nhau, một người trong đó nói: “hoa đào thức quả nhiên là rượu ngon, so với hoa đào say thì vị tốt hơn vài phần”.

“Đúng thế, đúng thế”

Một nam tử trung niên ngồi bên cạnh cũng nhanh chóng phụ họa thêm: “Chẳng những rẻ, mà ra khỏi cửa cũng không say, có thêm mấy chén nữa cũng vẫn cứ bình thường.”

Vài vị nam tử không để ý người ngoài đang ngồi ở đây, trắng trợn tán dương Đại Phú tử trang ‘hoa đào thức’, hạ thấp thanh danh của ‘hoa đào say’, khiến những người ngồi xung quanh không khỏi liếc mắt nhìn.

Tiền Tiểu Phúc nghe không nổi nữa, vội đứng dậy muốn lên tiếng tranh cãi, lại bị Nam Cung Kiệt kéo tay lại: “Nàng muốn làm gì?”

“Đến hỏi những người đó, tại sao lại có thể nói những lời khó nghe như vậy đối với Vạn tử trang? Bọn họ thật quá đáng.”

Nam Cung Kiệt vội vàng trừng mắt nhìn nàng: “Công lí tại tâm người, huống hồ nàng định nói lại cái gì? Những người kia đơn giản chỉ là khách nhân tới đây uống rượu, đâu hiểu được thế nào là chân chính rượu ngon?”

“Nhưng thật là bất công! Cái gì mà ‘hoa đào thức’? Gặp quỷ đi, rõ ràng chính là lừa người, hương vị lúc mới đưa vào miệng xác thực thơm mát, nhưng nếu tinh tế thưởng thức có thể phát hiện ra trong rượu này có trộn lẫn Tây Vực mỹ nhân kiều!”

Nam Cung Kiệt kinh ngạc nhìn nàng: “Sao nàng biết được trong rượu này có trộn lẫn Tây vực mỹ nhân kiều?”

Hắn thật không ngờ, tuy hắn biết Tiểu Phúc là người thông minh lanh lợi, lại không ngờ rằng nàng chẳng những hiểu được rượu, còn có thể thử một ngụm ‘hoa đào thức’ đã có thể nhận ra nguyên liệu bên trong có Tây Vực mỹ nhân kiều.

Ngay cả hắn là Trang chủ Vạn tử trang, vốn chỉ nhắp qua một ngụm cũng chưa dám tùy tiện đưa ra kết luận gì, huống chi nàng chỉ là một cô nương nông thôn.

Chợt nghe nàng nói tiếp: “Tây Vực mỹ nhân kiều là một loại chất lỏng có hương vị ngọt ngào, đáng tiếc lại chứa đến bảy phần độc tính, nếu uống quá nhiều trong một thời gian dài, cơ thể sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Mà thời gian lên men ‘hoa đào thức’ không đủ độ nóng, khi uống vẫn còn vị ngọt chát cảm giác vẫn bình thường, nhưng khi rượu vào đến dạ dày sẽ có cảm thấy nó thiêu đốt dạ dày, dùng lâu ngày chắc chắn sẽ khiến cơ thể suy yếu dần.”

Những lời nàng nói khiến cho Nam Cung Kiệt ghen hờn nhìn chăm chăm. Hắn tuyệt không thể ngờ được, Tiền Tiểu Phúc biết một chữ cái đã khó, vậy mà nói về rượu rõ ràng nàng hơn mình hắn một bậc.

Không đợi hắn mở miệng, một vị trung niên tầm năm mươi tuổi hướng hai người đi tới, đứng đối diện với Nam Cung Kiệt chấp tay: “Nếu lão không đoán nhầm, chắc hẳn vị này là trang chủ Vạn tửu trang Nam Cung Kiệt?”

Nam Cung Kiệt cùng Tiền Tiểu Phúc đồng thời nhìn lại, chỉ thấy đối phương mặc dù đã trên năm mươi nhưng thân hình cao lớn, vẻ mặt hồng hào, hai đầu lông mày lộ rõ vài phần khí chất quý tộc.

Nam Cung Kiệt vội đứng dậy đáp lễ: “Chính là tại hạ, trang chủ Vạn tửu trang Nam Cung Kiệt, không biết vị lão tiên sinh này xưng hô như thế nào?”

Đối phương mỉm cười chỉ vào Tiền Tiểu Phúc nói: “Khi này, lão có nghe được lời vị cô nương này nói chuyện, thật khiến lão khâm phục. Không nghĩ tới cô nương còn ít tuổi như vậy lại có thể nói ra lời bình sâu sắc như vậy.”

“Ta là thương nhân đến từ huyện Thiểm Bắc, đã sớm nghe danh Vĩnh An thành là nơi phát triển ngành rượu. Lần này tới đây là muốn tìm một tửu trang đáng tin cậy nhờ cất ra một loại rượu ngon.”

“Hôm nay lại chính tai nghe được một vị nữ nhi này đối với rượu lại có hiểu biết sâu sắc đến vậy, thật sự là bất phục, chắc hẳn vị cô nương này chính là thê tử mới cưới của trang chủ Nam Cung Kiệt.”

Khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc bỗng chốc đỏ lên, xấu hổ liếc mắt nhìn Nam Cung Kiệt.

Nam Cung Kiệt cũng không giải thích, chỉ lộ ra tiếng cười nhạt: “Lão tiên sinh thật quá đề cao rồi, vợ ta da mặt rất mỏng, nếu ngài cứ nhất nhất khen nàng, sẽ khiến nàng chẳng biết phương hướng mà đi mất.”

Một tiếng vợ của hắn khiến trong lòng Tiền Tiểu Phúc lảng lảng, nhưng vẫn nhịn không được trừng mắt nhìn hắn: “Chẳng qua chỉ là phân biệt đông tây nam bắc, lão tiên sinh đừng nghe hắn ấy nói xằng nói bậy.”

Thấy hai người tình ý mặn nồng, lão nhân gia mỉm cười: “Thật đúng là không khó nhìn ra Nam Cung chủ cùng phu nhân yêu thương nhau, chính là không biết Nam Cung trang chủ có thể bớt chút thời gian chỉ giáo cho ta một số chuyện được hay không?”

Nam Cung Kiệt không nhanh không chậm trả lời: “Tại hạ học nhiều biết ít, không biết vị lão tiên sinh muốn hỏi chuyện gì?”

Nam Cung Kiệt thật không nghĩ đến mình cùng Tiểu Phúc ra ngoài một chuyến, cũng có thể kiếm được một mối làm ăn lớn.

Thương nhân Huyền tửu thương nghe nói Vạn tửu trang cất ra hơn mười loại rượu ngon, liền lập tức viết khế ước, đặt cọc trước 50 vạn lượng bạc.

Tuy nói đơn đặt hàng mỗi năm của Vạn tửu trang không dưới trăm vạn lượng bạc, nhưng sau khi công nhân biết được chuyện này vẫn là cao hứng không thôi.

“Người người đều nói nàng là phúc tinh tiểu muội của Nam Cung phủ, xem ra nàng không chỉ là phúc tinh của bọn hắn, còn là phúc tinh của ta nữa. “ Nam Cung Kiệt không chút nghĩ ngợi nói ra. Hắn chẳng ngờ tới, Tiểu Phúc của hắn thính thoảng lại đem đến cho hắn vài sự ngạc nhiên.

Tiền Tiểu Phúc được hắn khen, có phần xấu hổ: “Cái gì mà phúc tinh với chả không phúc tinh, ta chỉ làm tròn bổn phận của mình. Huống hồ, có thể kiếm được một mối làm ăn cho tửu trang cũng là vinh dự của ta, chỉ có điều... Vì sao chàng dám gạt người ta: ta là vợ của chàng hả, đây không phải là chuyện tốt!”

Nam Cung Kiệt cười nhìn nàng một cái: “Chẳng lẽ nàng không muốn làm vợ của ta?”

Chính hắn cũng không nghĩ đến, đối với một người xa lạ lại giới thiệu nàng là vợ hắn, bởi vì, hắn muốn tất cả mọi người biết đến quan hệ giữa hắn và Tiểu Phúc. Nhéo nhéo cái mũi của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực của mình, đang chuẩn bị muốn thân mật một phen, chợt nghe đến Thái tổng quản bên ngoài gõ cửa.

“Trang chủ, tửu phường vừa đưa tới một bình nhưỡng mới, trang chủ có muốn ném thử bây giờ không?”

Tiền Tiểu Phúc biết rõ Nam Cung Kiệt, cách một khoảng thời gian sẽ sai cất rượu sư phó nhưỡng ra rượu mới cho hắn nhắm thử, cho nên liên tục dây dưa không ngừng, muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, không ngờ vừa nhảy xuống lại bị hắn kéo lại ôm thật chặt vào trong lòng.

“Không cho phép nàng né ra!”

“Nhưng mà... Có người nhìn thấy không hay cho lắm.”

“Có cái gì không hay? Thái tổng quản đâu phải là người ngoài, nàng cho rằng ông ấy không biết quan hệ giữa chúng ta như thế nào sao? Nói nàng gốc nàng còn không chịu thừa nhận.”

Trêu chọc nàng một phen, cao giọng cho phép Thái tổng quản tiến vào. Khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc đỏ bừng không dám ngẩng đầu lên, chợt nghe tiếng bước chân Thái tổng quản ngày càng gần.

“Ngày hôm nay, Tiểu Phúc cô nương sao lại thẹn thùng đến vậy, thấy lão phu cũng không lên tiếng chào hỏi, chẳng lẽ là ngày thường lão bạc đãi cô nương chăng?”

Tiền Tiểu Phúc ngẩng đầu nhìn Thái tổng quản đang cười ranh mãnh, vui vẻ bưng một bầu rượu đi đến.

“Thái tổng quản, ông và Thái đại ca đừng trêu chọc cháu nữa, có được hay không?”

Đối phương bỗng chốc cười lớn: “Điều này có nghĩa rằng, Tiểu Phúc cô nương rất được mọi người yêu mến, cháu thử nhìn một lượt trên dưới xem, có ai là không đem cháu trở thành thần tiên mà đối xử đâu hả. Bây giờ, ở trong quý phủ này, lời của cháu đôi khi có thể sánh bằng với trang chủ cơ đấy.”

Nam Cung Kiệt cười nhạt một tiếng: “Đang đứng trước mặt chủ tử mà hai người dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo này..., xem ra lá gan hai người thật sự không có nhỏ đâu.”

“Trang chủ, nếu ngài muốn tạo dựng uy tín, thì vạn lần đừng có ở trước mặt Tiểu Phúc cô nương mà làm, có được không? Cô nương da mặt rất mỏng mà ngài lại còn trêu chọc nàng, cẩn thận từ nay về sau cô nương ấy không chú ý đến người đấy.”

Vừa nói, Thái tổng quản rót rượu vào ly, cẩn thận bưng đến trước mặt Nam Cung Kiệt: “Trang chủ, ngài ném thử xem hương vị rượu này như thế nào? Có hợp với ý ngài hay không?”

Tiếp nhận cái chén nhấp vào một ngụm, lập tức không vui nhứt mảy: “Đây không phải hương vị mà ta muốn! Thái tổng quản, ông đã nói cho bọn họ yêu cầu của ta chưa? Vì sao đến bây giờ, các hương vị nhưỡng ra vẫn là chênh lệch nhiều như vậy.”

Thái tổng quản nghe xong sắc mặt không tốt lắm: “Yêu cầu của ngài ta đã nói rất nhiều lần với cất rượu sư phó, nhưng bọn họ nghĩ mãi không ra, rốt cuộc trang chủ đến cuối cùng là muốn nói đến là hương vị gì vậy?”

“Rượu này hương vị kém thế sao?” Tiền Tiểu Phúc không rõ, tiếp nhận ly rượu của hắn khẽ ném thử một ngụm: “Hm... Đây là mùi vị rượu ngô, hương nồng cay miệng, trong cái cay lại mang theo cảm giác thư thái, đối với rượu ngô này mà nói đây là một sản phẩm rất đáng uống.”

“Nhưng không phải là hương vị ta muốn...”

“A! Vậy hắn muốn loại hương vị như thế nào?”

Nam Cung Kiệt suy nghĩ một hồi lâu: “Loại cảm giác đó không thể dùng ngôn ngữ diễn tả được, có chút ngọt, có chút nồng đậm hơn, chỉ cần uống một ngụm phẳng phất như toàn thân đều được giãn cốt, vị cay vẫn còn đọng lại dư vị cho người uống, nhưng đến cùng, đó là hương vị gì thì ta cũng không thể nói ra được.”

“Rượu này chỉ có ở trên trời, thế gian khó được vài lần ném.”

Tiền Tiểu Phúc không cầm lòng được bất giác nói ra những lời này khiến trong lòng Nam Cung Kiệt nổi dựng run lên, giống như có một đoạn trí nhớ trong đầu đang dần hiện lên.

Xa xôi đâu đó trong quá khứ, từng tại một gian phòng nhỏ, hình như hắn đã từng nói qua những lời này với ai đó thì phải.

Tiền Tiểu Phúc thấy vẻ mặt hắn thất thần, trong lòng có chút kích động.

‘duyên định ngàn đời’

Nếu nàng đoán không lầm, Nam Cung Kiệt nhất nhất muốn tìm hương vị kia chính là ‘duyên định ngàn đời’.

Rượu kia vì hắn mà có, vì sao hắn không nhớ ra?

Chẳng lẽ... Hắn thật sự từng xảy ra chuyện gì sao?

8. Chương 8

“Thái tổng quản, cháu có chuyện này muốn nhờ ông giúp. Chuyện cháu cất rượu, ông tuyệt đối không thể nói cho người khác biết. Đặc biệt là trang chủ!”

Tiền Tiểu Phúc úp úp mở mở nhìn Thái tổng quản, sau đó liền bắt tay vào công việc lớn nhỏ để chuẩn bị cất rượu, nàng muốn nhanh chóng hoàn thành ‘duyên định ngàn đời’.

Bất kể loại hương vị mà Nam Cung Kiệt muốn có phải là ‘duyên định ngàn đời’ hay không, chỉ cần có một cơ hội nhỏ, nàng cũng muốn thử xem sao.

Nhìn Tiền Tiểu Phúc đeo tạp dề trên người, chạy tới chạy lui trong xưởng. Thái tổng quản đứng một bên vuốt râu không ngừng cười nói.

“Tiểu Phúc cô nương yên tâm, miệng của ta so với bất cứ ai đều đáng tin cậy hơn. Chỉ có điều, chuyện cháu biết cất rượu thật khiến lão rất kinh ngạc, cháu thực sự tự tin mình có thể chế ra loại rượu mà trang chủ yêu cầu kia sao?”

Vị tổng quản thở dài: “Đây chính là việc rất khó, cháu phải hiểu rõ điều này! Từ sau khi trang chủ rời phủ trở về, liền trở nên là lạ, đối với công việc cất rượu của tửu phường trở nên khắt khe hơn, người luôn nói thứ rượu chế ra này có chỗ không đúng, còn không đúng ở chỗ nào thì người không biết giải thích ra sao, việc này đúng thật là làm khó vị cất rượu sư phó.”

“Thái tổng quản, ông nói: từ sau khi trang chủ hồi phủ liền trở nên khác lạ, vậy ông có từng nghe nói đến chuyện hắn xuất môn đã từng làm những việc gì hay chưa?”

Tiền Tiểu Phúc cảm thấy trong chuyện này có điều rất bí ẩn, rõ ràng Nam Cung Kiệt với Thanh Cách là một người, nhưng vì sao gặp nàng, hắn lại như chưa hề quen biết.

Nếu nói hắn không muốn quen biết nàng, thì tại sao khi hắn biết nàng muốn rời khỏi phủ liền bắt chấp mọi thủ đoạn giữ nàng ở lại. Điều này thật sự không hợp lý chút nào.

Thái tổng quản như có điều suy nghĩ, cũng tinh tế hỏi lại: “Tiểu Phúc cô nương vì sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì... Ta muốn nghe một đáp án.” Tiền Tiểu Phúc không sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt người đối diện: “Nếu như ta nói, trước lúc ta nhập phủ đã từng cùng Nam Cung Kiệt quen biết ông có tin ta không?”

Ánh mắt Thái tổng quản dần trở nên thâm trầm như là đang suy nghĩ về những lời nàng nói, sau đó ông nở nụ cười: “Ta còn nghĩ rằng, cả đời này cháu cũng không nói rõ hết chân tướng cho lão biết cơ đấy.”

“Có ý gì?”

“Nha đầu ngốc, cháu nghĩ rằng lão cái gì cũng không biết hay sao? Còn nhớ ngày đầu tiên cháu vào phủ không, ta từng có hỏi cháu có phải là người do lão Ngô giới thiệu đến? Khi nghe nhắc đến lão Ngô, sắc mặt cháu có vẻ bối rối, liền khiến lão nghi ngờ. Tuy bên ngoài là giả như không biết nhưng sau lưng, ta đã cho người âm thầm điều tra, quả nhiên cháu căn bản là không quen biết lão Ngô!”

“Lúc ấy ta sợ cháu vào phủ là có mục đích gì đó, nên ngày ngày theo dõi cẩn thận, chú ý đề phòng. Cho đến khi trang chủ sinh bệnh, cháu đứng ra giúp đỡ, lúc đó ta mới có thể khẳng định, cháu vào phủ Nam Cung không có ác ý. Nhưng vì sao cháu lại vào phủ, tại sao lại muốn tiếp cận trang chủ thì ta không thể đoán được.”

Đến lúc này Tiền Tiểu Phúc không giấu diếm gì nữa, liền đem quan hệ của nàng với Nam Cung Kiệt trước kia tâm sự cùng Thái Tổng quản.

“Nói như vậy cháu vào phủ chính là muốn biết, lí do vì sao trang chủ đột nhiên lại quên cháu ư?”

Tiền Tiểu Phúc gật đầu: “Cháu không quan tâm chuyện hấn làm cháu tổn thương, quên mất cháu là ai, cháu chỉ muốn một đáp án, vì sao hấn lại làm như vậy? Từ Thanh Cách đột nhiên trở thành Nam Cung Kiệt, rồi nhìn cháu như không quen biết. Tất cả những chuyện này. Ai có thể cho cháu một cái đáp án hay không?”

Qua hồi lâu, Thái tổng quản mới áp ứng nói: “Tiểu Phúc, cháu cũng biết... Trang chủ họ Nam Cung, danh là Kiệt, tên chữ là Thanh Cách, mà hai từ Thanh Cách này trừ phi là người thân cận, nếu không, người sẽ không tùy ý nói cho người khác biết, mà ngay cả tân thê tử sắp cưới là Như Mai tiểu thư cũng không thể tùy tiện gọi.”

Tiền Tiểu Phúc tâm tình kích động. Tên có ý nghĩa lớn như vậy, vậy mà hấn...

“Trang chủ thực sự không phải loại người thấy lợi quên nghĩa, cháu nói người đã từng thề non hẹn biển, hứa sẽ cưới cháu làm vợ, nhưng bây giờ, gặp nhau lại giống như không quen biết,... Chẳng lẽ... Trong khoảng thời gian trang chủ rời phủ đã xảy ra chuyện gì, khiến cho người quên mất đoạn trí nhớ kia?”

Không đợi Thái tổng quản điều tra ra manh mối, Triệu Như Mai hồi hương tể tử cũng đã trở về Nam Cung phủ.

Khi khí thế Tiền Tiểu Phúc bồng bồng xông vào thư phòng Nam Cung Kiệt, muốn đưa đến cho Nam Cung Kiệt một niềm vui thì nhìn thấy Triệu Như Mai một thân quần áo hoa lệ màu hồng nhạt đang đứng trước mặt Nam Cung Kiệt cười cười nói nói.

Mà trong mắt Nam Cung Kiệt từ đầu đến cuối lộ ra vài phần không kiên nhẫn, đối với sự nhiệt tình quá mức của Triệu Như Mai cảm thấy khó chịu.

“Loại này là nhân sâm tự nhiên_ đặc sản của quê thiếp, thiếp biết trang chủ bình thường thích nhất là uống canh nhân sâm, cho nên chuyển đi lần này cố tình mang về cho chàng, còn đây là...”

Không chờ nàng giới thiệu xong, đã nhìn thấy một nha đầu mặc trang phục nha hoàn, hấp tấp xông vào cửa.

Sắc mặt nàng trầm xuống, trừng mắt nhìn Tiền Tiểu Phúc: “Nha hoàn này từ đâu chạy đến? Không hiểu nội quy hay sao? Không biết đây là thư phòng của trang chủ à?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiền Tiểu Phúc không biết trả lời như thế nào.

Trước mắt, vị cô nương dáng người cao gầy, dung mạo như tiên nữ trên trời, đây chính là tân thê tử sắp xuất giá của Nam Cung Kiệt ư? Thời gian trước, nàng cùng Nam Cung Kiệt trải qua những ngày vui vẻ khiến nàng quên mất, hấn còn có một vị hôn thê.

Tiền Tiểu Phúc bị đả kích, không biết làm thế nào, lại bị hôn thê của hấn trách mắng một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, đã quên mất phản bác lại.

Nam Cung Kiệt trước đó không lên tiếng, nghe thấy Triệu Như Mai không khách khí răn dạy Tiểu Phúc, lập tức nổi lên cơn tức giận.

“Như Mai, có việc mà cô không hiểu thì đừng nói lung tung, Tiểu Phúc không phải là hạ nhân trong phủ mà là quý nhân của Nam Cung Kiệt ta, nàng chẳng những đã cứu tính mạng ta, lại có công lao không nhỏ cho tửu trang chúng ta.” Giọng điệu Nam Cung Kiệt khi nói những lời này lạnh như băng. Cùng thái độ đối đãi Tiền Tiểu Phúc trước kia hoàn toàn khác một trời một vực.

Lúc này ánh mắt của chàng trở nên trong trẻo lạnh lùng, những lời nói ấy không phải là quở trách, nhưng lại làm kẻ khác cảm thấy bất an.

Đây là lần đầu tiên Tiền Tiểu Phúc nhìn thấy thái độ của Nam Cung Kiệt. Trước kia đã từng nghe Thái tổng quản cùng Thái đại ca nói tính cách hắn rất lạnh nhạt, đối với người ngoài cao ngạo, nàng còn tưởng bọn họ nói quá lên, không nghĩ tới đây đúng là sự thật.

Triệu Như Mai không ngờ tới, Nam Cung Kiệt lại trách cứ mình trước mặt người ngoài như vậy, sắc mặt không khỏi thấy khó chịu.

Tinh tế đánh giá Tiền Tiểu Phúc, bộ dáng tầm mười bảy, mười tám tuổi. Tuy nhiên, ăn mặc mộc mạc, nhưng đôi lông mày trên vầng trán lại toát ra khí chất dễ thương, đáng yêu.

Trong mấy ngày nàng rời khỏi phủ đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mất thấy vị hôn phu của mình cùng tiểu nha đầu này có quan hệ không bình thường. Không bình thường? Triệu Như Mai âm thầm tức giận trong lòng, bởi đang đứng trước mặt Nam Cung Kiệt nên không dám biểu hiện ra bên ngoài.

Nàng là người thông minh, biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nhìn thấy Nam Cung Kiệt che chở cho nha đầu kia, nên biết không nên cứng rắn đối cứng rắn, làm như vậy chỉ đối với nàng càng thêm bất lợi.

Lập tức nàng liền thay bộ mặt giả tạo: “Là thiếp hồ đồ, không biết tốt xấu trách mắng nhầm cô nương, mong cô nương đừng vì chuyện này mà chấp nhặt ta.”

Trong lòng Tiền Tiểu Phúc cảm giác được nữ nhân này tốc độ trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

“Kiệt! Chàng còn không giới thiệu thân phận của thiếp cho cô nương này biết sao?” Vừa nói, Triệu Như Mai vừa chủ động tiến tới cầm tay Tiền Tiểu Phúc, cười thân thiện: “Ta là vị hôn thê sắp cưới của Kiệt, không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào?”

Nàng nhìn trộm sang sắc mặt Nam Cung Kiệt đang rất khó coi, nhắm mắt nói: “Ta... Ta gọi là Tiền Tiểu Phúc.”

“Nguyên lai là Tiền cô nương, vừa rồi đã thất lễ mong cô nương rộng lượng bỏ qua.”

“Thật ra, cũng do ta...”

Không để Tiền Tiểu Phúc nói hết câu, thanh âm Thái tổng quản ngoài cửa vang lên: “Trang chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong. Hôm nay đặc biệt dựa theo phân phó của ngài hầm cách thủy món canh thịt bò nấu củ cải mà Tiểu Phúc cô nương thích ăn.”

Những lời này bay vào tai Triệu Như Mai thập phần chói tai. Nam Cung Kiệt chỉ vì một đứa nha đầu này mà cố ý phân phó xuống phòng bếp nấu món mà nàng ta thích ăn.

Xem ra, trong khoảng thời gian nàng rời đi Nam Cung phủ, có lẽ, không ít chuyện đã xảy ra. Tuy trên mặt nàng duy trì vẻ cứng nhắc tươi cười, nhưng trong đáy mắt lại không nhìn thấy tới nửa điểm ôn hoà, vui vẻ.

Đến đêm, đôi mắt Tiền Tiểu Phúc đỏ hồng nằm trên giường, trong đầu không quên được chuyện phát sinh ngày hôm nay.

Vị hôn thê của hắn đã trở lại, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Tuy nói nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường,... Nhưng... Nhưng nàng không nghĩ... Cũng không muốn cùng với nữ nhân khác chia sẻ tương công.

Biểu hiện của Triệu Như Mai đối với nàng trông rất ôn hoà, nhưng dù nàng có ngu ngốc đi nữa cũng nhận ra được trong mắt nàng ta có địch ý, hiển nhiên sẽ không tha cho nàng.

Bữa tối kéo dài không tưởng, nàng không muốn làm cho Nam Cung Kiệt khó chịu, càng không muốn làm cho mình thấy khó xử. Tuy rằng trong bữa tiệc Thái tổng quản không ngừng nói chuyện này chuyện kia để làm không khí hoà hoãn, nhưng trong lòng nàng không chút nào bình tĩnh được.

Biết rõ hần đã có vị hôn thê, biết rõ sớm muộn gì cũng phải đối diện với sự thật này nhưng đoạn thời gian cùng Nam Cung Kiệt sớm tối ở chung, thói quen được hần sủng, được hần thương, nàng liền ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần trốn tránh đối mặt sự thật, có thể vĩnh viễn cùng hần nắm tay.

Kết quả thì sao chứ, phu nhân chính thức đã trở lại, như vậy, một tiểu nha đầu như nàng có phải là nên nhận thức rõ thân phận của bản thân, rời khỏi chốn thị phi này.

Rời đi? Nàng cam lòng rời đi sao?

Ban đầu, bước vào Nam Cung phủ chỉ là muốn làm rõ đoạn tình cảm kia, sau đó sẽ dứt khoát rời đi, nhưng bây giờ, lòng nàng đã sớm rơi vào tay giặc, làm sao có thể nói rời đi là rời đi được ngay?

Nàng không biết mình làm thế nào ăn xong bữa cơm kia, cũng không biết mình làm sao rời khỏi bữa cơm ấy, chỉ biết khi nàng trở về phòng, nằm lên giường cảm thấy toàn thân không còn tí sức.

Đột nhiên nàng cảm giác tình cảnh hiện tại của mình rất nực cười, khi còn bé, nương từng nói với nàng - Tiểu Phúc, hạnh phúc cả đời của nữ nhân chính là có thể tìm được một nửa kia của mình, một người nam tử sẽ cầm tay mình đi hết cuộc đời này.

Một người nam tử sẽ cầm tay mình đi hết cuộc đời này... Nam tử như vậy, trên đời thật sự tồn tại sao?

Ngay tại lúc nàng đang miên man suy nghĩ, thì tiếng cửa bỗng “K... É... T” một tiếng vang lên, đồng thời truyền đến từng tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tiền Tiểu Phúc sợ đến mức đột nhiên bật dậy, vừa muốn mở miệng kêu đã bị một đôi tay che lại miệng, trong bóng tối truyền đến tiếng nói cực kì quen thuộc.

“Ngoan! Tiểu Phúc, là ta” Là giọng Nam Cung Kiệt.

“Chàng... Nửa đêm sao chàng không ngủ mà chạy vào phòng ta?”

“Ta nhớ nàng!”

Vén chăn leo lên giường, trong bóng đêm, một tay hần giữ lấy nàng ôm vào trong ngực, lực đạo kia giống như là muốn đem thân thể của nàng hòa tan vào người hần, hại nàng suýt nữa tắc thở.

Tiền Tiểu Phúc vốn định phàn nàn, tuy không nhìn thấy khuôn mặt hần, lại cảm giác người hần tản ra một cỗ nồng đậm bất an.

“Tiểu Phúc, mặc kệ từ nay về sau có chuyện gì xảy ra, đáp ứng ta, tuyệt đối không thể rời khỏi ta!”

Nam Cung Kiệt chưa từng có hôm nào thất thần qua như hôm nay, không biết vì cái gì Triệu Như Mai đột nhiên trở về, làm cho hần sinh ra một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Nữ nhân kia thật sự là hôn thê của hần sao? Nhưng vì cái gì khi ở chung một chỗ với nàng ta, hần không chút nào cảm giác một tia vui sướng.

Hần cũng từng thăm hỏi chính mình, hần đã trải qua tình yêu mặn nồng với Triệu Như Mai rồi ư?

Nhưng mỗi lần nhắm mắt nhớ lại, hần chỉ thấy mọi thứ đều trống rỗng, trong đầu liên tục vang lên thanh âm lả lăm nhắc nhở hần, Như Mai là nương tử của hần, lấy Như Mai làm vợ đồng nghĩa với sứ mệnh kiếp này của hần, không thể cưỡng lại!

Tại sao phải như vậy? Rõ ràng là không yêu, không hề có chuyện gì xảy ra giữa hai người. Vậy vì sao lại cứ bắt buộc phải lấy nàng ta? Vì cái gì không thể cưỡng lại.

Có quá nhiều nghi vấn từ khi Triệu Như Mai xuất hiện, trong lòng hần lại không thể cho mình một đáp án. Nhưng mà hần cảm nhận được một nỗi lo lắng bất an, phảng phất như mình sắp mất đi thứ gì đó...

Chính là Tiểu Phúc của hần, là Tiểu Phúc!

Bữa tối, trông sắc mặt nàng tái nhợt khiến cho hần đau lòng không thôi, hần rất muốn đem nàng ôm vào trong ngực, nói cho nàng biết, đời này kiếp này người hần yêu chỉ có mình nàng.

Nhưng hắn chỉ có thể bất lực ngồi yên tại chỗ, ăn không có vị, lại cảm thấy bất an. Ngày trước nha đầu này nhí nha nhí nhảnh là thế, vậy mà hôm nay như người mất hồn, nhìn dáng nàng bước ra khỏi cửa phòng lộ ra vẻ nặng nề.

Trước ngực truyền đến một hồi ẩm ướt âm ẩm, ngón tay nhẹ nhàng sờ, đúng là lệ của nàng, trong nội tâm của hắn càng thêm đau xót, càng ôm nàng chặt hơn.

“Đừng khóc, ta biết rõ nàng đang lo lắng chuyện gì. Cho ta thời gian, ta sẽ cho nàng một cái công đạo, đáp ứng ta. Cầu xin nàng đáp ứng ta!”

Tiền Tiểu Phúc đáp lại hắn bằng một cái ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, dụi dụi vào khuôn mặt của hắn.

Nam Cung Kiệt cũng lập tức đáp lại nàng, hai người vành tai chạm vành tai, tóc mai chạm tóc mai không nỡ tách ra.

“Chàng cứ như vậy chạy tới, thật sự sẽ không có việc gì chứ?” Nàng như con mèo nhỏ trốn trong lồng ngực của hắn, dùng sức hít lấy hít để mùi hương trên người hắn, cảm giác được giờ phút này rất thật.

“Nàng ta chưa phải vợ ta!” Thật lâu, Nam Cung Kiệt mới đột nhiên nói ra một câu nói như vậy.

Không chờ Tiền Tiểu Phúc nói xong, hắn lại xoay người một cái, nằm đè lên người nàng. Trong bóng tối, truyền đến từng trận thở dốc: “Đời này ta chỉ muốn một người là nàng mà thôi.”

“Nói với nàng ấy ta hiện tại không rảnh, chuyện này để sau hãy nói!”

Đuổi được nha hoàn đến thông tri, sắc mặt Nam Cung Kiệt lộ ra vài phần không kiên nhẫn. Đây là lần thứ chín Triệu Như Mai phái người tới gọi mình đến phòng nàng ta.

Thái tổng quản đứng một bên hầu hạ, nhìn thấy sắc mặt chủ tử vô cùng kém, đành lên tiếng hỏi: “Trang chủ, người cứ tiếp tục cự tuyệt Như Mai tiểu thư lần nữa, không sợ phu nhân tương lai sẽ đối xử lạnh nhạt với người sao?”

Trả lời lại câu hỏi của lão là một cái nhìn khinh khỉnh của Nam Cung Kiệt: “Cái gì mà phu nhân tương lai, ta lại không nhất định phải lấy nàng ta vào cửa. Thái tổng quản, ông còn nhớ lúc trước vì sao ta lại đồng ý lấy nàng ta không?”. Đối với chuyện vì sao hắn đồng ý lấy Triệu Như Mai thì hắn không thể lý giải nổi.

Hắn chỉ nhớ rõ chính mình mấy tháng trước có công việc nên xuất môn. Về phần ra ngoài đã xảy ra chuyện gì thì hắn thập phần mơ hồ. Sau khi trở về Nam Cung Phủ, hắn liền tuyên bố Triệu Như Mai là vị hôn thê của mình, tất cả những chuyện xảy ra này thật đúng là khó hiểu.

Thái tổng quản dè dặt cẩn thận nói: “Trang chủ người đã quên sao? Trong phủ chúng ta trước kia chế được ‘hoa đào say’ chỉ có đại sư phụ biết, không lâu trước, ông ta mắc bệnh nặng nên đã qua đời. Từ sau khi ông ấy qua đời, bức thư ghi lại phương pháp cất ‘hoa đào say’ rơi vào tay của Triệu Như Mai. Như Mai đã từng đề cập qua với trang chủ, nếu như chịu đáp ứng lấy nàng làm vợ, tiểu thư sẽ giao ra phương pháp bí truyền. Khi đó trang chủ đối với đề nghị của nàng rất bất mãn, cho nên liền tổ chức cuộc thi cất rượu, chính là muốn thông qua cuộc thi này muốn tuyển ra những cất rượu sư giỏi nhất có ‘hoa đào say’ của Triệu gia.”

Cũng không biết vì lý do gì, trang chủ ra ngoài từ tháng ba đến tháng năm quay về, thái độ liền thay đổi, chẳng những huỷ bỏ cuộc thi cất rượu, còn tuyên bố muốn cưới Như Mai tiểu thư làm vợ.

Nghe xong những lời này, sắc mặt Nam Cung Kiệt càng trở nên trầm mặc.

“Lúc ấy mọi người trong phủ đều nghĩ rằng trang chủ vì không tìm được rượu nào tốt hơn ‘hoa đào say’ cho nên bất đắc dĩ mới phải đồng ý với đề nghị của Như Mai tiểu thư, huống hồ người với Như Mai tiểu thư vốn là thanh mai trúc mã từ bé, cùng nhau lớn lên, cho nên tuyên bố thành thân cũng là điều đương nhiên.”

“Từ tháng ba đến tháng năm?”

Nam Cung Kiệt nhẹ lẩm bẩm, đột nhiên nhớ đến Tiền Tiểu Phúc cứu mình lần trước, hắn đã từng hỏi qua nàng muốn ban thưởng cái gì, nàng nói cái gì cũng không muốn, chỉ muốn hỏi hắn trong khoảng thời gian từ tháng ba đến tháng năm hắn đã đi đâu và làm những gì.

Vì sao Tiểu Phúc lại hỏi vấn đề như vậy?

Từ tháng ba đến tháng năm... Hắn không đi Nghi Xương à?

Nhưng rốt cuộc hắn đến Nghi Xương làm cái gì? Vì sao đoạn trí nhớ này lại mơ hồ đến như vậy?

Nếu hỏi hắn những chuyện ba năm về trước, hắn đều nhớ như in, nhưng vì sao chỉ có mấy tháng gần gũi này, hắn lại không thể nhớ ra được.

Gặp Nam Cung Kiệt rơi vào suy tư, Thái tổng quản chú ý dò xét hắn.

Ngày ấy, Tiểu Phúc từng nói với ông. Trong khoảng thời gian đó, trang chủ rõ ràng đến thôn Lan Sơn, hơn nữa tại đó đã hứa hẹn với nàng rằng đời này kiếp này tình duyên, nhưng trang chủ lại khẳng định chắc chắn người đi Nghi Xương...

“Trang chủ, nếu ta nhớ không nhầm thì qua vài ngày nữa là đến hôn lễ của người cùng Như Mai tiểu thư.”

Những lời này giống như sét đánh, gây chấn động, khiến Nam Cung Kiệt hết sức sửng sốt. Vài ngày nữa là đến hôn lễ

Hắn ngỡ ngàng nhìn Thái tổng quản: “Nếu ta hiện tại nói muốn hủy bỏ hôn ước... Liệu có còn kịp không?”

Thái tổng quản mỉm cười: “Trang chủ, chúng ta chỉ là người hầu, nếu trang chủ đã quyết định như vậy, ta tự nhiên sẽ sắp xếp chuyện này thỏa đáng.”

Giờ phút này bên ngoài cửa sổ, một bóng người lặng lẽ rời đi, trong ánh mắt toát lên sự ngoan độc tàn nhẫn.

“X... oản...g”

Một thanh âm va đập mạnh trong sân vang lên làm Triệu Như Mai hoảng loạn trong lòng. Chỉ thấy nha hoàn ngã sấp xuống, chén trà cũng vỡ ra, điểm tâm rơi đầy trên mặt đất.

Triệu Như Mai chính tai nghe được Nam Cung Kiệt cùng Thái tổng quản nói chuyện, trong bụng tức tức không có chỗ bộc phát, vừa vận nhìn đến tiểu nha hoàn chân tay vung về này. Nàng tức giận tiến lên một tay giữ lấy bả vai nha đầu này, hung hăng cho nàng hai cái tát thật mạnh.

Nha hoàn ôm lấy má của mình, sợ hãi nhìn người đối diện vung tay đánh nàng.

“Đồ ngu, người mở to mắt ra mà nhìn, đất bằng phẳng như thế mà cũng ngã sấp xuống được hả, có phải người không vừa mắt chuyện gì trong Nam Cung phủ, nên cố ý làm vỡ chén trà đúng không? Ngày thường Trang chủ cùng Thái tổng quản dung túng các người, các người liền quên đi thân phận thấp hèn của mình. Đúng là một đám vọng tưởng, nghĩ rằng mình sẽ bay lên làm phượng hoàng có phải không?”

Trong lòng nàng lúc này đang tức giận, thực tế cứ nhìn nha hoàn này là nàng lại liên tưởng đến Tiền Tiểu Phúc được Nam Cung Kiệt che chở trong vòng tay, nên chỉ muốn đánh nàng ta cho hả giận.

Kẻ gây họa đúng là kẻ làm công việc trong phủ nhiều năm__nha đầu Châu nhi, nhìn thấy Như mai tức giận xông đến đã dọa cho nàng sợ chết khiếp.

Nàng quỳ trên mặt đất không ngừng khóc lóc kể lể: “Như Mai tiểu thư tha cho nô tỳ, nô tỳ không phải cố ý, mấy ngày nay mẹ nô tỳ bệnh nặng, nô tỳ ngày ngày phải chiếu cố vì thế mấy ngày nay chưa được ngủ yên một giấc, cho nên vừa rồi nô tỳ mới không cẩn thận làm vỡ chiếc chén...”

“Hừ! Không cẩn thận? Ta cho người không cẩn thận này” ‘CHÁT!’ Ta cho người không cẩn thận này...”

Nàng vừa mắng chửi vừa giơ tay đánh liên tiếp tới tấp vào mặt Châu nhi, tay đang giơ cao thì bị một lực ngăn cản lại.

Tiền Tiểu Phúc đứng một bên đẩy tay Triệu Như Mai đang ra sức ra oai sang một bên, nâng khuôn mặt sưng đỏ của Châu nhi dậy: “Cho dù cô ấy làm vỡ chén, nhiều nhất là lấy tiền bồi thường. Vì sao tiểu thư lại ra tay đánh người như vậy?”

Nếu không phải nàng tận mắt nhìn Triệu Như Mai ra tay với Châu nhi, nàng cũng không thể ngờ trên đời lại có loại nữ nhân bạo lực đến vậy.

Nhìn thấy kẻ đang can ngăn là Tiền Tiểu Phúc, Triệu Như Mai lại càng thêm oán giận vạ lần.

“Ta tưởng là ai đây, hoá ra là người mới được Trang chủ sủng ái nha! Nhưng mà người đừng quên, cho dù Nam Cung Kiệt có cứng chiều dung túng người đến mấy thì hắn cũng chỉ có thể cho người một cái danh phận làm thiếp. Huống chi bây giờ đến cả thân phận thiếp thân người cũng không có, đơn giản chỉ là chủ tử ngẫu hứng sủng hạnh mà thôi, đến lúc chủ tử chơi chán cũng chỉ là một cái tiện nhân.”

Triệu Như Mai trái một câu thiếp, phải cũng một câu thiếp, rõ ràng là đang cố tình châm chọc nàng, hiện tại rõ ràng nàng ta mắng nàng là đồ tiện nhân? Cho dù nàng có là hiền lành đến mấy nhưng một khi bị khi ếp hiếp cũng không có cách nào tha thứ cho những kẻ chà đạp vào tự ái của nàng.”

“Cứ nghĩ rằng những cô nương lớn lên trong giàu có đều được giáo dục đàng hoàng. Hôm nay trông thấy bộ dạng này của Như Mai tiểu thư, mới phải cảm ơn tiểu thư đã cho ta thấy những thứ đó đều là giả tạo.”

Nàng hừ lạnh một tiếng: “Tuy ta lớn lên ở vùng nông thôn, không biết được nhiều chữ, nhưng ít nhất ta cũng hiểu được thế nào là hai từ “đạo đức”, chỉ thương hại cho người sắp trở thành trang chủ phu nhân của Nam Cung phủ, lại ngu xuẩn đến mức đến đạo lý cơ bản nhất cũng không biết, xem ra ở trong mắt một cô nương nông thôn như ta đây cũng phải chê cười.”

Ánh mắt khinh miệt của nàng liếc nhìn, sau đó đỡ Châu nhi xoay người bỏ đi.

Triệu Như Mai bị mấy câu nói này của nàng làm giận tím mặt, hai tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiền Tiểu Phúc, người cứ chờ đó, sẽ có ngày ta cho người biết thế nào là hối hận khi chọc giận ta!”

Hai ngày sau, Triệu Như Mai phái người đi điều tra mới biết được một sự thật đáng sợ.

Nàng như thế nào không nghĩ ra, Tiền Tiểu Phúc chính là người mà Nam Cung Kiệt gặp được trong thời gian rời khỏi phủ.

Trong Nam Cung phủ, người khác không biết Nam Cung Kiệt từ tháng ba đến tháng năm đã đi những đâu, đi những nơi nào, nhưng nàng, Triệu Như Mai lại biết rõ ràng nhất.

Lúc trước nàng dùng phương pháp cất ‘hoa đào say’ muốn ép buộc hắn cưới nàng làm vợ, không nghĩ tới hắn lập tức cự tuyệt.

Vốn cho là hắn chẳng qua trong lúc nóng nảy nhất thời rồi sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh mình. Không thể ngờ được hắn chỉ ra ngoài có mấy ngày liền gặp một nha đầu nông thôn mà lại cùng cái nha đầu kia ước hẹn nhân duyên.

Nàng không thể dễ dàng bỏ qua chuyện xảy ra lần này được! Cho nên... Cho nên bí quá hóa liều nàng liền xuống tay với Nam Cung Kiệt.

Nhìn thấy mình sắp đến gần với ngôi vị trang chủ phu nhân của Nam Cung Kiệt, lại không thể ngờ được mình cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Đáy mắt leo lên sự âm hiểm đáng sợ, mưu kế âm độc cũng nhanh chóng được lập ra trong đầu.

Triệu Như Mai cứ đi đi lại lại trong sân, không ngờ lơ đãng lại bắt gặp Tiền Tiểu Phúc hành tung quỷ dị đang theo hướng từ phòng đi tới, nàng lập tức đuổi theo không chút chậm trễ.

9. Chương 9

Thời gian dùng bữa tối, Nam Cung Kiệt đột nhiên truyền lệnh hôm nay công vụ bề bộn, bữa tối trực tiếp sai hạ nhân có thể về phòng để ngủ.

Mệnh lệnh này thoáng cái làm tất cả mọi người trong Nam Cung phủ cảm thấy kì quái. Kể cả Thái tổng quản cũng không hiểu lí do, dù sao ông cũng chỉ là hạ nhân, cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng trên đời này không có gì là không để lại tin đồn, trang chủ rõ ràng ra lệnh với hạ nhân nói bề bộn công việc... Nhưng người phụ trách đưa cơm khi bước vào phòng lại thấy Như Mai tiểu thư ngồi đấy, giống như không biết được mệnh lệnh này, vẫn ngồi ở trong phòng nhất quyết không chịu rời đi.

Mọi người đều biết được, Trang chủ vô cùng sủng ái Tiểu Phúc cô nương, cho dù vị hôn thê đã trở lại thì Tiểu Phúc cô nương cũng không thất sủng. Cho nên tất cả đều đoán được, cô nương Tiền Tiểu Phúc sống nơi nông thôn rất có thể thay thế địa vị của Triệu Như Mai trong phủ.

Nhưng đây tóm lại cũng chỉ là suy đoán? Trang chủ chẳng hề quan tâm đến tin đồn bên ngoài, mà còn sai hai người tâm phúc gác bên ngoài, không cho phép bất cứ ai đi vào.

Tiền Tiểu Phúc trốn tại tửu phường cất ‘duyên định ngàn đời’ không ngờ khi quay trở về, lại nghe được mọi người đang bàn tán chuyện này.

Nam Cung Kiệt cùng Triệu Như Mai nhốt mình trong phòng ngủ?

Nam Cung Kiệt còn lệnh cho bên ngoài hôm nay bận việc... Không gặp bất cứ kẻ nào?

Mấy ngày trước đây, hần chính miệng hứa hẹn sẽ cho nàng một cái công đạo, chẳng lẽ công đạo là như vậy sao?

Không tìm được sự hiếu kì của bản thân, nàng rất muốn nhìn xem, rốt cuộc hần đang đùa giỡn chuyện gì. Khi nàng đứng trước cửa phòng Nam Cung Kiệt, đã bị hai vị gia đình chặn lại bên ngoài.

“Thực xin lỗi Tiểu Phúc cô nương, trang chủ đã hạ lệnh, hôm nay không gặp bất cứ ai, bao gồm cả Tiểu Phúc cô nương trong đó.”

Tiền Tiểu Phúc còn muốn hỏi thêm, nhưng biết rõ Nam Cung Kiệt một khi đã hạ lệnh thì không ai dám kháng lệnh.

Nàng vốn định rời đi nhưng không dè nén được nghi vấn trong nội tâm, nhìn bốn phía phát hiện không có ai, nàng theo kinh nghiệm từ trước cẩn thận từ từ bò lên nóc nhà.

Nhẹ nhàng nhấc lên một mảnh ngói, quan sát Nam Cung Kiệt đang ở đâu và làm việc gì, giờ phút này, hần và Triệu Như Mai đang cùng nhau dùng bữa tối.

Triệu Như Mai tươi cười như hoa, thỉnh thoảng gấp rau cho hần, mà Nam Cung Kiệt cũng lộ ra bộ mặt ôn hoà, đem đĩa thức ăn bày trước mặt nàng ta. Lâu lâu lại truyền đến thanh âm nói chuyện phiếm của hai người, cùng với tiếng cười không ngắt của Triệu Như Mai.

Tiền Tiểu Phúc cứ ngồi im bất động, kinh ngạc ghé vào trên nóc nhà, nhìn hình ảnh ấm áp hạnh phúc trong phòng.

Hần nói, đời này kiếp này sẽ không phụ nàng, nhưng sự thật đang diễn ra trước mắt là sao?

Người nam tử luôn miệng nói không phụ nàng mà lại truyền lệnh không muốn gặp bất cứ kẻ nào, vậy mà, duy chỉ có vị hôn thê cùng hần ở trong phòng cùng nhau dùng bữa tối.

Mà nàng? Mỗi ngày, thậm chí đi ngủ cũng muốn chế ra cho được ‘duyên định ngàn đời’ chỉ bởi một câu nói: “Hương vị không đúng”, liền dốc hết tâm tư, chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của hần.

Tiền Tiểu Phúc à Tiền Tiểu Phúc, mày là con cóc, bọn họ mới đúng là một đôi trời định, mày cho rằng một tiểu nha đầu nông thôn lại có thể so sánh được với đại mỹ nhân yếu điệu như thế hay sao?

Triệu Như Mai nói đúng, nàng ta mới đúng là phu nhân tương lai của trang chủ Nam Cung Kiệt. Mặc dù một ngày nào đó, Nam Cung Kiệt sẽ cho nàng một cái danh phận, nhưng nàng bắt quả cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.

Thiếp không đấu nổi thê, huống hồ, nàng lại đâu có cái gì để đấu! Ngay cả tư cách đấu cũng không có!

Nhìn ánh mắt ám áp hoà thuận đang hiện ra trước mắt, nàng cảm thấy thật hâm mộ, đúng vậy! Bọn họ mới chính là một đôi phu thê, còn nàng chỉ là kẻ thứ ba.

Nhớ lại lời ước thề đầu tiên của Nam Cung Kiệt với mình, không bao lâu sau khi gặp lại, hắn liền tuyên bố cưới Triệu Như Mai làm vợ.

Mà lần thứ hai, hắn thề non hẹn biển với nàng, bây giờ lại thấy nó thật gai mắt. Có lẽ trong thế giới tình cảm của hắn, nàng cũng chỉ là một hạt cát giữa biển rộng bao la.

Tiền Tiểu Phúc không nhớ rõ mình xuống nóc nhà như thế nào, trở lại gian phòng ra sao, cũng không biết trời đã tối từ lúc nào.

“Tiểu Phúc, sao nàng lại ngồi rầu rĩ không vui vậy?”

Cũng không biết mình đã ngồi trên giường ở tư thế này bao nhiêu canh giờ, bất chợt liền nghe thấy tiếng Nam Cung Kiệt bên tai.

Hắn đi vào lúc nào? Vì sao nàng không phát giác ra?

Nhìn khuôn mặt hắn đỏ bừng, trong miệng tản ra nồng đậm mùi rượu, bên môi còn lộ ra tiếng cười nhẹ nhàng, một tay ôm nàng vào ngực, sau đó liền cúi đầu hôn lên môi, mùi rượu theo đó mà xộc vào miệng nàng.

Nàng muốn cự tuyệt, nhưng không làm sao thoát khỏi nụ hôn của hắn.

“Đừng tránh, không bao giờ cho nàng chạy thoát, không bao giờ cho phép nàng né tránh ta...” Hắn kiềm lòng không được ôm nàng càng chặt” Tiểu Phúc, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau có được không?”

Tiền Tiểu Phúc nhìn hắn giống như người xa lạ, nhìn khuôn mặt tươi cười còn mang men say kia, lòng đau như cắt nói: “Chàng uống say rồi!”

Hắn cắn nhẹ một cái trên cổ non mềm của nàng, ánh mắt mang theo vài phần mơ màng. Hôm nay hắn thật sự uống quá nhiều rượu. Bởi vì hắn rất vui, cuối cùng, hắn cũng thành công giải trừ hôn ước với Triệu Như Mai.

Nó lại chuyện xảy ra buổi sáng...

Khi hắn quyết định mình muốn thẳng thắn nói chuyện với Triệu Như Mai về việc hắn không thể làm theo ước định từ trước cưới nàng ta làm vợ, không ngờ, nàng ta chẳng những không làm âm lên mà ngược lại rất bình tĩnh.

“Ta từ nhỏ lớn lên cùng chàng, nhưng bao giờ thấy chàng động tâm với cô nương nào. Tuy nhiên, quyết định này của người, ta cũng không lấy làm bất ngờ, bởi chính ta cũng hiểu rõ càng đưa chín ép thì đưa không ngọt. Nếu ta cố tình muốn gả vào nhà Nam Cung chỉ sợ tương lai của ta và chàng khẳng định sẽ không có hạnh phúc. Người cũng biết, từ khi còn rất bé, ta đã vô cùng thích chàng, lúc chàng tuyên bố muốn cưới ta vào Nam Cung phủ, bây giờ người lại đưa ra yêu cầu như vậy... Lấy tư cách là vị hôn thê của người trong mấy ngày qua, ta chỉ muốn nói một câu thật lòng: không thể lấy được người là một điều thật buồn. Nhưng bây giờ những chuyện đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa, ta không cần người đền bù tổn thất, cũng không cần lời xin lỗi của người. Chỉ cần người cùng ta ngồi ăn cơm chung một bữa đơn giản, giống như những đôi vợ chồng bình thường một lần thôi là đủ rồi, để cho ta cảm nhận được hương vị đầm ấm là như thế nào, rồi từ nay về sau ta sẽ không bao giờ quấy rầy người nữa.”

Nam Cung Kiệt không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời này. Tuy giữa hắn và Triệu Như Mai không có tình yêu, nhưng dù sao hai người đã lớn lên cùng nhau, tại trong phủ này, nàng ta chính là người bạn duy nhất từ nhỏ của hắn.

Hắn không thể cho nàng ta một cái danh phận cũng như không thể cho nàng ta một địa vị. Hôm nay, nàng ta chỉ cầu chính mình cùng nàng ăn một bữa cơm, cho dù là người nhân tâm thì đứng trước lời khẩn cầu này cũng không nỡ từ chối.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn mới gật đầu: “Được, ta đồng ý.”

Triệu Như Mai lập tức nói: “Ta biết rõ, trong lòng chàng thích là vị Tiên cô nương kia, hiện tại, chàng đáp ứng ăn bữa cơm này với ta, nếu Tiên cô nương mà biết chắc chắn trong lòng sẽ cảm thấy không vui, không bằng người phân phó xuống dưới nói hôm nay buổi tối có công việc rất gấp nên tạm thời không muốn gặp bất cứ kẻ nào.”

“Muội nghĩ như vậy cũng không sai, chuyện này nếu để Tiểu Phúc biết khẳng định nàng sẽ suy nghĩ nhiều, đừng xem bình thường nha đầu ấy hay tươi cười nhưng lại rất hay suy nghĩ lung tung.”

Nói đến đây, Nam Cung Kiệt không khỏi cười: “Được! Liền làm theo lời muội nói, tối nay tạm thời không tiếp ai hết.”

Kết quả hẳn đồng ý với điều kiện của Triệu Như Mai, cùng nàng ăn chung một bữa tối, hai người nhớ lại lúc nhỏ rất nhiều chuyện thú vị.

Vừa nghĩ tới mình giải trừ hôn ước với Triệu Như Mai dễ dàng như vậy, hẳn hẳn không thể lập tức nói cho Tiểu Phúc tin tức tốt này.

Có quá nhiều lời muốn kể cho nàng nghe, có quá nhiều niềm vui muốn chia sẻ cùng nàng, trong lòng tất cả đều là mộng đẹp, nhưng mí mắt không thể chống lại cơn buồn ngủ đang kéo đến, ôm thân hình mềm mại trong ngực, ngửi hương vị thoải mái trên người nàng. Không bao lâu sau, hẳn đã phát ra những tiếng hít thở đều đều.

Tiền Tiểu Phúc thấy hẳn cứ thế mà chìm vào giấc ngủ, bên môi vẫn còn vương lại nụ cười chưa kịp thu lại, trong nội tâm như bị ai nhéo một cái, kiềm lòng không được, nàng nhẹ nhàng vuốt ve từng khuôn mặt tuần mi của hẳn.

Thanh Cách, mặc kệ hẳn thật tâm cũng được, lừa dối cũng được, thế giới của hai người không nên có người thứ ba chen vào.

Chỉ cần cho ta vài ngày nữa thôi, sau khi hoàn thành được ‘duyên định ngàn đời’, ta sẽ lập tức rời đi.

Nam Cung Kiệt rất buồn bực, hẳn rốt cuộc làm sai điều gì? Vì sao mới sáng sớm sau khi thức dậy, Tiểu Phúc liền làm bộ mặt khó chịu với hẳn.

Nghĩ lại việc sáng sớm nay mình tỉnh lại ở phòng Tiểu Phúc, nàng chẳng những không giống ngày xưa hầu hạ mình thay quần áo rửa mặt mà còn lạnh lùng nói:

“Trang chủ, trong phủ nhiều người, khó tránh khỏi dị nghị, mỗi tối người đều ngủ tại phòng ta, không sợ lời đồn trong phủ hay sao? Lại còn làm hỏng thanh danh của ta nữa thì sao?. Chưa kể, nếu chuyện này truyền tới tai Như Mai tiểu thư cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Cũng không chờ hẳn giải thích, nha đầu kia liền cau mày hạ lệnh đuổi khách.

Đại khái hôm qua uống cũng không ít rượu khiến, cho đầu của hẳn có chút chóng mặt, hẳn vừa nghĩ vừa dùng tay day day huyết thái dương, nhưng nhận lại vẫn là kết cục như vậy.

Sắc mặt Nam Cung Kiệt bỗng chốc trầm xuống, mình hao hết tâm lực mới có thể giải trừ hôn ước cùng Triệu Như Mai. Hôm nay, tưởng rằng sẽ nghe được giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại, không ngờ ngược lại toàn là lời trách móc.

“Cái gì mà thanh danh với không thanh danh. Bây giờ mọi người trong phủ Nam Cung không ai là không biết Tiền Tiểu Phúc chính là nữ nhân của Nam Cung Kiệt ta, huống hồ...”

Hắn nói: “Ta thích ngủ ở phòng nào thì ngủ, chẳng lẽ còn phải xin phép những hạ nhân kia hay sao? Ta lại càng muốn xem kẻ nào to gan dám ở phía sau lưng chủ tử đặt điều, nếu để ta bắt được, xem ta có cắt đầu lưỡi của hẳn hay không!”

“Hừ! Người là chủ tử cao cao tại thượng, tự nhiên muốn cắt lưỡi ai thì cắt người đó, nhưng mà người có nghĩ tới cảm nhận của ta không? Tốt xấu gì ta cũng là một cô nương chưa chồng, người cũng đã có vị hôn thê, đừng có làm ra những cái chuyện trái đạo đức này nữa.”

Nam Cung Kiệt cảm thấy bốn chữ này thật khó chịu, nhưng nhìn bộ dáng trừng mắt lạnh lẽo của Tiểu Phúc, dù hấn tức giận cũng không biết nói như thế nào.

Nhanh chóng mặc xong xiêm y, hấn tức giận trừng mắt liếc nàng: “Không nghĩ tới trong mắt nàng, ta là loại nam tử như vậy, cứ nghĩ rằng chỉ cần cố gắng trả giá sẽ nhận lại được hồi báo, kết quả lại là...”

Nghĩ đến mình vì nàng mà làm mọi chuyện, vốn tưởng sẽ nhìn thấy nàng tươi cười nhảy nhót như chim sẻ, không ngờ nhận lại chính là kết quả như vậy.

Hấn giận quá mất khôn nói: “nếu không muốn nhận lấy tâm ý của ta, thì nàng cứ trực tiếp nói thẳng ra, đừng tưởng Nam Cung Kiệt ta là không tìm nổi được nữ nhân, chỉ biết đến một người Tiền Tiểu Phúc cô thôi sao?”

Thấy hốc mắt nàng hồng hồng, trong lòng cũng có chút không đành lòng nhưng vừa nghĩ tới chính mình cũng chịu oan ức, hấn liền oán hận, cũng không muốn tranh cãi cùng nàng, phất tay áo mở cửa rời đi.

Kết quả cả buổi sáng, hấn không thể nuốt qua cơn tức này.

Từ ngày hôm qua, sau khi cùng Triệu Như Mai nói chuyện, bất ngờ đề cập đến phương pháp cất ‘hoa đào say’. Đây cũng là chuyện còn chưa giải quyết được.

Không ngờ Triệu Như Mai lại không đưa ra điều kiện gì, lập tức đưa ngay cho hấn.

“Vậy làm sao được? ‘hoa đào say’ là tâm huyết của Triệu sư phó. Tuy nói vạn tửu trang đã trải qua bao nhiêu năm sóng gió, liên tiếp sáng tạo ra hơn mười loại rượu khác nhau, nhưng ‘hoa đào say’ vẫn mang một giá trị rất lớn. Như Mai, một vạn lượng bạc này coi như là ta mua phương pháp điều chế ‘hoa đào say’, ta không muốn để muội chịu thiệt thòi, hy vọng muội có thể đồng ý với yêu cầu này.”

Triệu Như Mai lắc đầu: “Cha ta từng nói, năm đó nếu không có lão trang chủ Nam Cung ra tay cứu giúp, mới có Triệu gia như bây giờ. Hôm nay, cha ta đã qua đời, nhưng lời răn dạy của ông, ta cũng không dám quên, cho nên bạc này ta khó có thể nhận được.”

Không chờ hấn trả lời lại, cửa liền bị người đẩy ra.

“Không hay rồi, trang chủ, tửu phường xảy ra chuyện!”

Gặp thái độ Thái Nghị Nhiên lo lắng như vậy, có thể làm cho anh ta biểu lộ đến loại trình độ này, Nam Cung Kiệt cũng cảm nhận được sự bất an từ trước đến nay chưa từng có.

“tháng sau, Tửu trang phải giao rượu đến hiệu buôn rượu ở huyện Thiểm Tây, ngày hôm qua, toàn bộ rượu chế ra đều bị người ta phá hỏng, đồng thời tất cả các loại dược liệu quý báu cũng đều mất sạch.”

Chuyện xảy ra như vậy, khiến Nam Cung Kiệt tưởng rằng mình nghe lầm, thân thể cứng ngắc ngồi yên tại chỗ, cũng không biết qua bao lâu mới âm trầm mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta cũng không rõ lắm, tối hôm qua sau khi công nhân kết thúc công việc ra về, theo thường lệ, ta đã kiểm tra lại. Hôm nay, công nhân bắt đầu làm việc thì phát hiện ra tửu phường rõ ràng có người cố ý phá hoại, hơn nữa những thứ bị phá hỏng kia đều là các loại rượu được kết hợp với nguyên liệu của lệ huyện.”

“Tại sao có thể như vậy?” Triệu Như Mai cũng chen vào: “Người nào có thâm cừu đại hận với vạn tửu trang chúng ta, có thể làm ra được cái chuyện hạ lưu đến thế? Thái đại ca, tửu trang gần đây đắc tội với người nào sao?”

Thái Nghị Nhiên vỗ vỗ cằm suy nghĩ một lát: “Nếu nói địch thủ lớn nhất của tửu trang thì chỉ có tửu trang của lão Ngô đại phú mới chuyển tới nơi này. Từ sau khi tửu trang đại phú xây dựng tại Vĩnh An thành xong, bọn họ liền dùng mọi thủ đoạn hạ lưu đối địch với chúng ta, “

Nàng nhú mày suy tư, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ... Trong phủ ta có nội gián.”

“lời này của Như Mai tiểu thư là có ý gì?”

Triệu Như Mai có chút khó xử liếc nhìn sắc mặt trầm mặc Nam Cung Kiệt: “Mặc dù có một số lời ta không muốn nói, nhưng là...chuyện cho tới bây giờ không thể dấu diếm nữa, chỉ sợ rằng chúng ta thật sự nuôi hổ gây họa.”

Nam Cung Kiệt nghe xong không khỏi rùng mình, biểu lộ không vui nói: “Muội đã biết những gì, hãy thì hãy nói hết ra.”

Khi Nam Cung Kiệt và Thái Nghị Nhiên theo Triệu Như Mai đi vào tử phòng, thì nghe ở một căn phòng vắng vẻ truyền đến thanh âm khe khẽ của hai người đang nói chuyện.

“Tiểu Phúc, trong phủ có nhiều người như vậy, bí mật rất khó giữ, cho dù cháu muốn che dấu, nhưng trên đời này không có tường nào là không có khe hở, rốt cuộc, cháu định giấu diếm đến khi nào?” Là giọng nói của Thái tổng quản.

“Loại chuyện này đã rõ mười mươi rồi, bây giờ việc này không còn quan trọng gì nữa. Căn bản, hần đã không nhớ rõ rồi, đối với hần mà nói, có lẽ những chuyện trước kia chưa từng xảy ra...”

Một hồi im lặng lâu: “Thái tổng quản, bất kể như nào, chuyện này trong phủ trước sau chỉ có ông biết cháu biết là đủ, chuyện cháu nói với ông, ông ngàn vạn lần không thể tiết lộ cho người khác biết... Cố gắng nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng thu được thành quả mà cháu mong muốn, cũng không biết thành quả này có phải là thứ mà hần muốn hay không...”

“Tiểu Phúc, hôm nay cháu nói chuyện rất lạ? Đừng quá lo lắng, mau đem những thứ này đốt đi, rồi chút nữa mang thành quả này đến gặp trang chủ.”

Lại nghe thấy Tiền Tiểu Phúc nói: “Cái gì có thể thấy được? Chuyện cần làm cũng đã làm xong, từ nay về sau...Ta cùng hần không còn quan hệ.”

Nam Cung Kiệt đứng bên ngoài cửa nghe lén, sắc mặt bỗng dưng thay đổi.

Từ nay về sau không còn quan hệ? Nữ nhân chết tiết này... Ý của nàng chính là giữa nàng với mình sẽ kết thúc sao?

Vì lí do gì mà Tiểu Phúc lại xuất hiện ở đây? Vì sao nàng nói chuyện gì với Thái tổng quản lại phải giữ bí mật?

Vì sao nàng nói mọi chuyện đã làm xong, từ nay về sau liền cùng hần không còn quan hệ?

Không biết qua bao lâu, chỉ ngửi thấy mùi khét lẹt từ trong phòng bay ra.

Khi hần đẩy cửa bước vào, hình cảnh trước mặt khiến cho hần kinh hãi.

Chỉ thấy Tiền Tiểu Phúc cùng Thái tổng quản đang ngồi xổm trên mặt đất đốt mấy thứ, mà đồng hồ kia đều đã bị cháy thành một mảnh đen kịt, căn bản không nhìn ra là thứ gì, nhưng mà từ mùi hương ngửi được, có thể khẳng định đây là được thảo.

“Trang chủ?” Thái tổng quản đang thu dọn mấy thứ còn lại thì nhìn thấy cửa bị đẩy ra, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó biết người bước vào là ai thì càng thêm chấn động. Chỉ thấy Nam Cung Kiệt đứng ở trước cửa phòng, ánh nắng bình minh chiếu vào trên người hần, không chút nào cảm thấy được độ ấm áp.

Đôi đồng tử đen kịt như mực lóe sáng, biểu lộ sự lạnh lẽo làm cho người khác không khỏi sợ hãi.

Tiền Tiểu Phúc cũng lại càng hoảng sợ, hai người ngơ ngác nhìn Nam Cung Kiệt đang đứng bất động trước cửa.

“Ai có thể nói cho ta biết, hai người đang làm gì?” Trên mặt Nam Cung Kiệt không biểu lộ sắc thái, trong lòng suy đoán.

Tiền Tiểu Phúc cùng Thái tổng quản nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời thế nào.

“Tiền Tiểu Phúc, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi còn lời gì để nói không?”

Không chờ mọi người kịp phản ứng, vẻ mặt Triệu Như Mai lộ sát khí đằng đằng tiến vào: “Thật không nghĩ tới ngươi lại là người vong ân phụ nghĩa, Kiệt một lòng một dạ với ngươi, thậm chí vì ngươi mà muốn từ hôn với ta, thật không ngờ... Chính ngươi lại làm nên loại sự tình này, rốt cuộc Ngô đại phú đối đãi với ngươi những gì, mà khiến cho ngươi can tâm tình nguyện làm gian tế của hần ta hả?”

Đối mặt với những lời chỉ trích liên tiếp, Tiền Tiểu Phúc ngây ngốc không hiểu gì: “Cô... Cô đang nói cái gì vậy?”

“Hừ! Ta đang nói cái gì trong lòng ngươi càng rõ hơn sao. Ta đã nghi ngờ ngươi lén lút lút lút, chắc chắn có âm mưu, không ngờ, tới hôm nay quả nhiên ngươi bị ta bắt được.” Nàng châm biếm: “Hai ngày trước, ta không chú ý mà bắt gặp ngươi vụng trộm đi vào hậu viện, không nghĩ tới ngươi thừa dịp công nhân hết việc ra về liền quan sát tìm hiểu địa hình. Sau đó, ta điều tra được ngươi cùng Ngô đại phú rõ ràng là cùng âm thầm sớm có cầu kết...”

Nói đến đây, nàng giả vờ đau lòng: “Tiền cô nương, cô tại sao lại làm như vậy? Cô biết rõ giao dịch giữa vạn tử sơn trang với lệ huyện kia, nhưng đúng lúc kỳ hạn càng ngày càng gần, ngươi lại vụng trộm đem toàn bộ rượu cất thiêu hủy. Ngươi có biết hậu quả ra sao không, sẽ làm cho danh dự vạn tử sơn trang không còn, cũng làm cho Nam Cung Kiệt mất đi lòng tin tưởng.”

Tiền Tiểu Phúc nghe nàng ta không ngừng nói những lời kia, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mà đứng một bên, Nam Cung Kiệt đều dùng ánh mắt nhìn nàng, trong ánh mắt tất cả đều nói lên: hẳn đang hoài nghi cùng thăm dò nàng.

Ánh mặt xa lạ kia làm cho nội tâm nàng càng thêm đau đớn, nàng không ngừng lắc đầu, liều mạng muốn giải thích, nhưng Triệu Như Mai không muốn cho nàng có một chút khe hở để giải thích.

Thái tổng quản càng trợn mắt há mồm, lập tức đã quên mình muốn nói cái gì.

Thái Nghị Nhiên cũng bị tình huống ấy làm cho sắc mặt càng thêm trắng bệch, không còn chút máu.

Khi Tiền Tiểu Phúc nghe rõ Triệu Như Mai đem gian tế đổ lên đầu nàng, thì nàng lập tức hét to: “Câm miệng, ngươi rốt cuộc là đang nói hươu nói vượn cái gì? Ta hủy diệt chứng cứ khi nào? Sao lại phá hư tửu phường? Cũng không phản bội nhà Nam Cung! Càng không nghe theo ai sai bảo hết!”

“Còn không chịu thừa nhận?” Ánh mắt Triệu Như Mai lạnh lẽo, búng tay, không bao lâu, chỉ thấy vẻ mặt Châu nhi run rẩy bấy đi vào.

“Châu nhi, hiện tại, trang chủ đang ở chỗ này, ngươi chỉ cần thành thật nói cho trang chủ biết, đem chuyện đêm đó kể rõ ra, trang chủ nhất định sẽ không trách cứ ngươi.”

“Châu nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Tiền Tiểu Phúc nhìn người mà nàng coi thành tử muội đồng dạng mà chiếu cố, không hiểu hiểu chuyện gì mà cũng khiến Châu nhi cũng bị nhúng tay vào.

Châu nhi sợ hãi liếc mắt nhìn mọi người, khi nàng nhìn thấy khuôn mặt Nam Cung Kiệt lạnh như băng đang chăm chăm nhìn không khỏi rung mình một cái.

“Nói!” Một giọng mệnh lệnh vang lên, làm nàng sợ tới mức hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất.

“Thưa... Thưa trang chủ... Ngày đó... nô tỳ vô tình đi ngang qua hậu hoa viên... Thì... Nhìn thấy Thái tổng quản cùng Tiểu Phúc cô nương, hai người đang thần thần bí bí thì thầm nói nhỏ, nô tỳ... Nô tỳ nhất thời hiếu kì... Liền... Vụng trộm nghe lén. Kết quả, kết quả... Nô tỳ nghe được một chuyện rất đáng sợ...”

Nói đến đây, nàng nhát gan nhìn chăm chăm Tiền Tiểu Phúc: “Nô tỳ... Nô tỳ nghe được Tiểu Phúc cô nương cùng Thái tổng quản nói... Nói nghĩa phụ của nàng là tửu trang Ngô đại phú, sở dĩ nàng vào nhà Nam Cung chính là theo lệnh của Ngô đại phú. Lần này hợp tác cùng lệ huyện thuận lợi như vậy chính là một tay nàng thao túng, mục đích của nàng là khi đến hạn giao rượu, nàng sẽ ra tay phá hoại. Nhưng điều khó nhất chính là...” nàng cắn chặt răng: “Nàng có thể thành công phá hủy danh dự của vạn tử sơn trang hay không là Thái tổng quản hỗ trợ, mà thù lao cho Thái tổng quản chính là... Năm... Năm ngàn lượng hoàng kim.”

Khi Châu nhi đem mọi chuyện kể ra xong, không chỉ có Tiền Tiểu Phúc kinh hãi mà ngay cả Thái tổng quản cũng kinh ngạc không thôi.

Châu nhi run rẩy liếc nhìn mọi người: “Bởi vì Tiểu Phúc cô nương nói, tại nhà Nam Cung làm tổng quản cả đời cũng không thể kiếm được năm ngàn lượng hoàng kim, nhưng chỉ cần Thái tổng quản chịu giúp chuyện

này, tửu trang Đại Phú có thể cam đoan Thái tổng quản từ nay sẽ được vinh hoa phú quý cả đời, lại càng được coi trọng.”

Châu nhi bị dọa làm cho sắc mặt lúc xanh lúc trắng: “Nô tỳ... Nô tỳ không dám nói dối, chuyện này... Tất cả đều là sự thật.”

Nói xong, nàng vừa quay sang liếc nhìn Tiền Tiểu Phúc, chỉ thấy đối phương cũng đang chăm chăm nhìn nàng.

Nàng liều mạng nói to, giọng vừa run vừa ngập ngừng: “Thực xin lỗi Tiểu Phúc, bình thường cô nương đối tốt với ta, chính là... Chính là mặc dù cô đối với ta như vậy, ta cũng không muốn cô hủy tửu trang của chúng ta. Tiểu Phúc, cô đừng cố tình gây chuyện nữa.”

10. Chương 10

Tiền Tiểu Phúc không trả lời câu hỏi của Châu nhi, nàng nhìn thẳng Nam Cung Kiệt: “Những lời cô ấy nói, chàng đều tin sao?” Thanh âm của nàng run rẩy.

Nam Cung Kiệt cách đó một đoạn, gắt gao nhìn chăm chăm vào người mà hắn thương yêu.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, hai con ngươi đen láy động lòng người mang vẻ đơn thuần không có tính toán, khiến người khác thấy mà đau lòng.

Nàng muốn khóc sao? Còn có thanh âm của nàng dè dặt, mang theo tia tuyệt vọng, giống như đang đợi hắn đưa ra quyết định. Khuôn mặt đáng yêu vẫn lưu trong trí nhớ, vì sao lại trở nên lạ lẫm như thế? Thậm chí làm hắn tan nát cõi lòng.

Có quá nhiều nghi vấn và khó hiểu lớn vồn trong đầu hắn, hắn mở miệng nói, liền cảm thấy thanh âm này rất xa xôi, lạnh lùng:

“Làm sao nàng lại xuất hiện ở đây? Nàng cùng Thái tổng quản có giao ước gì? Vật mà nàng mới đốt đi là thứ gì? Còn có, lời nàng mới nói sau khi chuyện làm xong sẽ rời đi, những lời này rốt cuộc là có ý gì?”

Tiền Tiểu Phúc bị hắn liên tục hỏi dồn, á khẩu không biết trả lời thế nào, giọng nói lạnh như băng, ánh mắt sắc bén tràn đầy phần nộ cùng nghi vấn.

Nàng không ngờ sẽ có một ngày, Nam Cung Kiệt lại đem mọi tội lỗi đổ hết lên đầu nàng, mà không hề tin tưởng nàng.

Chỗ ngực phảng phất như bị thứ gì bén nhọn đâm vào, đau đớn lan tràn toàn thân, phá huỷ toàn bộ lòng tin nàng vất vả mới xây dựng được.

Mỗi một câu nói của hắn là một lần lòng tin trong nàng sụp đổ. Đôi môi run rẩy muốn nói cái gì, muốn giải thích cái gì đều bị lời nói lạnh lùng của hắn cắt ngang.

Trên người hắn tràn đầy phần nộ, từng bước đến gần nàng, cúi đầu nhìn nàng: “Ta tin tưởng nàng như vậy, coi nàng trở thành nữ nhân ta yêu nhất đời này. Vì nàng, ta thậm chí còn giải trừ hôn ước với Triệu Như Mai, cuối cùng, vì sao nàng lại đối xử với ta như vậy?”

“Ngô đại phú có thật là nghĩa phụ của nàng không? Nàng sở dĩ trà trộn vào phủ Nam Cung chúng ta mục đích chính là muốn huỷ diệt thanh danh của Vạn tửu trang ư? Có đúng không? Tại sao ta lại không chút nghi ngờ nàng hả...”

Hắn đột nhiên nở nụ cười, chỉ là trong mắt không có phần vui vẻ: “Nàng rõ ràng chỉ là một nha đầu nông thôn, đến một chữ cũng không biết nhưng lại hiểu rõ về rượu, thậm chí so với bất kì một cất rượu sư trong phủ ta đều thông tuệ hơn. Lẽ ra ta nên hoài nghi nàng từ sớm mới phải!”

Nhìn nàng liên tục lắc đầu, trong mắt đều là nước mắt, hắn lại vô tình hừ lạnh một tiếng: “Theo như những gì trong kế hoạch của nàng, việc lần trước xả thân cứu ta cũng chính là kế hoạch ngoài dự đoán của nàng. Ta rõ ràng hỏi nàng muốn ban thưởng cái gì, nàng chẳng những không muốn ban thưởng tiền lại còn biểu

hiện bộ dáng muốn rời đi, à, đúng rồi! Nếu ta đoán không sai, chiều này phải gọi là lạt mềm buộc chặt, đúng không?”

Tiền Tiểu Phúc bị hấn từng bước ép sát, dần đến không còn chỗ lùi, sắc mặt trắng bệch đã không còn nữa điểm huyết sắc.

Thái tổng quản cuối cùng từ trong khiếp sợ cũng tỉnh táo lại: “Trang chủ, người hiểu lầm Tiểu Phúc cô nương ...”

“Ông cầm miệng cho ta!” Nam Cung Kiệt tức giận rốt cục cũng bộc phát: “Ta tín nhiệm các người như thế nào, coi các người trở thành tâm phúc, trở thành người thân của ta. Chính là, các người lại đối xử như thế với ta! Thái tổng quản, năm ngàn lượng hoàng kim đối với ông mà nói thật sự quan trọng như vậy sao? Nếu như các người thật sự cảm thấy gian phòng của nhà Nam Cung phủ quá nhỏ, thì ta cũng không ngại cho phép các người liền lập tức rút ra ngoài.”

“Thanh Cách!” Tiền Tiểu Phúc lặc cả giọng hét lớn.

Đầu tiên, Nam Cung Kiệt là sững sờ, chỉ thấy bàn tay nắm lấy vạt áo trước ngực hấn: “Chàng điên rồi! Chàng điên rồi có phải có không? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc làm sao vậy? Có thể nói cho ta biết chàng rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Thanh âm bén nhọn của nàng hét lớn lên, đồng thời mang theo nước mắt: “Có thể chàng không nhớ ta, có thể không tin ra, chẳng lẽ ngay cả Thái tổng quản, người trong phủ hầu hạ nhiều năm như vậy, chàng cũng không tin tưởng sao? Chàng nhìn ông ấy xem, mở to mắt ra mà nhìn ông ấy đi!”

Nước mắt rơi đầy trên mặt, nàng nhìn về hướng Thái tổng quản mà xem: “Ông ấy cũng sắp gần sáu mươi rồi, từ ngày chàng được sinh ra, liền đối xử chàng giống như con trai, chàng cười ông ấy cũng cười, chàng sầu ông ấy cũng sầu theo. Mấy ngày chàng sinh bệnh, Thái tổng quản như người điên vì chàng mà đi khắp nơi tìm đại phu, những vị đại phu nói bọn họ không biện pháp, Thái tổng quản thoáng cái già đi mười mấy tuổi.”

“Ông ấy thậm chí còn quỳ gối trước mặt những vị đại phu kia, đánh đổi tính mạng của mình, chỉ cần có thể cứu được chàng thì ông ấy cái gì cũng đều sẽ làm. Một quản gia như vậy chàng rõ ràng không tìm hiểu rõ, chỉ vì một câu vu hãm của người khác liền nhẫn tâm hoài nghi ông ấy! Có phải trong trí nhớ của chàng một chút cũng không hề có bóng dáng của ta đúng không? Ta là Tiểu Phúc! Tiểu Phúc! Là Tiểu Phúc của chàng mà! Chẳng lẽ chàng đã quên rồi sao? Tại gian phòng nhỏ ở thôn kia, chúng ta đã cùng nhau chế ra ‘duyên định ngàn đời’? Chính miệng chàng đã đồng ý với ta, từ nay về sau sẽ đối xử tốt với ta, sẽ không nổi cáu với ta, sẽ không bao giờ không để ý đến ta, nhất định sẽ yêu thương ta, chàng cũng sẽ không đánh mất ta, không phạt ta, còn nữa... Chàng còn đáp ứng sẽ vĩnh viễn tin tưởng ta...”

Mỗi một câu nói của nàng khiến Nam Cung Kiệt biểu lộ sự kinh ngạc. Trong đầu giống như có một vết rách bị cửa ra, xa xôi đâu đó từng mảng kí ức bị hấn lãng quên lần lượt quay về.

Cánh tay đột nhiên bị giơ lên, ống tay áo được kéo lên cao, một trận đau nhức lan tràn cả cánh tay, chỉ thấy Tiền Tiểu Phúc cắn vào cánh tay hấn.

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn người trước mắt, khuôn mặt tuyệt vọng, vẫn còn lưu lại vệt nước mắt, càng làm cho hấn bất ngờ chính là dấu răng từ trước với dấu răng lần này hoàn toàn giống nhau, đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Cái gì cũng không nhớ rõ rồi, nhưng hai dấu răng này chàng phải nhớ cho kĩ...” Thanh âm của nàng từ từ khôi phục lại bình tĩnh, bên môi còn nở nụ cười thê lương: “Bây giờ, chàng nhất định rất đau... khi lần đầu tiên cắn chàng, chàng cũng nói rất đau, nhưng chàng biết không... Thế gian còn một loại đau đớn khác, so với vết thương này còn đau hơn vạn lần...”

Cầm bàn tay của hấn, hướng vào phần ngực của mình: “Thanh Cách, lúc này đây... Chỗ này của ta đau quá...” Nàng vừa nói vừa khóc: “cái gì chàng cũng không nhớ rõ rồi, bây giờ lại đem loại đau đớn này để lại cho ta, chàng thật sự quá tàn nhẫn...”

Nàng buông cánh tay hấn xuống, nở nụ cười tuyệt vọng: “Cái gì mà ‘duyên định ngàn đời’ với tình duyên ngàn đời chứ, đối với chàng mà nói, đây chỉ là một chuyện rất đáng buồn cười trong quá khứ mà thôi. Nếu

cái gì không nhớ rõ rồi thì duyên phận giữa chúng ta cũng nên dừng ở đây thôi.”

Nếu như chàng hoài nghi ta cố ý phá hoại công việc tửu phương, chàng có thể đến nha môn cáo trạng ta, một người làm một người chịu, Thái tổng quản không có bất cứ quan hệ gì! Ông... Ông ấy cũng chỉ vì muốn đem đến cho chàng niềm vui mà thôi, ước mong của ông ấy chỉ có thể thôi.”

Một mạch nói xong, cũng không cho Nam Cung Kiệt có cơ hội hiểu được, Tiền Tiểu Phúc xoay người chạy như bay rời khỏi tầm mắt của Nam Cung Kiệt.

Thái tổng quản không ngờ sự việc lại phát sinh đến tình trạng này, về mặt ông ai oán trừng mắt nhìn Nam Cung Kiệt: “Trang chủ, vì cái gì người lại hồ đồ như vậy? Người có biết mấy ngày nay Tiểu Phúc thức trắng một cuộc là vì cái gì không?”

Vừa nói ông liền mang tới một tiểu bầu rượu: “Tiểu Phúc nói, rượu này tên là ‘duyên định ngàn đời’, hương vị bên trong này chính là thứ mà người muốn... Nàng còn nói, trong rượu này còn chứa lời hứa hẹn của hai người. Trang chủ, tuy lão không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng, chẳng lẽ người đối với Tiểu Phúc thật sự một chút cũng không nhớ hay sao?”

Nam Cung Kiệt tay run rẩy tiếp nhận bầu rượu. Duyên định ngàn đời? Cái tên rất quen, Tiểu Phúc... Thanh Cách...Tiền đại nương... Tiền gia tứ huynh đệ...

Khi rượu trong bầu theo vết hầu chảy xuống, trong nháy mắt, một hương vị quen thuộc trong dạ dày bùng nổ!

Trong trí nhớ từng mảng hỗn loạn hiện lên, bên tai vang lên từng thanh âm, trong đầu cũng hiện lên một đoạn trí nhớ.

“Muội muốn cái gì ta cũng đều cho muội hết?”.

“Thứ mà muội muốn rất nhiều”.

Vừa nói xong, nàng lấy tay che đi khuôn mặt đáng yêu, nói: “Muội muốn huynh từ nay về sau, đối với mình muội tốt nhất, dù không có việc gì cũng không được giận muội, không thèm để ý đến muội, nhất định phải thương muội, cho dù muội làm sai chuyện gì đi chăng nữa, cũng không được phép đánh muội, mắng muội, còn có...”

Nàng đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt to không mang ác ý, nháy mắt: “Mặc kệ từ nay xảy ra việc gì, huynh phải tuyệt đối tin tưởng muội”.

Nam Cung Kiệt nghe cười: “Muội còn nhỏ như vậy mà yêu cầu lại nhiều đến thế.”

“Thế nào, huynh làm được không?”

“Làm được!”.

“Vậy nếu như huynh làm không được thì sao?”

“Nếu như ta làm không được, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết...”

“Dừng..!”

Hai chữ còn chưa ra khỏi miệng đã bị đôi tay nhỏ bé bưng kín lại.

“Không được nói những lời thề độc tùy tiện”

Vì sao mà hần lại quên đi đoạn trí nhớ này? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hần nhớ lại tại đầu đường lần đó, mình đang đứng nhìn theo bóng dáng một tiểu nha đầu mặc xiêm y thô sơ vì muốn mua một tấm vải đã xông vào đám người tụ tập phía trước.

Sau giây đột nhiên truyền đến từng trận đau nhức thấu xương, trước khi hần rơi vào hôn mê dần, thấy được khuôn mặt đang la hét gọi tên Thanh Cách vang lên trong đám người.

“Tiểu Phúc...” Nội tâm đau đớn một hồi, Nam Cung Kiệt rốt cuộc cũng nhớ hết lại mọi chuyện. “Phụt!” Hần phun ra một ngụm máu đen làm nhiễm đỏ cả vạt áo, khiến cho mọi người khiếp sợ.

“Ta không cần biết người làm thế nào, kể cả có nguy hiểm ta cũng muốn liều một phen. Chỉ cần người có thể làm cho hấn ấy quên đồ tiện nhân kia đi, hơn nữa ngoan ngoãn đáp ứng cưới ta làm vợ, ta cái gì cũng không cần biết...”

“Nhiếp hôn thuật là phương pháp duy nhất, chỉ cần khống chế hôn cậu ta, không sợ cậu ấy không nghe theo lời cô, mà còn cưới cô vào cửa...”

Không được... Không được...

Nam Cung Kiệt cố gắng giãy dụa trong bóng tối, nhưng phản kháng của hấn vô dụng, thân thể không tự chủ được dần trở nên mơ hồ, một đoạn trí nhớ theo đó mà tan biến.

Tiểu Phúc... Tiểu Phúc... Nàng đang ở đâu?

“Thanh Cách, chàng thật sự không nhớ ta là ai sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hàm chứa nước mắt thành linh xuất hiện trước mặt hấn: “Thanh Cách, chúng ta đã thề đời kiếp không xa nhau, Thanh Cách, vì sao chàng lại rời khỏi ta, Thanh Cách, ta là Tiểu Phúc...”

“Tiểu Phúc...Tiểu Phúc...”

“Trang chủ ...người mau tỉnh lại đi.”

Nam Cung Kiệt đột nhiên từ trong hôn mê dần tỉnh lại, nhìn thấy hai cha con Thái gia đang lo lắng nhìn mình.

Nhìn trong mắt hấn tràn đầy sự hốt hoảng, Thái tổng quản nhin không được nước mắt tuôn đầy trên mặt: “Trang chủ, người cuối cùng cũng tỉnh lại, đại phu nói, do người quá mức kích động, sợ người giận dữ công tâm, nếu có chút sơ xuất, chỉ sợ... Chỉ sợ...”

“Tiểu Phúc ở nơi nào?”

“Trang chủ, Tiểu Phúc cô nương từ ngày đó rời phủ rồi, sau đó cũng chưa trở lại lần nào...”

Cuối cùng, lại là Thái Nghị Nhiên không chút do dự đem mọi chân tướng kể lại: “Từ sau khi người té xỉu, Châu nhi liền treo cổ tự tử, nhưng thật may là phát hiện kịp thời mới cứu được, sau đó mới biết được những lời nói ngày ấy là Châu nhi vu hãm Tiểu Phúc, nghe theo sự sai bảo của Triệu Như Mai.”

“Chỉ vì nương Châu nhi bệnh nặng cần chút tiền mua thuốc, Châu nhi vì lo chạy chữa cho nương nên nhận sự trợ giúp của Triệu Như Mai. Khi nàng tận mắt chứng kiến Tiểu Phúc vì chuyện này rời khỏi nhà Nam Cung, lại thấy người vì Tiểu Phúc mà thổ huyết bị dọa sợ tới mức hoang mang tâm thần bất ổn, thậm chí, biết mình nhất thời mà gây đại họa, nên hổ thẹn mới thắt cổ...”

Nam Cung Kiệt nghe đến đây, trái tim giống như bị vỡ nát, khí lực toàn thân bị rút sạch.

Khi hấn đột nhiên nhớ lại cảnh ngày đó: Tiểu Phúc mang khuôn mặt tuyệt vọng đứng bên cạnh mình chạy đi: “Không...”

“Trang chủ, người muốn đi đâu?”

Thái tổng quản cùng Thái Nghị Nhiên nhìn vẻ mặt tái nhợt của Nam Cung Kiệt mà nhảy xuống giường, lão đảo chạy ra ngoài, lập tức người đã biến mất ngoài cửa.

“Rầm” Nam Cung Kiệt một cước đá văng cửa phòng Triệu Như Mai, bắt gặp ả ta đang thu dọn hành lí, bộ dạng giống như chuẩn bị rời đi.

Ả còn chưa kịp định thần lại cánh cửa bị một cước đá văng, lập tức đã có một bàn tay không khách khí bóp lấy cái cổ non mịn.

“Người dám dùng Nhiếp hôn thuật với ta?” Bị tước đoạt trí nhớ, nay đã được khôi phục lại, Nam Cung Kiệt rốt cuộc cũng nhớ lại sự việc xảy ra trên con đường đó.

Bị ép buộc phải ngừng đầu, Triệu Như Mai hoảng sợ cố gắng muốn giãy khỏi bàn tay đang đặt tại cổ mình.

Trước mắt vẫn là Nam Cung Kiệt tuấn mỹ như trước, nhưng gương mặt lại giống như ma quỷ địa ngục, ánh mắt phóng ra những mũi tên bén nhọn hung ác, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống ả.

Từ bé, cô cùng Nam Cung Kiệt lớn lên, nhìn hần xa cách, cao ngạo, tự phụ, nhưng giờ phút này chưa từng thấy hần hung ác, tàn bạo, lãnh huyết như vậy.

Nàng sợ hãi lắc đầu chỉ cầu mong trong giờ phút sinh tử này, có thể nhận được sự thương hại của hần, nhưng hình như nàng đã đánh giá đầy lòng Nam Cung Kiệt quá cao.

Lực đạo ở tay tăng thêm giống như muốn bóp chết nàng trong nháy mắt, nàng tựa hồ đã thấy được cửa vào địa ngục.

“Còn không chịu nói sao?” Hai mắt hần đỏ lên, tiếng cười cợt lạnh lẽo: “Nếu người chết mà không muốn nói ra chân tướng, như vậy ta chỉ có thể thành toàn người...”

Vừa nói, hai tay dùng thêm lực bóp chặt, muốn chấm dứt cái mạng nhỏ của nàng.

Triệu Như Mai liều mạng lắc đầu: “Không... Đừng...” Nàng bị Nam Cung Kiệt làm sợ đến mức đánh mất cả lòng kiên ngạo: “Chàng... Huynh muốn biết cái gì, ta... Ta sẽ nói tất cả.”

Lúc này, hần mới từ từ hơi lỏng tay, nhìn nàng không chút biểu cảm: “Từ đầu tới đuôi, ta muốn biết toàn bộ chân tướng!”

“Khụ... Khụ... Khụ...”

Triệu Như Mai cũng được thở, đột nhiên cảm thấy chính mình thật đau xót, người nam tử mà nàng yêu bao nhiêu năm, dùng đủ mọi mưu kế nhưng đến cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy.

Nàng bỗng nhiên cười lớn, nhưng lệ lại rơi đầy mặt: “Đúng vậy, sự thật ta có sử dụng Nhiếp hồn thuật với người, ta làm như vậy sở dĩ cũng là do huynh ép ta.”

Cặp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt không biểu tình của Nam Cung Kiệt: “Chúng ta cùng nhau lớn lên, huynh biết rõ, trong mắt ta chỉ có mình huynh, còn huynh thì sao chứ? Huynh thử hỏi chính mình một chút xem, huynh đã từng nghiêm túc nhìn ta lấy một lần nào chưa? Cho tới bây giờ, huynh đều là cao ngạo tự phụ, trong mắt căn bản không nhìn tới bất luận kẻ nào!

Mà ngay cả năm đó chỉ vì muốn thấy huynh cười, ta không ngại trực tiếp xuống bếp học nấu ăn, cuối cùng không cần thận mà cắt dao vào tay, huynh chỉ nhàn nhạt liếc ta một cái, nói ta chảy máu rất dơ...” Nàng đột nhiên nở nụ cười bi thương: “Không nghĩ tới, loại người lạnh lùng như huynh lại có thể đối với một tiểu nha đầu nông thôn nở nụ cười ấm áp! Huynh biết không? Khi ta tận mắt nhìn thấy huynh đứng ở đầu phố nhìn nha đầu kia biểu lộ tình cảm, lòng của ta giống như bị vỡ nát, ta không cho phép... Tuyệt đối không cho phép... ta theo huynh nhiều năm như vậy, không thể trở mặt nhìn huynh bị người khác cướp đi!”

Nàng giống như điên, trợn mắt nhìn: “Vị đạo sĩ kia nói với ta, chỉ cần trúng nhiếp hồn, huynh có thể đem đoạn trí nhớ kia biến mất không còn một mảnh. Vì không muốn khiến đoạn trí nhớ kia của huynh bị trống, ta còn bắt hần làm phép khiến cho huynh nghĩ rằng đoạn thời gian này huynh đang ở Nghi Xương, hơn nữa còn muốn huynh huỷ bỏ trận đấu cất rượu, tuyên bố muốn cưới ta làm vợ.”

Nam Cung Kiệt càng nghe càng khiếp sợ. Khó trách mỗi lần hần nghĩ lại đoạn thời gian này, tất cả đều mơ hồ không biết.

Hơn nữa, hần căn bản cũng không nhớ rõ tại sao mình lại đáp ứng lấy ả ta làm vợ, rõ ràng giữa bọn họ không hề có tình cảm với nhau.

Thật giống như có một thanh âm ép buộc hần phải làm như vậy, mà hần thì không thể phản kháng lại.

Bên tai truyền đến nụ cười thê lương của Triệu Như Mai: “Nhưng mà, nữ nhân kia cũng thực ngu xuẩn, ta chỉ an bài một bữa ăn tối cùng huynh, không ngờ chính vì lòng ghen ghét đã che mắt nàng ta. Sau đó, ta cố ý nói cho huynh biết nơi nàng cất rượu nghĩ tạo nên sự hiểu lầm, không nghĩ tới ông trời cũng giúp ta, huynh không hề tỉnh lời nói của nàng cùng Thái tổng quản, mà chỉ tin vào lời nói dối của ta”.

Nam Cung Kiệt nghe xong thực kinh hãi, không nghĩ tới tất cả đều là mưu kế của ả.

Nàng phần hận trừng mắt nhìn hần: “Nam Cung Kiệt, huynh thật sự tin rằng, ngày đó huynh nói với ta muốn giải trừ hôn ước, thì ta sẽ thực sự cam lòng sao? Ta không có rộng lượng đến vậy đâu, càng không có khả năng trở mặt thành toàn cho hai người, ta hận Tiền Tiểu Phúc đã cướp huynh khỏi tay ta, hận Thái

tổng quản mặc dù từ nhỏ xem ta lớn lên, nhưng một lòng lại giúp tiện nhân kia. Mà ta hận nhất chính là huynh! Là huynh ép ta, nếu như huynh không lạnh lùng với ta, lãnh khốc với ta, ta làm sao có thể sử dụng Nhiếp hồn thuật với huynh? Nhưng mà ta lại không ngờ tới...”

Nàng chậm rãi lui về phía sau vài bước: “Nhiếp hồn thuật lại không thể thắng được một chén rượu của nàng ta nhường ra.”

“Nói như vậy, chuyện cất rượu của lệ huyện kia sở dĩ có người lọt vào phá hoại, Châu nhi vụ Tiểu Phúc cùng Thái tổng quản, tất cả những chuyện này đều do cô một tay sắp đặt”.

Từng chuyện xâu chuỗi lại với nhau, Nam Cung Kiệt rốt cuộc hiểu rõ chân tướng, hần hiểu lầm Tiểu Phúc rồi!

Nhớ tới trước lúc chạy đi, ánh mắt Tiểu Phúc tuyệt vọng, tan nát cõi lòng khiến trái tim hần đau đớn, mà hần lại trở thành kẻ đồng lõa thương tổn nàng.

Triệu Như Mai đắc ý cười lạnh: “Là ta làm thì thế nào? Thứ ta không có được thì người khác cũng đừng mơ tưởng có?”

“Người, đồ tiện nhân đê tiện!” Không muốn nghe ả nói thêm lời nào nữa, Nam Cung Kiệt không chút suy nghĩ bóp cổ nàng, tăng thêm lực đạo như gần muốn chấm dứt tính mạng của nàng.

“Trang chủ...”

Ngay tại lúc Triệu Như Mai lịm dần đi thì Thái tổng quản kịp xông vào, nhìn thấy thế vội bước đến ngăn cản.

“Trang chủ mau tỉnh táo lại, giết người thì đền mạng. Huống hồ vì loại người này không đáng để giết. “ Thái tổng quản thất vọng cực độ, ông không thể ngờ được, cô nương mà tận mắt mình nhìn nàng lớn lên, lại có thể thành loại người nhẫn tâm thế này.

Nhờ Thái tổng quản khuyên giải, Nam Cung Kiệt từ từ buông tay, đôi mắt hung ác đỏ trừng mắt nhìn Triệu Như Mai như muốn xử lăng trì, đột nhiên cười lạnh.

“Ông nói đúng! Loại nữ nhân thế này không đáng để giết, sẽ làm bẩn tay ta. Thái tổng quản, Triệu Như Mai dùng tà thuật hãm hại người vô cùng nghiêm trọng, đem nàng đến nha môn, mọi việc đều cho giao quan phủ xử lý.” Nói xong, hần biểu lộ sự khinh bỉ Triệu Như Mai, rời đi.

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, rốt cuộc ngươi có hiểu lời ta nói không vậy, Tiểu Phúc nhà chúng ta không muốn gặp ngươi, ngươi tốt nhất cút xa ra cho ta.”

“Tiểu Phúc đúng là một nha đầu ngốc, lúc trước muội ấy hảo tâm đưa ngươi vào nhà chúng ta, tạo điều kiện cho ngươi ăn, hao tâm tổn trí chiều cổ ngươi, kết quả thì sao? Lại nuôi nhầm một con sói chuyên ăn tươi nuốt sống người.”

Khi Nam Cung Kiệt không ngừng quát ngựa tới thôn Lan Sơn, tìm được nhà của Tiền Tiểu Phúc thì lại bị bốn vị ca ca bộc trực của nàng ngăn lại.

Hần không thể ngờ được, mình lại có kết cục này, bốn huynh đệ Tiền gia giống như bốn pho tượng không thể xâm phạm nổi, gắt gao canh giữ trước cửa nhà. Mặc cho hần nhận lỗi, hay giải thích vẫn không chịu để cho hần bước vào cửa chính một bước.

Cuối cùng, hần dứt khoát quỳ gối trước cổng Tiền gia, nếu như không thấy được Tiền Tiểu Phúc thì sẽ quỳ chết ở chỗ này không đi.

“Hừ! Ngươi đừng làm bộ đáng đáng thương, giả mù sa mưa ở chỗ này, ngươi biết Tiểu Phúc của chúng ta vì ngươi mà có bao nhiêu khổ sở, bị vu oan không? Ngươi cho rằng ngươi quỳ xuống xin lỗi, nói vài lời thật dễ nghe thì Tiểu Phúc sẽ tha thứ ngay cho cái loại người vong ân phụ nghĩa như ngươi hay sao?

Khi hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, bốn huynh đệ liền liệt Nam Cung Kiệt vào kẻ địch số một, hận không thể bẻ gãy xương, lột da, tự tay băm hắn thành trăm mảnh. Lúc này, chỉ cho hắn đứng ngoài cửa, trách cứ vài câu đã rất khách khí lắm rồi.

Đối với việc bốn huynh đệ Tiền gia có địch ý với mình, Nam Cung Kiệt có thể hiểu được, nhưng hắn cũng chỉ là người bị hại, bọn họ đều rơi vào cái bẫy của Triệu Như Mai, nhưng hắn cũng thừa nhận: bởi việc này mà đem lại đau khổ cho Tiểu Phúc.

Cho nên, hắn can tâm tình nguyện quỳ gối ở đây, can tâm tình nguyện nhận sự chỉ trích của huynh đệ Tiền gia, chấp nhận dùng loại phương thức hèn mọn này chờ đợi Tiểu Phúc tha thứ.

Bốn huynh đệ Tiền gia thay phiên mắng xong, phát hiện Nam Cung Kiệt vẫn im lặng, thẳng tắp quỳ gối tại chỗ, chỉ mong Tiểu Phúc gặp hắn.

Cuối cùng, bốn người thấy việc mắng chửi hắn không có ý nghĩa, tức giận bỏ đi, không để ý tới hắn, mặc kệ hắn quỳ đến chết cũng được.

Cứ như vậy, Nam Cung Kiệt quỳ từ sáng đến tối, khờ dại hy vọng Tiểu Phúc có thể ra nhìn hắn, dù chỉ một lần thôi cũng được.

Nhưng đến lúc chạng vạng, sắc trời tối dần, trên bầu trời bắt đầu xuất hiện mưa phùn, vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Phúc xuất hiện.

Mưa lúc đầu nhỏ, sau nặng hạt dần, từng đợt làm ướt xiêm y của hắn, lạnh buốt như băng ngấm vào tận xương tủy, đầu gối quỳ quá lâu cũng dần mất đi cảm giác.

Không biết đã bao lâu, mơ hồ trong tầm mắt xuất hiện đôi giày thêu, trên đầu giống như được vật gì đó che chắn khỏi nước mưa.

Ngẩng đầu nhìn lên, đúng là một cái ô giấy đang che cho hắn, mà đứng trước mặt hắn, không ai khác chính là người từng đem lại cảm giác người nhà cho hắn—Tiền đại nương.

Trên mặt người đối diện nở nụ cười hiền lành, cho dù ở trong đêm mưa lạnh lẽo này vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ bà.

“Thanh Cách công tử, à không... Có lẽ ta nên gọi ngài là Nam Cung trang chủ.” Bà vươn tay, đỡ người đang quỳ trên mặt đất dậy. “Thân thể ngài đáng giá ngàn vàng, nhà nghèo chúng ta không nhận nổi lễ lớn thế này, mưa đêm rất lạnh, ngài mau trở về đi thôi, nếu không cảm lạnh, trách tội xuống, gia đình chúng ta thật gánh không nổi tội danh này đâu.”

Nam Cung Kiệt vâng lời bà, từ từ đứng dậy, mới phát hiện đầu gối của mình đã đau nhức mất đi cảm giác, dưới chân lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, lại có cánh tay khô gầy đỡ lấy cánh tay của hắn.

“Cẩn thận!”

Hai chữ ngắn gọn, nhưng lại làm cho ý chí kiên cường của Nam Cung Kiệt nơi cổ họng chưa xót, xuất hiện lệ nóng: “Tiền đại nương, cầu người...cầu người cho cháu gặp Tiểu Phúc, có được không?”

Về mặt Tiền đại nương khó xử, cuối cùng ưu tư nói: “Tiểu Phúc... Tiểu Phúc... Ngày hôm qua, nó đã rời đi rồi, trước khi đi, nó cũng nói với ta, nếu một ngày kia ngài tới cửa tìm thì đem cái này giao lại cho ngài.”

Vừa nói, từ trong tay áo đưa ra hai phong giấy, đặt vào trong tay Nam Cung Kiệt.

Nam Cung Kiệt nhìn kĩ, đây là lúc hắn vui đùa ăm ỉ, buộc nàng kí văn tự bán mình, trên đó còn lưu lại dấu tay hồng hồng của nàng.

“Tiểu Phúc nói, ngài đã huỷ đi ước hẹn giữa hai người, nên khế ước này sẽ không còn hiệu lực. Mặt khác, Tiểu Phúc muốn nhờ ta viết dùm lại phương thức cắt rược. Nó nói, ‘duyên định ngàn đời’ có thể hoàn thành là do hợp lực của hai người, nếu như ngài còn nhớ rõ đã hứa hẹn gì với nó, như vậy...Ngài nên biết phải làm thế nào.”

Nam Cung Kiệt tiếp nhận hai tờ giấy mỏng, chậm rãi hồi tưởng lại từng câu nói của Tiền đại nương.

Tiểu Phúc đi rồi...

Tiểu Phúc rời khỏi hân...

Khi ý thức dần dần rõ ràng, hân rõ ràng nghe được giọng nói tan nát cõi lòng của mình.

“Không...”

11. Chương 11

“Nếu có một ngày huynh không làm được yêu cầu của muội, chỉ hi vọng huynh có thể đem ‘duyên định ngàn đời’ cho mọi người Đông Thần quốc biết đến, ai cũng có thể thưởng thức được hương vị tuyệt vời của nó, còn muội... Sẽ rời đi một nơi rất xa, sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của huynh.”

Từ khi Tiền Tiểu Phúc không nói một tiếng bỏ đi, những lời này mỗi ngày mỗi đêm đều quanh quẩn bên tai Nam Cung Kiệt.

Tiểu Phúc, ta không muốn tổn thương nàng... Chỉ vì rơi vào tình huống không cần thận mà... Quên đi nàng. Sao nàng không chịu cho ta một cơ hội giải thích?

Vì sao nàng nhẫn tâm bỏ rơi ta mà đi như vậy?

Trong nội tâm Nam Cung Kiệt có quá nhiều lời nói, có quá nhiều oan ức muốn bày tỏ hết với Tiền Tiểu Phúc nhưng chuyện đã xảy ra rồi cuộc không thể cứu vãn nổi. Tiểu Phúc giống như người bốc hơi, suốt một năm qua chưa từng xuất hiện ở trước mặt hân.

Nén lại bi thương, hân đem tất cả tâm lực dồn vào ‘duyên định ngàn đời’. Vì muốn thực hiện lời hứa với nàng làm cho ‘duyên định ngàn đời’ nổi danh tại Đông Thần quốc, thậm chí

Là vang danh thiên cổ, hân xuống tay không chút lưu tình với những thương nhân xảo trá luôn dùng thủ đoạn.

Trong vòng một năm ngắn ngủi, ‘duyên định ngàn đời’ đã trở thành chiêu bài mới nhất của Vạn tửu trang.

‘duyên định ngàn đời’ nổi danh bởi hương vị thuần mỹ, mùi thơm ngát lòng người, hơn nữa cái tên cũng dễ nghe, ý nghĩa lại tình thâm. Lâu dần, từ thành lớn đến ngõ ngõ đã trở thành loại rượu ngon đều được mọi người yêu thích. Mà ‘hoa đào thức’ là loại rượu có hại cho sức khỏe, nên Đại phú tửu trang đành phải biến mất vĩnh viễn khỏi Vĩnh An thành.

Ý vị sâu xa trong đó, không ai không biết: ‘duyên định ngàn đời’ gắn liền với một câu chuyện tình yêu xưa: Có một nam tử si tình, bởi vì yêu mến một vị nữ tử nên chế ra ‘duyên định ngàn đời’ này, cũng lập lời thề, đời này kiếp này nếu không tìm được vị nữ tử đó quyết cả đời không lập gia thất, cho dù sau khi chết xuống Hoàng Tuyền cũng muốn tiếp tục tìm kiếm, cho đến ngàn vạn năm sau, cũng không buông tay từ bỏ!.

Truyện thuyết này khiến mọi người đều cảm động, ai cũng coi đoạn truyền kỳ này trở thành một giai thoại.

Mà tới nay, mọi người cũng không biết tại sao ‘hoa đào say’ lại trở thành rượu cấm của vạn tửu trang.

Từ một năm nay, bắt đầu dừng việc sản xuất, ‘túy hoa say’ là phương thức do vị hôn thê được thừa kế lại, nhưng vì mưu hại trang chủ vạn tửu trang liền bị nha môn bắt, cuối cùng bị lưu đầy ra biên ải, cả đời không được trở về Vĩnh An thành.

Một năm nay, Nam Cung Kiệt nghĩ hết mọi biện pháp đem ‘duyên định ngàn đời’ trở thành địa vị cao nhất trong các loại rượu. Bên cạnh đó, phái người khắp nơi tìm kiếm tung tích của Tiền Tiểu Phúc.

Mà hân cũng không ít lần tự mình đến thôn Lan Sơn, bái kiến Tiền gia. Mới đầu, các vị ca ca luôn yêu thương tiểu muội của mình là Tiểu Phúc, còn coi hân là địch nhân, luôn có sắc mặt không tốt.

Trang chủ vạn tửu trang có tiền tài vô số, từ trước đến nay trong thiên hạ luôn kiêu ngạo, duy chỉ có ở trước mặt Tiền gia, thì luôn biểu hiện sự khiêm tốn.

Trải qua một thời gian dài, bốn huynh đệ Tiền gia cũng bị hân làm cho cảm động. Về sau lại nghe được, Nam Cung Kiệt sợ dĩ không nhận ra Tiểu Phúc hoàn toàn là do mưu kế của Triệu Như Mai, bản thân hân

cũng là người bị hại, liền không đối xử lạnh nhạt với hắn như trước kia, cũng không hề oán hận hắn chọc tức muối mặt đến nỗi bỏ đi nữa.

Mà Phụ mẫu Tiền gia đều là những người thành thật, một năm qua nhìn người luôn cao quý như Nam Cung Kiệt lại xem bọn họ như gia đình thứ hai, nhiều lần đề nghị đem cả nhà bọn họ đón vào ở trong phủ, nhưng đều bị hai lão khéo léo từ chối ý tốt với lý do đã quen sống nơi dân dã này.

Nam Cung Kiệt thấy bọn họ không chịu cùng mình đi Nam Cung phủ, dứt khoát đem lợi nhuận kiếm được từ ‘duyên định ngàn đời’ đưa đến Tiền gia, bởi vì rượu này là tâm huyết của Tiểu Phúc, Tiền gia đương nhiên có tư cách được khoản tiền lớn này.

Đáng tiếc chính là thời gian trôi qua mau, Tiểu Phúc không có tin tức gì, mà ngay cả Tiền gia phụ mẫu và bốn huynh đệ cũng bắt đầu lo lắng cho nàng.

Mà trong khoảng thời gian một năm này, Nam Cung Kiệt bởi vì nỗi đau mất nàng, phái thám tử đi khắp nơi tìm kiếm nàng nhưng không thấy tin tức gì, trong lòng quá mức lo lắng quan tâm nàng, hơn nữa ngày đêm vất vả làm việc, hắn lại sinh ra tâm bệnh, thân thể ngày càng lụn tàn.

Trong lòng Thái tổng quản cấp bách, cho mời tới nhiều vị đại phu, sau khi bắt mạch và chẩn bệnh đều nói: “Tâm bệnh quá nặng, khí huyết không thông, làm việc quá độ, e là khó chữa trị.”

Những lời này không thể nghi ngờ là phán quyết Nam Cung Kiệt tử hình, Thái tổng quản cùng Thái Nghị Nhiên nghe xong đều kinh hãi lo lắng, cả ngày đều sai người hầm sừng hươu bồi bổ cho hắn.

Nhưng bệnh của Nam Cung Kiệt ngày càng nặng, đến cuối cùng ngã bệnh tại trên giường.

“Trang chủ, ta phát hiện ra, từ hôm qua đến giờ người chưa uống một ngụm nước nào, đây là cháo làm từ nước lê mà ta sai hạ nhân hầm, từ nhỏ, người sợ đắng nên bên trong đã cho rất nhiều đường, hương vị không tồi.”

Thái tổng quản nâng Nam Cung Kiệt dậy, cho hắn tựa ngò vào cạnh giường, một muống đưa đến miệng hắn, ánh mắt cầu mong chủ tử nhà mình uống một chút, dù ít hay nhiều.

Ánh mắt nhìn Nam Cung Kiệt, không thể ngờ được, trước kia là một công tử văn nhã luôn hăng hái, bây giờ, hai gò má hóp lại, đôi mắt vô thần, tản ra hơi thở như cận kề cái chết.

Mỗi khi Thái tổng quản nhìn thấy hắn, đáy mắt không tìm được nước mắt mà ẩm ướt, nhưng sợ chủ tử thấy mình rơi lệ mà buồn, nên cố nén lại.

Nam Cung Kiệt suy yếu tựa bên giường, thử uống một ngụm, nhưng cháo vừa vào trong miệng, hắn khó chịu nuốt xuống, cười nhạt

“Thật không ngờ ông vẫn còn nhớ rõ ta ghét nhất vị đắng, nhớ khi còn bé, mỗi lần ta bị bệnh đều là Thái tổng quản dỗ ta uống thuốc. Khi đó ta sợ uống đắng, ông nhân lúc cha mẹ ta không chú ý, liền bỏ vào trong thuốc ít đường, mặc dù sẽ giảm bớt được tính, nhưng sẽ không làm ta cảm thấy thống khổ khi uống vào.”

Vừa nói, Nam Cung Kiệt vừa ho khan vài tiếng, cảm thấy quá mệt mỏi, nhưng có mấy lời không thể không nói: “Thái tổng quản, kỳ thật ta vẫn luôn muốn nói một câu xin lỗi với ông, khi đó ta không phân biệt được đen trắng, còn nói những câu rất nặng lời làm ông tổn thương, trong chuyện này, ta vẫn luôn thấy áy náy, khục... Khục...khục...”

Thái tổng quản nghe xong, không tìm được mà chảy nước mắt, bước đến vỗ nhẹ lưng hắn: “Trang chủ đừng nói như vậy, từ đầu đến cuối ta chưa bao giờ trách ngài, huống hồ khi đó, trang chủ trúng mưu kế Triệu Như Mai mới có thể nói ra những lời kia...”

Vừa nói xong, lệ nóng chảy xuống. Nhìn người mà mình tận tay hầu hạ chăm sóc từ nhỏ đến lớn, ngày hôm nay lại có bộ dáng bệnh tật, mặc cho những đại phu y thuật lừng danh đến khám và chữa bệnh, nhưng vẫn không tìm ra được biện pháp.

Ông biết đây là tâm bệnh, tục ngữ nói tâm bệnh thì phải dùng tâm thuốc, nhưng Tiểu Phúc đã đi hơn một năm, không hề có tin tức, rất nhiều người suy đoán rằng nàng xảy ra chuyện không hay, nếu không vì sao tìm không thấy người.

Nam Cung Kiệt cũng không ngốc, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng khẳng định, cho nên từ đó đến giờ bệnh tình mới dần chuyển biến xấu đi.

Ngày qua ngày, dân chúng trong thành đều biết trang chủ Vạn tử trang - Nam Cung Kiệt bệnh nặng dần chuyển xấu, chỉ sợ thời gian không còn nhiều.

Khi ấy, Tiền gia phụ mẫu cùng bốn huynh đệ từng tới thăm, bọn họ không nghĩ tới, mới ít ngày không gặp, từ một người khoẻ mạnh mà bệnh nghiêm trọng thế này.

Nam Cung Kiệt cho gọi thân tín vào phòng, đến bên giường mình, hẩn phân phó Thái tổng quản giống như chính mình thật sự không còn nhiều thời gian, trên danh nghĩa sản nghiệp của vạn tử trang liền đem đến Tiền gia. Từ trang thì giao cho Thái Nghị Nhiên kinh doanh, còn nhiều lần dặn dò, nhất định phải đem ‘duyên định ngàn đời’ tiếp tục phát triển hơn.

Thái Nghị Nhiên đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, mắt thấy chủ tử cùng mình lớn lên, nghe lời giao phó di ngôn này, trước mặt mọi người mà hai mắt khóc sưng lên, cái gì cũng không tin đây là sự thật.

“Còn nữa đây là tâm nguyện cuối cùng của ta...” Không để ý mọi người khóc thút thít, Nam Cung Kiệt cố hết sức cầm lấy bàn tay già nua của Thái tổng quản: “Hi vọng sau khi ta chết, đem tro cốt của ta chia làm nhiều phần mà chôn, hy vọng có thể thông qua đó mà nhìn thấy được Tiểu Phúc vẫn sống hạnh phúc vui vẻ. Đừng quên móc lấy trái tim của ta bỏ vào phòng ướp lạnh, nếu có một ngày Tiểu Phúc trở về, cầu nàng... Tự mình làm mai táng cho ta. Còn... Lấy đôi mắt của ta chôn tại đỉnh núi cao nhất, bởi vì ta muốn tận mắt nhìn nàng lấy chồng sinh con, có được niềm vui khi còn sống...”

Không chờ lời trần trời xong, tất cả mọi người đều khóc thành tiếng.

Mọi người ở đây đều rơi vào tâm trạng bi thương, đột nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói đã lâu không nghe.

“Thanh Cách, di ngôn của huynh nghe thật đáng sợ, huynh không định hóa thành quỷ đến báo thù ta mất tích trong khoảng một năm này đấy chứ?”

Mọi người, kể cả người đang hấp hối - Nam Cung Kiệt, nghe được tiếng nói dễ nghe xong, giật mình nhìn ra phía cửa.

Chỉ thấy, ở đây có một thiếu nữ xinh đẹp trên người mặc bộ đồ lụa trắng lãnh đạm, nhìn như cười nhạt vui vẻ, đáy mắt cũng đã có hơi nước, cổ họng nghẹn ngào đứng trước cửa ra vào, phảng phất giống như dưới chân mọc rễ, không hề di chuyển.

Nam Cung Kiệt si ngốc, bốn mắt nhìn nhau, người mà hẩn ngày nhớ đêm mong này đã xuất hiện, hẩn sợ mình nháy mắt, thì gương mặt quen thuộc kia sẽ lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Hẩn dùng sức nâng tay dụi dụi mắt mình, nhưng không nổi.

Tiểu Phúc, là nàng đã trở về đúng không?

Tiểu Phúc, nàng rốt cuộc cũng chịu gặp ta lần cuối cùng...

Tâm bệnh phải dùng tâm thuốc. Khi Nam Cung Kiệt bệnh nặng nguy kịch, Tiền Tiểu Phúc ra ngoài hơn một năm cũng nghe được trang chủ vạn tử trang sắp qua đời, khiến nàng sợ hãi, mang theo nỗi lo, nàng vội vàng chạy về Nam Cung Phủ tại Vĩnh An thành.

Nàng cũng không thể ngờ được, một nam nhân cao ngạo, coi trời bằng vung là vậy, chỉ vì nàng rời đi một năm đã suy sụp đến thế.

Lúc trước, nàng bị nỗi đau dày vò, yêu hai lần bị thương hai lần, nàng không biết mình có thể chấp nhận một lần nữa hay không, cuối cùng, nàng nghĩ: không bằng đi xa quê hương, đời này kiếp này không gặp lại hẩn.

Một năm nay, nàng đi khắp từ bắc chí nam, học hỏi được không ít kinh nghiệm. Đương nhiên, ‘duyên định ngàn đời’ cũng dần trở thành loại rượu được mọi người yêu thích, nàng đã tự mình kiểm chứng lời thề của hẩn đối với nàng, dùng toàn lực đem ‘duyên định ngàn đời’ vang danh thiên hạ.

Đến một nơi khác, nàng đều nghe được truyền thuyết về mối tình duyên của ‘duyên định ngàn đời’, cảm động và nhớ mong người nam nhân mà nàng yêu. Cho đến khi nghe tin Nam Cung Kiệt bệnh nặng, nàng mới ý thức được sự việc nghiêm trọng, nàng phải lập tức trở về gặp hân.

May mắn là nàng trở về đúng lúc, khi chính tai nghe được Nam Cung Kiệt nói ra những lời kia, khiến nàng thật sự cảm động, hận không thể bỏ nhào vào ngực hân, nói cho hân biết, thật ra nàng đã tha thứ cho hân từ rất lâu rồi.

Mà Nam Cung Kiệt đang lúc hấp hối, gặp được người ngày nhớ đêm mong - Tiểu Phúc, kỳ tích dường như xuất hiện, trải qua hơn mười ngày điều dưỡng, bệnh của hân ngày càng thuyên giảm, sắc mặt hồng hào không ít.

Nhưng hân vẫn không thể tin được Tiểu Phúc đã trở lại, mỗi khi đi ngủ, hân đều nắm chặt tay của nàng, chết cũng không chịu làm cho nàng rời đi.

Mới đầu Tiền Tiểu Phúc còn lo lắng bệnh của hân, cũng không so đo, đau lòng, lại một lần một lần an ủi hân. Nhưng thời gian lâu dần, thấy bệnh tình hân chuyển biến tốt đẹp, nhưng hân lại giống như keo dính chuột, mỗi ngày mở mắt hân sẽ bám lấy nàng không tha, đi ngủ cũng muốn nàng, thật sự làm nàng ăn không tiêu.

Tuy nhiên nghe Thái tổng quản nói, sở dĩ, Nam Cung Kiệt không nhớ ra nàng đều do Triệu Như Mai sử dụng Nhiếp hồn thuật trên người hân, mà hân không phải là cố ý nuốt lời, vì thế nàng càng đau lòng hơn.

Nhưng bây giờ, hân là người bệnh cũng không thể đem nàng trở thành người rảnh rỗi suốt ngày như thế được, ngày đêm quần quýt lấy nàng!

Lần này, nàng lo sợ vội vàng chạy về thành Vĩnh An để xem hân, cũng chưa kịp bước vào nhà mình một bước, càng đừng nói đến việc gặp lại cha mẹ cùng các ca ca. Nhưng mỗi khi nàng nói muốn trở về thôn Lan Sơn gặp cha mẹ thì Nam Cung Kiệt sẽ lộ ra vẻ mặt ủy khuất và khổ sở của đứa con nít, mà phóng đại hơn là trông mắt còn có nước vòng quanh, khiến người ta không khỏi đau lòng.

Cho nên, nàng đành một lần, lại một lần từ bỏ đi ý niệm trở về nhà, sẽ chờ hân đỡ thêm tí nữa sẽ nhắc lại việc này.

Trước đó vài ngày, bệnh tình Nam Cung Kiệt đã tốt lên rất nhiều, mà ngay cả nàng - một người không hiểu gì về y thuật cũng nhìn ra được sự hồng hào trên gò má hân biểu thị cho khỏe mạnh. Nhưng đại phu lại cho nàng biết, Nam Cung Kiệt đã tốt hơn đôi chút, nhưng nhất định phải chú ý chăm sóc.

Làm Tiền Tiểu Phúc sợ tới mức cho rằng Nam Cung Kiệt rất nhanh chết, mỗi ngày hỏi hân có lạnh không, có nóng không, đêm ngày đều canh giữ ở bên cạnh hân, không dám rời đi nửa bước, cho dù hân đang ngủ thì nàng cũng thỉnh thoảng đặt tay lên mũi hân, xem có còn thở hay không...

Qua mấy ngày liên tiếp, sắc mặt Nam Cung Kiệt ngày càng tốt lên, cũng giống như đã khỏe mạnh hoàn toàn, hại nàng không thể không nghi ngờ có phải sau lưng cất dấu âm mưu gì hay không...

“Trang chủ, tiếp tục như vậy nữa thì ngay cả đứa bé ba tuổi bên đường cũng khó hiểu. Hơn nữa, những đại phu này không chỉ ý kiến với ta một lần, tỏ vẻ không muốn tiếp tục nói dối, muốn đem chân tướng nói hết ra.”

Thái tổng quản chưa hề nghĩ tới, chủ tử khôn khéo nhà ông từ khi bệnh nặng khỏi, tính cách trở nên như trẻ con.

Chủ tử khôi phục khỏe mạnh là chuyện tốt, nhưng bây giờ người trong phủ ai ai cũng cảm thấy lo lắng, sợ bị chủ tử bắt được đều phải cùng nói dối Tiền Tiểu Phúc với hân.

Vì thế, gần đây tính cách Thái Nghị Nhiên trở nên hào sảng hơn, không có việc làm thì chạy ra ngoài, không muốn bị người vừa khỏi bệnh kia tóm được, tâm trí chủ tử so với trước kia thì ngày thơ hơn không biết gấp bao nhiêu lần, lại điên điên khùng khùng.

Nam Cung Kiệt cũng rất buồn rầu. Sở dĩ hân làm như vậy còn không phải sợ Tiểu Phúc chẳng thềm quan tâm đến hân nữa, hân cũng không muốn nhận lấy kết cục bị thảm.

“Tóm lại, chuyện này giấu được bao nhiêu lâu thì cứ giấu, ông phân phó xuống dưới, ra lệnh cho người hầu trong phủ không được để lộ tin tức ra bên ngoài, nếu ai dám làm hỏng chuyện tốt của ta, thì sẽ trực tiếp bị đuổi ra khỏi phủ, mãi mãi không thuê nữa.”

“Còn tưởng rằng sau lần bệnh nặng này, huynh sẽ trở nên nhân từ, không nghĩ tới, thân thể mới tốt hơn một chút đã khôi phục bản tính xấu xa!” Không chờ Thái tổng quản phản ứng, Tiền Tiểu Phúc đã đẩy cửa bước vào, hơn nữa không khách khí mở miệng chỉ trích Nam Cung Kiệt.

Nàng có nhiều nghi vấn, quả nhiên vừa nghe lén câu chuyện giữa Thái tổng quản và Nam Cung Kiệt, mới biết được nam nhân ghê tởm kia lại lấy nàng ra chơi đùa.

Nam Cung Kiệt biết chuyện bị bại lộ, kêu thầm không xong, vừa định lôi kéo Thái tổng quản thay mình giải thích thì đối phương lại nói có việc gấp, vội bỏ cửa chạy lấy người.

Thật là không có khí phách anh hùng! Trong lòng Nam Cung Kiệt oán thầm, nhưng trên mặt tươi cười: “Tiểu Phúc...”

“Huynh giả bệnh?”

“Chuyện này...”

“Còn ra lệnh hạ nhân trong phủ lừa ta?”

“Ta...”

“Hừ! Rõ ràng đem ta biến thành con ngốc để đùa giỡn có phải không?”

Thấy hấn áp a áp ứng, Tiền Tiểu Phúc không biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng, nam nhân này luôn rất hiểu chuyện, nhưng giờ phút này lại cực kì giống bé trai bị giành mất đồ chơi.

“Tiểu Phúc nàng nghe ta nói!” Sợ nàng quay người bỏ chạy, một tay Nam Cung Kiệt kéo nàng ôm vào trong ngực: “Tuy bệnh ta đã tốt lên nhiều, nhưng nếu nàng bỏ ta mà đi, không bao giờ để ý tới ta, ta thật không dám cam đoan có thể bị bệnh lại hay không.”

Tiền Tiểu Phúc bị ôm trong ngực hấn, thấy hấn khẩn trương như vậy không nhịn được buồn cười: “Ta nói sẽ rời xa chàng khi nào hả?”

“Nàng luôn muốn về thôn Lan Sơn, chẳng lẽ không phải muốn rời xa ta sao?”

“Thôn Lan Sơn có cha ta, mẹ ta, còn có bốn vị ca ca của ta, sao ta không thể về thôn Lan Sơn?” Thấy sắc mặt hấn trắng bệch, Tiền Tiểu Phúc biết hấn sợ nàng đi mất, ôn nhu nói tiếp: “Ta trở về thôn Lan Sơn để gặp cha mẹ và các ca ca, ta cũng không biết, một năm chia lìa, chắc hẳn họ rất lo lắng cho ta, hôm nay huynh bệnh đã tốt lên rất nhiều, ta trở về nhìn người nhà, chẳng lẽ là sai?”

“Nàng... Nàng nói, sau khi trở về sẽ liền quay trở lại bên cạnh ta sao?” Nam Cung Kiệt nhận được đáp án mà mừng rỡ.

Nàng giận dữ trừng hấn, “Nếu như huynh không muốn ta trở về, ta sẽ không trở về nữa.”

“Ai nói, ai nói!” Nam Cung Kiệt bối rối lắc đầu: “Sớm biết tâm tư nàng như vậy, chúng ta còn chần chừ gì nữa, ta sẽ sai người thu thập ít hành lý đơn giản, rồi ta đưa nàng trở về gặp cha mẹ cùng các ca ca.”

Khuôn mặt Tiền Tiểu Phúc đỏ lên, tức giận véo hấn một cái: “Cái gì mà cha mẹ chúng ta, bọn họ là cha mẹ của ta, không có quan hệ với huynh.”

Nam Cung Kiệt nở nụ cười vô lại nói: “Tiểu Phúc a Tiểu Phúc, xem ra nàng còn chưa biết, trong khoảng thời gian nàng rời đi, ta đã đổi cách xưng hô, gọi bọn họ là cha mẹ, bọn họ cũng sớm coi ta trở thành con rể mà đối đãi rồi, chỉ có cái nha đầu nhẩn tâm này không để ý người ta lo lắng, không biết sống chết thế nào, ở bên ngoài một năm tiêu dao tự tại.”

Vừa nói một tay hấn ôm nàng càng chặt: “Lần này, nàng trở về, mặc cho nàng có bản lĩnh thần thông quảng đại cũng đừng mơ tưởng rời khỏi ta nửa bước.”

Tiền Tiểu Phúc đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào vòng ngực của hấn, trên môi nở nụ cười.

Đúng vậy! Đây là người nam nhân làm cho nàng gặp một lần đã yêu, nàng cũng biết, hắn chỉ yêu mình nàng, đời này kiếp này, nàng sẽ không bao giờ có ý niệm bỏ đi trong đầu nữa.

Vạn tử trang có quân bài ‘duyên định ngàn đời’ nên thu được nhiều nguồn làm ăn, hôm nay, trong nước Đông thần, từ bắc đến nam, chỉ cần nhắc đến ‘duyên định ngàn đời’ sẽ nghĩ ngay đến vạn tử trang. Mà Nam Cung Kiệt cũng được mệnh danh là Tử Vương.

Từ khi Nam Cung Kiệt khôi phục khoẻ mạnh xong, có rất nhiều thương nhân đến làm ăn không kể xiết, ngày hôm đó, khi hắn đang trong thư phòng xử lý công việc, thấy Thái tổng quản ôm một đứa trẻ con, vẻ mặt bối rối chạy vào.

Thấy thế, Nam Cung Kiệt nhíu lông mày: “Thái tổng quản, ông nhặt được hài tử này nơi nào vậy? Sao lại ôm đến phòng ta? Chẳng lẽ Thái Nghị Nhiên chơi bời bên ngoài nên có con riêng?”

Chỉ thấy, tiểu tử kia thân thể mềm mại, làn da trắng ngần, trên đầu đã có ít tóc, khuôn mặt khóc thành bộ dáng sụt sướt.

Hắn không có nhiều cảm tình với trẻ con, lại cực kì sợ tiếng khóc đinh tai nhức óc, cho nên ngay từ nhỏ, liền coi tiểu hài tử là vật nguy hiểm, có thể trốn thì liền trốn thật xa.

Thái tổng quản tức giận hừ lạnh một tiếng: “Trang chủ, đến lúc này mà người còn có tâm tình trêu đùa ta ư, nhắc đến con riêng thì ta phải hỏi trang chủ mới đúng, rốt cuộc người trắng hoa thể nào mà lại có khoản nợ này? Ta vừa mới vào phủ thì đã nhìn thấy một chiếc giỏ đặt trước cửa, bên trong đựng tiểu bảo bảo này, cạnh đó còn để tờ giấy, trên đó viết rõ ràng, đứa nhỏ này chính là con riêng của trang chủ!”

“Cái gì?” Nam Cung Kiệt còn đang chuẩn bị tâm tình trêu chọc ông, khi nghe đến đây, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “Con riêng của ta? Điều này sao có thể?” Hắn vội vàng đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Thái tổng quản, cẩn thận nhìn tiểu cục cưng trong lòng của ông đang khóc đầm nước mắt.

Cẩn thận quan sát, trông mặt mày này quả nhiên cùng mình có vài phần giống nhau, trên người tiểu cục cưng còn mặc áo tơ màu trắng, mặc cái yếm cũng màu trắng, hai má mập mạp non nớt, khóe miệng còn dư lại nước miếng, tuy nói khi khóc trông rất nhếch nhác, nhưng bộ dáng lại vô cùng đáng yêu.

“Trang chủ, trong lúc không có người ngoài ở đây, người khai thật đi! Đứa nhỏ này rốt cuộc là của nữ nhân nào hả?”

Tuy nói Tiểu Phúc cô nương đã đáp ứng lời cầu hôn của thiếu gia, nhưng bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu để Tiểu Phúc cô nương biết được, hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

“Cái gì mà cô nương nào chứ! Tại sao lại có thể là con của ta?” Về mặt hắn hoang mang: “Rốt cuộc là ai cố tình giăng bẫy hại ta? Có phải nhìn địa vị của nhà Nam Cung chúng ta càng hiển hách mới nghĩ ra thủ đoạn hèn hạ này để hãm hại ta?”

Thái tổng quản nghĩ ngợi, cũng nhẹ gật đầu: “Cái này cũng rất có khả năng, nhưng mà đứa nhỏ này...” Chăm chú dò xét đứa bé trong ngực, da thịt vô cùng mịn màng, không thể không công nhận là nhỏ nhắn đáng yêu, làm cho cái lão nhân như ông càng ôm càng yêu thích, không nỡ buông tay. Nam Cung Kiệt lại hừ lạnh một tiếng, tuy nhiên, càng nhìn càng phát hiện đứa bé này có tám chín phần giống mình, nhưng từ trước đến giờ hắn chưa làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Phúc mà!

“Thái tổng quản, chuyện này ngàn vạn lần không thể cho Tiểu Phúc biết được! Ông đến phòng thu chi lấy ít bạc, trước khi Tiểu Phúc quay lại, ông mau đem nó tống ra khỏi phủ, đưa nó cho gia đình nào tốt để nhận nuôi...”

Không đợi hắn phân phó xong, ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Tiền Tiểu Phúc: “Ô? Sao ta lại nghe thấy tiếng khóc của trẻ con? Thanh Cách, là từ trong phòng huynh truyền ra đấy sao?”

Sắc mặt Nam Cung Kiệt tái nhợt, muốn ngăn cản nàng bước vào nhưng không kịp.

Chỉ thấy Tiền Tiểu Phúc từ bên ngoài đi vào, khi nàng nhìn thấy Thái tổng quản ôm một tiểu nam hài, thì hai mắt sáng lên, vội chạy tới ôm vào trong ngực: “Tiểu bảo bảo này thật đáng yêu, đây là con nhà ai vậy?”

Nam Cung Kiệt vội vàng nói: “Thái tổng quản nhất được đứa bé bị vứt bỏ này, ta định sai ông ấy đến phòng thu chi lấy ít bạc, đem tiểu tử kia tống xuất phủ, giao cho nhà nào có lòng hảo tâm nuôi dưỡng.”

“Đứa trẻ bị vứt bỏ?” Tiểu Phúc tò mò liếc nhìn tiểu tử trong ngực, lại nhìn chăm chú vào vẻ mặt lúng túng của Nam Cung Kiệt: “Sao ta cứ có cảm giác, đứa nhỏ này có vài nét giống huynh nhỉ?”

“Đâu, chỗ nào giống ta?” Nam Cung Kiệt lập tức kêu lên: “Nàng nhìn nhầm rồi.”

“Không đâu!” Nàng vuốt mặt tiểu tử kia: “Huynh nhìn xem, lông mi hai người giống nhau, con mắt cũng rất giống, miệng cũng thế, dù nhìn thế nào đi nữa thì đứa bé này cực kỳ giống như con trai huynh vậy.”

Nam Cung Kiệt sợ nàng hiểu lầm, vội vàng chỉ vào tiểu oa nhi: “Ánh mắt đứa trẻ này lớn quá, lông mi lại mảnh, cái miệng thì chu cao như vậy, hai má mập giống hệt như con heo, hơn nữa, vừa khóc xong nên rất xấu, đâu có chỗ nào giống ta? Nam Cung Kiệt ta làm sao lại có loại con trai khó coi như này?”

Một mạch nói xong, chỉ thấy Tiền Tiểu Phúc tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Nói như vậy là huynh không chịu thừa nhận nó là con của huynh đúng không?”

Thái tổng quản mơ hồ thấy được có điều bí ẩn gì ở đây, ông cảm giác, Tiểu Phúc có quan hệ rất mật thiết với đứa nhỏ này.

Mà Nam Cung Kiệt, từ đầu tới cuối lo lắng nàng sẽ cho rằng tiểu tử này là con riêng ở bên ngoài của hắn, sợ nàng tức giận bỏ đi, cho nên liều mạng lắc đầu.

“Đứa bé này tuyệt đối không phải là con của ta!”

Lần này, sắc mặt Tiền Tiểu Phúc thay đổi, một tay ôm tiểu bảo bảo trong ngực che chở, dõ dãnh mãi mãi hài tử này mới nín khóc.

“Tiểu Cách, cha con đã không nhận con, như vậy, nương chỉ có thể mang con đi rời khỏi nơi này thôi. Đều do nương không tốt, tự nhiên làm con mang tội danh con riêng bên ngoài, con nhất định phải nhớ kỹ gương mặt này của cha con. Chờ sau khi con trưởng thành, nếu có gặp loại người này trên đường, đừng quên nói vào mặt huynh ấy ba từ ‘không quen biết’, nhớ chưa?” Vừa nói xong, nàng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Nam Cung Kiệt cùng Thái tổng quản, liền xoay người rời đi.

Thật làm nàng tức chết, mấy ngày nay hao tổn hết tâm tư mới an bài để đưa đến cho hắn niềm vui này, tên ghê tởm này lại dám nói con trai bảo bối của nàng vừa xấu vừa khó coi?

Vất vả lắm, Nam Cung Kiệt mới hồi phục lại tinh thần, kịp thời túm lấy cổ tay của nàng: “Tiểu... Tiểu Phúc, đứa bé này... Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Đứa bé...”

Hắn rất kinh ngạc, thật sự kinh ngạc!

Tiểu Phúc biến mất một năm nay, chẳng lẽ là... chẳng lẽ...

Hắn không dám suy đoán loại khả năng, bởi vì hắn sợ hi vọng càng nhiều thật vọng càng lớn.

Nhưng tiểu hài tử trước mặt bị Tiểu Phúc ôm vào trong ngực, khuôn mặt rất giống mình, có thật là Tiểu Phúc sinh hạ tiểu bảo bối này cho hắn không?

“Ừ!” Đứa bé mềm nhũn đáng yêu kia bị Tiền Tiểu Phúc mạnh mẽ ném vào trong lòng ngực hắn, phần nộ trùng hắn.

“Nam Cung Kiệt, lúc trước ta sinh hạ tiểu hồn đản thì cái mạng nhỏ của ta cũng suýt mất, huynh cho rằng trong khoảng thời gian một năm nay, ta ở bên ngoài rất tiêu dao tự tại hay sao? Mới rời huynh đi chưa đầy một tháng, ta liền phát hiện mình có thai. Nếu không phải vị đại nương kia hảo tâm đem ta vào nhà đùm bọc, chỉ sợ ta cùng hài tử...”

Nói đến đây, nước mắt không kìm được rơi xuống: “Ngay tại lúc ta mất hết can đảm muốn bỏ đứa bé, ta nghe đến truyền thuyết về ‘duyên định ngàn đời’, bởi vậy, mới khơi dậy ý chí muốn sống trong đầu ta, khiến ta có thêm dũng khí sinh hạ Tiểu Cách. Mỗi ngày, ta đều nghĩ đến quãng thời gian chúng ta ở trong cái xưởng nhỏ kia.

Ta không tin Thanh Cách của ta lại có thể tuyệt tình như vậy, bởi vì ‘duyên định ngàn đời’ có quá nhiều ước hẹn giữa hai ta, mặc kệ lời ước hẹn cuối cùng có làm được hay không, chàng vẫn còn tồn tại như vậy là đủ rồi.”

Nam Cung Kiệt nghe nàng khóc lóc, kể lại mọi chuyện trong một năm qua. Không kìm được, mắt cũng xuất hiện lệ nóng.

Hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Tiểu Phúc của hắn lại có thể sinh hạ cho hắn một tiểu bảo bối đáng yêu như vậy. Càng áy náy hơn khi tính mạng vợ con mình bị đe dọa thì mình lại không có mặt ở bên cạnh.

Liên tiếp niềm vui rung động khiến Nam Cung Kiệt vô cùng vui mừng, vừa có vợ đẹp vừa được con ngoan, giờ phút chân thật này khiến hắn không cầu mong gì hơn nữa! Hắn cảm động, một tay ôm con một tay ôm kiều thê cùng ngồi xuống.

Thái tổng quản nhìn hai người cùng ở chung một chỗ, kể lại những nỗi lòng ngày trước, lại thấy chủ tử nhà mình có một niềm vui thật bất ngờ, hình ảnh một nhà ba người đoàn tụ thật sự cảm động khó nói thành lời.

Không kìm được lau đi lệ ở khoé mắt, ông lặng lẽ rời đi, bởi ông biết trang chủ và phu nhân tương lai có quá nhiều chuyện muốn nói với nhau, nên dành không gian riêng tư này cho hai người họ tâm tình.

Ông tin chắc rằng: lần này trang chủ có thể thuận lợi cưới Tiểu Phúc cô nương vào cửa, một nhà đoàn viên.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phuc-khi-cua-tuu-vuong>